

ΙΖΑΜΠΕΛ ΑΛΙΕΝΤΕ

«Η Ιζαμπέλ Αλιέντε μεταπηδά από τον μαγικό ρεαλισμό
σ' ένα ασθματικό θρίλερ που αποδεικνύεται σκέτη... μαγεία»
People Magazine

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
5.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: EL JUEGO DE RIPPER
Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Mondadori, Βαρελώνη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το παιχνίδι του Αντεροβγάλη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Isabel Allende

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασιλική Κνήτου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Τσίρσης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Isabel Allende, 2014

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Punit Sharma Photography/shutterstock,
roroto12p/shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1914-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1915-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΙΖΑΜΠΕΛ ΑΛΙΕΝΤΕ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗ

Μετάφραση: Βασιλική Κνήτου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

- Ιστορίες της Εύα Λούνα*, Εκδ. Ωκεανίδα, 1989
Το επουράνιο σχέδιο, Εκδ. Ωκεανίδα, 1992
Πάουλα, Εκδ. Ωκεανίδα, 1996
Εύα Λούνα, Εκδ. Ωκεανίδα, 1998
Αφροδίτη – Ιστορίες, συνταγές και άλλα αφροδισιακά,
Εκδ. Ωκεανίδα, 1998
Το σπίτι των πνευμάτων, Εκδ. Ωκεανίδα, 1999
Τον έρωτα και της σκιάς, Εκδ. Ωκεανίδα, 1999
Κόρη της μοίρας, Εκδ. Ωκεανίδα, 2000
Φωτογραφία σε σέπια, Εκδ. Ωκεανίδα, 2001
Η πόλη των θηρίων, Εκδ. Ωκεανίδα, 2002
Το Βασίλειο του Χρυσού Δράκοντα, Εκδ. Ωκεανίδα, 2003
Η ονειρεμένη πατρίδα μου, Εκδ. Ωκεανίδα, 2004
Το δάσος των Πυγμαίων, Εκδ. Ωκεανίδα, 2004
Ζορρό – Η αρχή του θρύλου, Εκδ. Ωκεανίδα, 2005
Ινές, ψυχή μου, Εκδ. Ωκεανίδα, 2006
Όλες οι μέρες, Εκδ. Ωκεανίδα, 2008
Το νησί κάτω απ' τη θάλασσα, Εκδ. Ωκεανίδα, 2010
Το τετράδιο της Μάγια, Εκδ. Ωκεανίδα, 2012

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί:
Ο Ιάπωνας εραστής, 2016, μτφρ. Βασιλική Κοκκίνου

*Για τον William C. Gordon,
συνεργάτη μου στον έρωτα και το έγκλημα.
Ευχαριστώ,*

Isabel

Ημητέρα μου είναι ακόμη ζωντανή, αλλά θα τη σκοτώσουν τα μεσάνυχτα της Μεγάλης Παρασκευής», προειδοποίησε η Αμάντα Μαρτίν τον επιθεωρητή, και εκείνος δεν αμφισβήτησε τα λεγόμενά της, γιατί η μικρή είχε αποδείξει έμπρακτα πως ήξερε περισσότερα από ό,τι ο ίδιος και όλοι του οι συνεργάτες του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Η γυναίκα κρατιόταν αιχμάλωτη σε κάποιο σημείο των δεκαοκτώ χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων του κόλπου του Σαν Φρανσίσκο· είχαν λίγες ώρες μπροστά τους αν ήθελαν να τη βρουν ζωντανή, και εκείνος δεν ήξερε από πού να αρχίσει να ψάχνει.

Οι πιτσιρικάδες αναφέρονταν στην πρώτη δολοφονία ως «το έγκλημα με το ρόπαλο στο λάθος μέρος», για να μην ταπεινώσουν το θύμα με κάποια πιο ρητή περιγραφή. Ήταν πέντε έφηβοι κι ένας κύριος μίας κάποιας ηλικίας, που συναντιόνταν μέσω Ίντερνετ για να παίξουν «Ripper», ένα παιχνίδι ρόλων.

Το πρωί της 13ης Οκτωβρίου 2011, στις οκτώ και τέταρτο, οι μαθητές της Δ΄ Δημοτικού του δημόσιου σχολείου «Golden Hills» του Σαν Φρανσίσκο μπήκαν τρέχοντας στο γυμναστήριο, ακολουθώντας τον ρυθμό που τους έδινε με τη σφυρίχτρα του ο προπονητής, ο οποίος τους εμφύχωνε από την πόρτα. Το γυμναστήριο, ευρύχωρο, μοντέρνο και καλά εξοπλισμένο, είχε κατασκευαστεί χάρη στη γενναιοδωρία ενός πρώην μαθητή – που είχε κάνει περιουσία την εποχή της «φούσκας» των ακινήτων, πριν αυτή σκάσει – και χρησιμοποιούνταν επίσης για τις τελετές αποφοίτησης, τις μουσικές εκδηλώσεις και τις θεατρικές παραστάσεις. Τα παιδιά, τρέχοντας στη σειρά, έπρεπε να κάνουν δύο

φορές τον γύρο του γηπέδου μπάσκει, για προθέρμανση, αλλά σταμάτησαν στο κέντρο του χώρου μπροστά στο απρόσμενο θέαμα ενός ανθρώπου που κειτόταν διπλωμένος πάνω στον ίππο, με το παντελόνι κατεβασμένο ως τους αστραγάλους, τον κώλο του γυμνό και τη λαβή ενός ροπάλου του μπέιζμπολ χωμένη στον πρωκτό του. Τα παιδιά μαζεύτηκαν γύρω από το πτώμα σαν υπνωτισμένα, μέχρι που ένα εννιάχρονο, πιο τολμηρό από τα άλλα, έσκυψε κι ακούμπησε με το δάχτυλό του μια σκούρα κηλίδα στο πάτωμα, για να καταλήξει στο συμπέρασμα πως, αν δεν ήταν σοκολάτα, θα πρέπει να ήταν ξεραμένο αίμα, ενώ ένα άλλο πιτσιρίκι μάζεψε από κάτω τον κάλυκα μιας σφαίρας και τον έκρυσε στην τσέπη του, προκειμένου να τον ανταλλάξει στο διάλειμμα με ένα πορνογραφικό κόμικ, και μια μικρή με μύξες βιντεοσκοπούσε το πτώμα με το κινητό της. Ο προπονητής, που εξακολουθούσε να κάνει τη σφυρίχτρα να ηχεί σε κάθε του εκπνοή, πλησίασε με μικρά πηδηματάκια την ομάδα των συγκεντρωμένων παιδιών, και, βλέποντας εκείνο το θέαμα, που δεν έμοιαζε καθόλου με φάρσα, έπαθε νευρική κρίση. Ο σαματάς που έκαναν οι μαθητές οδήγησε εκεί και άλλους δασκάλους, που τους έβγαλαν με φωνές και σπρωξίματα από το γυμναστήριο, πήγαν μαζί τους σέρνοντας και τον προπονητή, έβγαλαν το ρόπαλο του μπέιζμπολ από το πτώμα και το ξάπλωσαν στο δάπεδο – τότε διαπίστωσαν πως είχε μια ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του. Το σκέπασαν με δυο φούτερ κι έπειτα έκλεισαν την πόρτα περιμένοντας την αστυνομία, που έφτασε σε δεκαεννέα μόλις λεπτά: μέχρι τότε πια η σκηνή του εγκλήματος ήταν τόσο αλλοιωμένη, που ήταν αδύνατον να πει κανείς με ακρίβεια τι στον δαίμονα είχε συμβεί.

Λίγο αργότερα, στην πρώτη του συνέντευξη Τύπου, ο επιθεωρητής Μπομπ Μαρτίν εξήγησε ότι το θύμα είχε αναγνωριστεί. Επρόκειτο για τον Εντ Στέιτον, σαράντα εννέα ετών, φύλακα του σχολείου. «Και για το ρόπαλο του μπέιζμπολ τι έχετε να πείτε;» φώναξε ένας αδιάκριτος δημοσιογράφος, και ο επιθεωρητής, ενοχλημένος που διαπίστωνε ότι είχε διαρρεύσει εκείνη η λεπτομέρεια, η τόσο προσβλητική για τον Εντ Στέιτον και άβολη

για το εκπαιδευτικό ίδρυμα, απάντησε ότι αυτό θα διευκρινιζόταν από τη νεκροψία. «Υπάρχει κάποιος ύποπτος; Ήταν γκέι ο φύλακας;» Ο Μπομπ Μαρτίν αγνόησε τον καταϊγισμό των ερωτήσεων και θεώρησε λήξασα τη συνέντευξη, αλλά διαβεβαίωσε τους παρισταμένους ότι το Τμήμα Ανθρωποκτονιών θα ενημέρωνε τον Τύπο για την πορεία των ερευνών, που είχαν ξεκινήσει αμέσως και με επικεφαλής τον ίδιο.

Το απόγευμα της προηγούμενης ημέρας, μια ομάδα μαθητών της τελευταίας τάξης είχε πάει στο γυμναστήριο, προκειμένου να κάνει πρόβα σε ένα μιούζικαλ με μακάβριο θέμα για το Χάλοουιν – κάτι που είχε να κάνει με τα ζόμπι και το ροκ εν' ρολ–, αλλά για το συμβάν έμαθαν μόνο την επόμενη ημέρα. Την ώρα που, σύμφωνα με τους υπολογισμούς της αστυνομίας, διαπράχθηκε το έγκλημα, γύρω στα μεσάνυχτα, δεν είχε απομείνει κανείς πια μες στο σχολείο – μόνο τρία μέλη του ροκ συγκροτήματος ήταν στο πάρκινγκ και φόρτωναν σε ένα βανάκι τα μουσικά τους όργανα. Ήταν οι τελευταίοι που είχαν δει ζωντανό τον Εντ Στέιτον· στις καταθέσεις τους είπαν ότι ο φύλακας τους χαϊρέτησε γνέφοντάς τους και έπειτα έφυγε με ένα μικρό αυτοκίνητο κατά τις δώδεκα και μισή. Βρίσκονταν σε κάποια απόσταση από τον Στέιτον και το πάρκινγκ δεν ήταν φωτισμένο, αλλά ήταν σίγουροι πως είχαν αναγνωρίσει τη στολή κάτω από τη λάμψη του φεγγαριού, αν και δεν κατάφεραν να συμφωνήσουν όσον αφορά το χρώμα ή τη μάσκα του αυτοκινήτου με το οποίο είχε φύγει. Επίσης, δεν μπορούσαν να πουν αν ήταν και κάποιος άλλος μέσα στο αυτοκίνητο, αλλά η αστυνομία συμπεράνε ότι το όχημα δεν ανήκε στο θύμα, γιατί το ασημί τζιπάκι του βρισκόταν σε απόσταση λίγων μέτρων από το βανάκι των μουσικών. Οι ειδήμονες φλέρταραν με τη θεωρία ότι ο Στέιτον είχε φύγει με κάποιον που τον περίμενε κι έπειτα είχε επιστρέψει στο σχολείο για να πάρει το αυτοκίνητό του.

Σε μια δεύτερη συνάντηση με τον Τύπο, ο αρχηγός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών διευκρίνισε ότι η βάρδια του φύλακα τελείωνε στις έξι το πρωί κι ότι δεν ήταν γνωστός ο λόγος για τον οποίο είχε βγει από το σχολείο εκείνο το βράδυ, επιστρέφοντας

αργότερα στο κίριο, όπου τον παραμόνευε ο θάνατος. Η κόρη του, η Αμάντα, που είδε τη συνέντευξη στην τηλεόραση, του τηλεφώνησε για να τον διορθώσει: δεν ήταν ο θάνατος που παραμόνευε τον Εντ Στέιτον, αλλά ο δολοφόνος.

Αυτή η πρώτη δολοφονία έσπρωξε τους παίκτες του «Ripper» σε κάτι που έμελλε να μετατραπεί σε επικίνδυνη εμμονή. Οι πέντε έφηβοι έθεσαν τα ίδια ερωτήματα με την αστυνομία: Πού είχε πάει ο φύλακας το σύντομο διάστημα που είχε περάσει από τη στιγμή που τον είχαν δει οι μουσικοί μέχρι την ώρα που υπολόγιζαν ότι πέθανε; Πώς επέστρεψε; Γιατί ο φύλακας δεν είχε υπερασπιστεί τον εαυτό του πριν του φυτέψουν μια σφαίρα στο μέτωπο; Τι σήμαινε το ρόπαλο σε εκείνο το απόκρυφο σημείο;

Ίσως του Εντ Στέιτον να του άξιζε το τέλος του, αλλά τους πιτσιρικάδες δεν τους ενδιέφερε το ηθικό δίδαγμα – αυτοί περιορίζονταν αυστηρά στα γεγονότα αυτά καθ' εαυτά. Μέχρι τότε το παιχνίδι ρόλων αφορούσε μόνο φανταστικά εγκλήματα κατά τον 19ο αιώνα, σε ένα Λονδίνο τυλιγμένο πάντα σε πυκνή ομίχλη, όπου οι ήρωες έρχονταν αντιμέτωποι είτε με κακούργους οπλισμένους με τσεκούρια και παγοκόφτες είτε με άλλους κλασικούς διαταράκτες της αστικής γαλήνης, αλλά απέκτησε μία πιο ρεαλιστική χροιά όταν οι συμμετέχοντες δέχτηκαν την πρόταση της Αμάντα Μαρτίν να ερευνήσουν αυτό που συνέβαινε στο Σαν Φρανσίσκο, το επίσης τυλιγμένο στην ομίχλη. Η διάσημη αστρολόγος Σελέστε Ρόκο είχε προβλέψει ένα λουτρό αίματος στην πόλη, και η Αμάντα Μαρτίν αποφάσισε να εκμεταλλευτεί αυτή τη μοναδική ευκαιρία για να θέσει σε δοκιμασία τη μαντική τέχνη. Έχοντας αυτό τον σκοπό, πέτυχε να εξασφαλίσει τη συμβολή των παικτών του «Ripper», καθώς και του καλύτερου της φίλου, του Μπλέικ Τζάκσον, που τύχαινε επίσης να είναι παππούς της, χωρίς να υποπτεύεται ότι η διασκέδαση θα τους οδηγούσε σε βίαιη κατάληξη, και ότι η μητέρα της, η Ιντιάνα Τζάκσον, θα ήταν ένα από τα θύματα.

Τα παιδιά του «Ripper» ήταν μια επίλεκτη ομάδα φρικιών

διάσπαρτων σε όλο τον κόσμο, που επικοινωνούσαν μέσω Ίντερνετ προκειμένου να πιάσουν και να σκοτώσουν τον μυστηριώδη Τζακ τον Αντεροβγάλτη, ξεπερνώντας εμπόδια και νικώντας τους εχθρούς που προέκυπταν στην πορεία. Ως αρχηγός του παιχνιδιού, η Αμάντα σχεδίαζε κάθε περιπέτεια ανάλογα με τις ικανότητες και τα μειονεκτήματα των ηρώων που δημιουργούσε ο κάθε παίκτης ως *alter ego* του.

Ένας πιτσιρικάς στη Νέα Ζηλανδία, παραπληγικός λόγω ενός ατυχήματος και καταδικασμένος να ζει σε αναπηρικό αμαξίδιο, αλλά με τον νου ελεύθερο να περιπλανιέται σε κόσμους φανταστικούς και να ζει τόσο στο παρελθόν όσο και στο μέλλον, υιοθέτησε τον χαρακτήρα της Εσμεράλδα, μιας πονηρής και περιέργης τσιγγάνας. Ένας έφηβος από το Νιου Τζέρσεϊ, μοναχικός και ντροπαλός, που ζούσε με τη μητέρα του, και τα τελευταία δύο χρόνια έβγαινε από το δωμάτιό του μόνο για να πάει στην τουαλέτα, ήταν ο Σερ Έντμοντ Πάντινγκτον, Άγγλος συνταγματάρχης εν αποστρατεία, φαλλοκράτης και αυτάρεσκος, πολύ χρήσιμος στο παιχνίδι, καθώς ήταν ειδήμονας σε ό,τι είχε να κάνει με όπλα και στρατηγικό σχεδιασμό. Στο Μόντρεαλ βρισκόταν μία νεαρή δεκαεννέα χρονών, που είχε περάσει τη σύντομη ζωή της σε κλινικές για διατροφικές διαταραχές, η οποία επινόησε τον χαρακτήρα της Αμπαθα, ενός μέντιουμ που μπορούσε να διαβάσει τη σκέψη, να ανακαλεί μνήμες και να επικοινωνεί με φαντάσματα. Ένας ορφανός Αφροαμερικανός, δεκατριών ετών, με δείκτη νοημοσύνης 156, υπότροφος σε μία ακαδημία του Ρίνο για χαρισματικά παιδιά, επέλεξε να είναι ο Σέρλοκ Χολμς, γιατί του ήταν εύκολο να κάνει λογικούς συλλογισμούς και να οδηγείται σε συμπεράσματα.

Η Αμάντα δεν είχε κάποιον δικό της ήρωα. Δουλειά της ήταν να διευθύνει το παιχνίδι και να φροντίζει να ακολουθούνται οι κανόνες, αλλά στο θέμα του λουτρού αίματος επέτρεψε στον εαυτό της να κάνει ορισμένες μικρές αλλαγές. Για παράδειγμα, μετέφερε τη δράση, που κατά παράδοση τοποθετούνταν στο Λονδίνο του 1888, στο Σαν Φρανσίσκο του 2012. Εκτός αυτού, παραβιάζοντας τους κανόνες, πήρε την προσωπικότητα ενός

μπράβου με το όνομα Κέιμπλ, ενός καμπούρη μάλλον χαζού, υπάκουου και πιστού όμως, που δουλειά του ήταν να εκτελεί τις εντολές της όσο παράλογες κι αν φαίνονταν. Του παππού της δεν του διέφυγε το γεγονός ότι το όνομα του μπράβου ήταν ένας αναγραμματισμός του «Μπλέικ». Στα εξήντα τέσσερά του χρόνια, ο Μπλέικ Τζάκσον ήταν πια πολύ μεγάλος για παιδιάστικα παιχνίδια, αλλά συμμετείχε στο «Ripper» γιατί ήθελε να μοιράζεται με την εγγονή του κάτι παραπάνω από ταινίες τρόμου, παρτίδες σκάκι και τα προβλήματα λογικής με τα οποία προκαλούσαν ο ένας τον άλλο, και που εκείνος έλυνε κάποιες φορές, ζητώντας πρώτα τη βοήθεια κάτι φίλων του, καθηγητών Φιλοσοφίας και Μαθηματικών του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια που βρισκόταν στο Μπέρκλεϊ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Δευτέρα, 2

Μπρούμυτα πάνω στον πάγκο του μασάζ, ο Ράιαν Μίλερ λαγοκοιμόταν υπό την ευεργετική επήρεια των χεριών της Ιντιάνα Τζάκσον, μαθητευόμενης του πρώτου βαθμού του *ρέικι*, σύμφωνα με την τεχνική που εξέλιξε ο Ιάπωνας βουδιστής Μικάο Ουσούι το 1922. Ο Μίλερ ήξερε –γιατί είχε διαβάσει εξήντα τόσες σελίδες σχετικά με το θέμα– ότι δεν υπάρχει επιστημονική απόδειξη πως το *ρέικι* βοηθάει σε κάτι, αλλά υποπτευόταν ότι κάποια μυστηριώδη δύναμη θα πρέπει να είχε, αφού στη σύνοδο των Καθολικών επισκόπων των Ηνωμένων Πολιτειών το 2009 κηρύχθηκε επικίνδυνο για την πνευματική υγεία των χριστιανών.

Η Ιντιάνα Τζάκσον είχε το γραφείο νούμερο «8», στον δεύτερο όροφο της περιφημής Κλινικής Ολιστικής Ιατρικής του Νορθ Μπιτς, στο κέντρο της ιταλικής συνοικίας του Σαν Φρανσίσκο. Η πόρτα της ήταν βαμμένη λουλακί, στο χρώμα της πνευματικότητας, και οι τοίχοι με ένα ανοιχτό πράσινο, το χρώμα της υγείας. Μία ταμπέλα με πλάγια γράμματα ανακοίνωνε «*Ιντιάνα, θεραπεία*», και πιο κάτω τις μεθόδους της: διαισθητικό μασάζ, *ρέικι*, μαγνήτες, κρύσταλλοι, αρωματοθεραπεία. Στον τοίχο του μικρού προθαλάμου κρεμόταν ένα φανταχτερό πανί, αγορασμένο από κάποιο ασιατικό κατάστημα, με μια εικόνα της θεάς Σάκτι, μιας αισθησιακής νεαρής με μαύρα μαλλιά, ντυμένης στα κόκκινα, καλυμμένης με χρυσά κοσμήματα, με ένα σπαθί στο δεξί της χέρι κι ένα λουλούδι στο αριστερό. Η θεά πολλαπλασιαζόταν με κάμποσους βραχιόνες και παλάμες που κρατούσαν άλλα σύμβολα της δύναμής της, από ένα μουσικό όργανο μέχρι ένα αντικείμενο που εκ πρώτης όψεως έμοιαζε με κινητό τηλέφωνο.

Η Ιντιάνα πίστευε τόσο πολύ στη Σάκτι, που ήταν έτοιμη να πάρει το όνομά της, αλλά ο πατέρας της, ο Μπλέικ Τζάκσον, την έπεισε ότι σε καμία Βορειοαμερικιάνα, ψηλή, εύσωμη και ξανθιά, που έμοιαζε με φουσκωτή κούκλα, δε θα ταίριαζε το όνομα μιας ινδουιστικής θεότητας.

Αν και ήταν δύσπιστος λόγω της φύσης της δουλειάς του και της στρατιωτικής του εκπαίδευσης, ο Μίλερ παραδινόταν στις περιποιήσεις της Ιντιάνα με βαθιά ευγνωμοσύνη, και στο τέλος κάθε συνεδριάς έφευγε ανάλαφρος και ευχαριστημένος, είτε λόγω της επήρειας του φαινομένου πλασίμπο και του ερωτικού του ενθουσιασμού –όπως πίστευε ο φίλος του, ο Πέδρο Αλαγκόν–, είτε λόγω της ευθυγράμμισης των *τσάκρα* του, όπως τον διαβεβαίωνε η Ιντιάνα. Αυτή η γαλήνια ώρα ήταν ό,τι καλύτερο είχε στη μοναχική του ζωή, έβρισκε περισσότερη οικειότητα κι αποδοχή σε μια θεραπευτική συνεδρία με την Ιντιάνα παρά στις σεξουαλικές του ακροβασίες με την Τζένιφερ Γιανγκ, την πιο σταθερή από τις ερωμένες του. Ήταν ένας άντρας ψηλός και γεροδεμένος, με σβέρο και πλάτες παλαιστή, μπράτσα φουσκωτά και σκληρά σαν κορμούς δέντρων, αλλά με κομψά χέρια ζαχαροπλάστη, καστανά μαλλιά με λίγες σκόρπιες γκριζές τρίχες, κοντοκομμένα, δόντια πολύ άσπρα για να είναι φυσικά, μάτια ανοιχτόχρωμα, σπασμένη μύτη και δεκατρείς εμφανείς ουλές, μετρώντας κι εκείνη του ακρωτηριασμένου μέλους. Η Ιντιάνα Τζάκσον υποπτευόταν ότι είχε και κάμποσες άλλες, αλλά δεν τον είχε δει ποτέ χωρίς εσώρουχο· ακόμη.

«Πώς νιώθεις;» τον ρώτησε η θεραπεύτρια.

«Καταπληκτικά. Η μυρωδιά του γλυκού μου άνοιξε την όρεξη».

«Είναι αιθέριο έλαιο πορτοκαλιού. Αν θες να κοροϊδεύεις, Ράιαν, δεν ξέρω γιατί έρχεσαι».

«Για να σε βλέπω, καλή μου, για τι άλλο;»

«Τότε, το *ρέικι* δεν είναι για σένα», απάντησε εκείνη εκνευρισμένη.

«Αστειεύομαι, Ίντι – δεν το κατάλαβες;»

«Το πορτοκάλι έχει ένα άρωμα νεανικό και χαρούμενο – δύο ιδιότητες που σου λείπουν, Ράιαν. Το *ρέικι* είναι τόσο ισχυ-

ρό, που οι μαθητευόμενοι του δευτέρου βαθμού μπορούν να το ασκούν από απόσταση, χωρίς να βλέπουν τον ασθενή, αλλά εγώ θα έπρεπε να σπουδάσω είκοσι χρόνια στην Ιαπωνία για να φτάσω σ' αυτό το επίπεδο».

«Μην το επιχειρήσεις. Χωρίς εσένα αυτό το μαγαζί δε θα αξίζει μία».

«Το θεραπευτικό κέντρο δεν είναι μαγαζί!»

«Ε, από κάτι πρέπει να ζήσεις κι εσύ. Χρεώνεις λιγότερα απ' ό,τι οι άλλοι συνάδελφοί σου σε αυτή την Κλινική Ολιστικής Ιατρικής. Ξέρεις πόσο κοστίζει μία συνεδρία βελονισμού με τη Γιουμίκω, για παράδειγμα;»

«Δεν ξέρω και δε με αφορά».

«Σχεδόν τα διπλάσια απ' ό,τι μία μαζί σου. Άσε με να σου δώσω κάτι παραπάνω», επέμεινε ο Μίλερ.

«Θα προτιμούσα να μη μου έδινες τίποτα, γιατί είσαι φίλος μου, αλλά, αν δε με πλήρωνες, σίγουρα δε θα ξαναρχόσουν. Εσύ δεν αντέχεις να χρωστάς χάρη σε κανέναν – το αμάρτημά σου είναι η περηφάνια».

«Θα σου έλειπα;»

«Όχι, γιατί θα συνέχιζα να σε βλέπω έξω από δω, όπως πάντα, αλλά εγώ σίγουρα θα σου έλειπα. Παραδέξου ότι οι θεραπείες μου σε βοηθάνε. Θυμήσου πόσο πονούσες την πρώτη φορά που ήρθες. Την ερχόμενη εβδομάδα θα κάνουμε μία συνεδρία με μαγνήτες».

«Αλλά και μασάζ, ελπίζω. Έχεις αγγελικά χέρια».

«Εντάξει, και μασάζ. Άντε, ντύσου επιτέλους, γιατί περιμένει κι άλλος πελάτης έξω».

«Δε σου φαίνεται παράξενο που σχεδόν όλοι οι πελάτες σου είναι άντρες;» ρώτησε ο Μίλερ κατεβαίνοντας από το τραπέζι.

«Δεν είναι όλοι άντρες – έχω γυναίκες, παιδιά, κι ένα κανίς με ρευματισμούς».

Ο Μίλερ πίστευε ότι αν και οι άλλοι άντρες πελάτες της Ιντιάνα ήταν σαν και τον ίδιο, σίγουρα πλήρωναν για να είναι κοντά της μάλλον, παρά επειδή πίστευαν στις απίθανες θεραπευτικές της μεθόδους. Αυτός ήταν ο μόνος λόγος που τον είχε κάνει να

πάει την πρώτη φορά στο γραφείο νούμερο «8», πράγμα που εξομολογήθηκε στην Ιντιάνα κατά τη διάρκεια της τρίτης τους συνεδρίας, για να αποφύγει τις παρεξηγήσεις και επειδή η έλξη που ένιωθε αρχικά είχε δώσει τη θέση της σε μία συμπάθεια όλο σεβασμό. Εκείνη έβαλε τα γέλια –σε γενικές γραμμές, ήταν μάλλον συνηθισμένη σε τέτοια– και τον διαβεβαίωσε ότι σε δυο-τρεις εβδομάδες, όταν έβλεπε τα αποτελέσματα, θα άλλαζε γνώμη. Ο Ράιαν έβαλε στοίχημα ένα δείπνο στο αγαπημένο της εστιατόριο: «Αν με κάνεις καλά, θα πληρώσω εγώ – αλλιώς, πληρώνεις εσύ», της είπε, ελπίζοντας να τη συναντούσε σε ένα περιβάλλον καταλληλότερο για συζήτηση από ό,τι εκείνα τα δυο δωματιάκια που βρίσκονταν υπό το άγρυπνο βλέμμα της πανταχού παρούσας Σάκι.

Είχαν γνωριστεί το 2009, σε ένα από τα ελικοειδή μονοπάτια του κρατικού πάρκου «Σάμιουελ Π. Τέιλορ», ανάμεσα σε χιλιετή δέντρα, ύψους εκατό μέτρων. Η Ιντιάνα είχε διασχίσει τον κόλπο του Σαν Φρανσίσκο με το φέρι, έχοντας και το ποδήλατό της μαζί, και, αφού έφτασε στην κομητεία του Μαρίν, είχε κάνει πετάλι για αρκετά χιλιόμετρα ως εκείνο το πάρκο, στο πλαίσιο της προπόνησής της για έναν ποδηλατικό αγώνα αντοχής στο Λος Άντζελες, όπου σκεφτόταν να έπαιρνε μέρος σε λίγες εβδομάδες. Αρχικά η Ιντιάνα θεωρούσε τον αθλητισμό ως μία άχρηστη δραστηριότητα, και το να διατηρείται σε φόρμα δεν αποτελούσε προτεραιότητα για εκείνη, αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, επρόκειτο για μια καμπάνια ενάντια στο AIDS όπου είχε αποφασίσει να συμμετάσχει η κόρη της η Αμάντα, και εκείνη δεν μπορούσε να της επιτρέψει να πάει μόνη της.

Η γυναίκα είχε σταθεί για λίγο να πει νερό από το μπουκάλι της, πατώντας με το ένα πόδι στο έδαφος, χωρίς να κατέβει από το ποδήλατο, όταν ο Ράιαν Μίλερ πέρασε τρέχοντας από δίπλα της, μαζί με τον Ατίλα, που τον κρατούσε από το λουρί του. Εκείνη δεν είδε το σκυλί παρά μόνον όταν ήταν πια κυριολεκτικά πάνω της, κι από την τρομάρα της έπεσε, μπλεγμένη στο ποδήλατό της. Ζητώντας της χίλιες συγγνώμες, ο Μίλερ τη βοήθησε να σηκωθεί και προσπάθησε να ισιώσει έναν στραβωμένο τρο-

χό, ενόσω εκείνη τίναζε από πάνω της τις σκόνες, δείχνοντας να ενδιαφέρεται περισσότερο για τον Ατίλα παρά για τις δικές της μελανιές, γιατί ποτέ της δεν είχε ξαναδει τόσο άσχημο ζώο: γεμάτο ουλές, με μαδημένα μπαλώματα στο στήθος, ένα μουσούδι που του έλειπαν κάμποσα δόντια κι από το οποίο πρόβαλλαν δύο μεταλλικοί κυνόδοντες που θύμιζαν δράκουλα, κι ένα αντί κουτσουρεμένο, λες και κάποιος του το είχε κόψει με μια ψαλιδιά. Του χάιδεψε το κεφάλι με συμπόνια και προσπάθησε να το φιλήσει στη μύτη, αλλά ο Μίλερ τη σταμάτησε απότομα:

«Όχι! Μην πλησιάζεις το πρόσωπό σου. Ο Ατίλα είναι σκύλος-φύλακας», την προειδοποίησε.

«Τι ράτσα είναι;»

«Γνήσιο βελγικό μαλινουά. Σε καλή κατάσταση, είναι πιο αριστοκρατικός και δυνατός απ' ό,τι ένα γερμανικό ποιμενικό, με το επιπλέον πλεονέκτημα ότι έχει ίσια πλάτη και δεν υποφέρει από ευαισθησία στους γοφούς».

«Τι έχει πάθει το κακόμοιρο το ζώο;»

«Επιβίωσε από μια νάρκη που έσκασε», την πληροφόρησε ο Μίλερ, ενόσω έβρεχε το μαντίλι του στο κρύο νερό του ρυακιού, όπου την προηγούμενη εβδομάδα είχε δει σολομούς να πηδάνε κόντρα στο ρεύμα, στο κοπιαστικό τους ταξίδι για να γεννήσουν τα αυγά τους.

Ο Μίλερ έδωσε το μουσκεμένο μαντίλι στην Ιντιάνα για να καθαρίσει τις γρατζουνιές στα πόδια της. Εκείνος φορούσε μακριά φόρμα γυμναστικής, ένα φούτερ κι ένα γιλέκο που έμοιαζε σαν θωρακισμένο, το οποίο, σύμφωνα με τα λεγόμενά του, ζύγιζε είκοσι κιλά και τον βοηθούσε να προπονείται. Όταν το έβγαζε για να πάρει μέρος σε αγώνες, του φαινόταν ότι πετούσε. Κάθισαν να μιλήσουν ανάμεσα στις χοντρές ρίζες ενός δέντρου, με τον σκύλο να τους φυλάει – ο Ατίλα παρακολουθούσε με προσήλωση κάθε κίνηση του άντρα, λες και περίμενε κάποια εντολή, και πότε πότε πλησίαζε το μουσούδι του στη γυναίκα, για να τη μυρίσει διακριτικά. Το απόγευμα ήταν ζεστό, μοσχοβολούσε πεύκο και υγρό χώμα, ενώ οι ακτίνες του ήλιου φώτιζαν περνώντας σαν δόρατα από τις κορυφές των δέντρων, ακού-

γονταν πουλιά, το βούισμα από τα κουνούπια, ο ήχος του νερού που άφλαζε περνώντας πάνω από τις πέτρες στο ρυάκι και ο άνεμος που φυσούσε μέσα από τα δέντρα. Το ιδανικό σκηνικό για μια πρώτη συνάντηση σε κάποιο ρομαντικό μυθιστόρημα.

Ο Μίλερ είχε υπηρετήσει στους πεζοναύτες, τις ειδικές δυνάμεις που εκτελούν τις πιο μυστικές και επικίνδυνες αποστολές. Ανήκε στη SEAL Ομάδα 6, την ίδια που τον Μάιο του 2011 θα εφορμούσε στην κατοικία του Μπιν Λάντεν στο Πακιστάν. Ένας από τους παλιούς του συντρόφους θα σκότωνε τον αρχηγό της Αλ-Κάιντα, αλλά βέβαια ο Μίλερ δεν ήξερε ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο μετά από μερικά χρόνια και κανένας δε θα μπορούσε να το είχε προβλέψει, εκτός από τη Σελέστε Ρόκο, που μελετούσε τους πλανήτες. Είχε αποστρατευτεί το 2007, αφού είχε χάσει το ένα του πόδι σε κάποια μάχη, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να παίρνει μέρος στο τρίαθλο, όπως είπε στην Ιντιάνα. Αυτή, που μέχρι εκείνη τη στιγμή τον κοιτούσε λιγότερο από ό,τι τον σκύλο, πρόσεξε ότι το ένα του πόδι κατέληγε σε ένα παπούτσι και το άλλο σε μια κοίλη παλέτα.

«Είναι ένα “Flex-Foot Cheetah”, που βασίζεται στον μηχανισμό προώθησης του γατόπαρδου, του πιο γρήγορου αιλουροειδούς στον κόσμο», της είπε εκείνος, δείχνοντάς της το προσθετικό του μέλος.

«Πώς στερεώνεται;»

Εκείνος σήκωσε το παντελόνι του και η γυναίκα εξέτασε το τεχνητό μέλος που εφάρμοζε στο ακρωτηριασμένο του πόδι.

«Είναι φτιαγμένο από ανθρακονήματα, ελαφρύ και τόσο τέλειο, που τον Όσκαρ Πιστόριους, έναν Νοτιοαφρικανό που έχει χάσει και τα δύο του πόδια, σκέφτονταν να μην του επιτρέψουν να πάρει μέρος στους Ολυμπιακούς Αγώνες, επειδή με αυτά είχε πλεονέκτημα έναντι των άλλων αθλητών. Αυτό το μοντέλο είναι καλό για τρέξιμο. Έχω άλλα προσθετικά για το περπάτημα ή για το ποδήλατο», είπε ο πρώην στρατιώτης, συμπληρώνοντας με μία κάποια ματαιοδοξία πως όλα του τα προσθετικά μέλη ήταν η τελευταία λέξη της τεχνολογίας.

«Πονάς;»

«Μερικές φορές – υπάρχουν άλλα πράγματα που με πονάνε πιο πολύ».

«Όπως;»

«Ιστορίες από το παρελθόν. Αρκετά ασχοληθήκαμε, όμως, με τα δικά μου – μίλησέ μου λίγο για σένα».

«Δεν έχω τίποτα που να 'ναι τόσο ενδιαφέρον όσο το βιονικό σου πόδι, και η μόνη μου ουλή βρίσκεται σε σημείο που δεν μπορώ να σου δείξω. Όταν ήμουν μικρή, έπεσα καθιστή πάνω σ' ένα συρματοπλεγμα», εξομολογήθηκε η Ιντιάνα.

Η Ιντιάνα και ο Ράιαν πέρασαν αρκετή ώρα στο πάρκο μιλώντας πότε για το ένα και πότε για το άλλο, κάτω από το άγρουπνο βλέμμα του Ατίλα. Εκείνη του παρουσιάστηκε, μισοσοβαρά μισοασατεία, λέγοντας πως το «8» ήταν ο τυχερός της αριθμός, οι Ιχθείς το ζώδιό της, ο Ποσειδώνας ο πλανήτης της, το στοιχείο της ήταν το νερό, ενώ η διάφανη φεγγαρόπετρα, που δείχνει τον δρόμο της διαίσθησης, καθώς και η ακουαμαρίνα, που καθοδηγεί τα οράματα, ανοίγει τον νου και ενισχύει την καλοσύνη, ήταν τα πετράδια της γέννησής της. Δεν το είχε σκοπό να γοητεύσει τον Μίλερ, γιατί εδώ και τέσσερα χρόνια ήταν ερωτευμένη με κάποιον Άλαν Κέλερ και είχε επιλέξει να του είναι πιστή, αλλά, αν ήθελε, θα μπορούσε να φέρει τη συζήτηση στο θέμα της Σάκτι, της θεάς της ομορφιάς, του έρωτα και της γονιμότητας. Η αναφορά σε αυτές της τις ιδιότητες γκρέμιζε τις άμυνες κάθε άντρα –αν ήταν ετεροφυλόφιλος– σε περίπτωση που η εντυπωσιακή της εμφάνιση δεν ήταν αρκετή, αλλά η Ιντιάνα παρέλειπε τα άλλα χαρακτηριστικά της Σάκτι –μητέρα θεά, αρχέγονη ενέργεια και ιερή γυναικεία ισχύς–, επειδή λειτουργούσαν αποτρεπτικά για τους άντρες.

Γενικά, η Ιντιάνα δεν έδινε εξηγήσεις όσον αφορά τις θεραπευτικές της πρακτικές, γιατί είχε συναντήσει αρκετούς κυνικούς που την άκουγαν με ύφος συγκαταβατικό να μιλάει για την κοσμική ενέργεια, ενώ εκείνοι χάζευαν το ντεκολτέ της. Παρ' όλα αυτά, καθώς ο πεζοναύτης τής ενέπνευσε εμπιστοσύ-

νη, του μίλησε περιληπτικά για τις μεθόδους της, αν και καθώς τις περιέγραφε ακούγονταν ελάχιστα πειστικές ακόμα και για την ίδια. Του Μίλερ τού φάνηκαν πιο κοντά στο βουντού παρά στην ιατρική, αλλά παρίστανε ότι τα άκουγε όλα με φοβερό ενδιαφέρον, αφού αυτή η ευτυχής συγκυρία τού έδινε μια καλή αφορμή για να μπορέσει να την ξαναδεί. Της ανέφερε τις κράμπες που τον βασάνιζαν τις νύχτες και κάποιες φορές τον έκαναν να μαρμαρώνει σε έναν αγώνα δρόμου, κι εκείνη του πρότεινε έναν συνδυασμό από θεραπευτικά μασάζ και ροφήματα με μπανάνα και κίουι.

Ήταν τόσο απορροφημένοι από τη συζήτησή τους, που είχε αρχίσει πια να δύει ο ήλιος όταν εκείνη συνειδητοποίησε ότι θα έχανε το φέρι για το Σαν Φρανσίσκο. Σηκώθηκε όρθια με ένα σάλτο και τον αποχαιρέτησε βιαστικά, αλλά αυτός είχε το βανάκι του στην είσοδο του πάρκου και προσφέρθηκε να την πάρει μαζί του, αφού ζούσαν στην ίδια πόλη. Το όχημα είχε μια φοβερή μηχανή και κάτι χοντρά λάστιχα φορτηγού, σχάρα στην οροφή, ένα στήριγμα για ποδήλατα κι ένα χνουδωτό ροζ μαξιλάρι με καραμέλες για τον σκύλο, που ούτε ο Μίλερ ούτε ο Ατίλα είχαν διαλέξει ποτέ· τους το είχε χαρίσει η ερωμένη του Μίλερ, η Τζένιφερ Γιανγκ, σε μια ένδειξη κινέζικου χιούμορ.

Τρεις μέρες αργότερα, ο Μίλερ εμφανίστηκε στην Κλινική Ολιστικής Ιατρικής μόνο και μόνο για να δει τη γυναίκα με το ποδήλατο, που δεν είχε καταφέρει να διώξει από τον νου του. Η Ιντιάνα δεν έμοιαζε καθόλου με το σύνθηες αντικείμενο των ερωτικών του φαντασιώσεων: προτιμούσε τις μικρόσωμες γυναίκες ασιατικής καταγωγής, όπως η Τζένιφερ Γιανγκ, στην οποία έβρισκαν την εφαρμογή τους ένα σωρό κλισέ –αλαβάστρινο δέρμα, μεταξένια μαλλιά, λεπτά κόκαλα–, και, εκτός αυτού, ήταν και μια φιλόδοξη τραπεζική υπάλληλος. Η Ιντιάνα, από την άλλη, ήταν το πρότυπο της μεγαλόσωμης, υγιούς και καλών προθέσεων Αμερικάνας, που, κατά κανόνα, τον έκανε να πλήττει, αλλά τώρα, για κάποιον λόγο, του φαινόταν ακαταμάχητη. Την

περιέγραψε στον Πέδρο Αλαρκόν ως «εύσαρκη και ορεκτική», επίθετα κατάλληλα για φαγητό με υψηλή χοληστερόλη, όπως του επισήμανε και ο φίλος του. Λίγο αργότερα, όταν του τη γνώρισε, ο Αλαρκόν εξέφρασε τη γνώμη ότι η Ιντιάνα διέθετε αυτό τον μάλλον κωμικό αισθησιασμό που είχαν οι ερωμένες των γκάνγκστερ του Σικάγου στις ταινίες της δεκαετίας του '60, με το φαρδύ στήθος της σοπράνο, τα ξανθά της μαλλιά, τις καμπύλες και τις μακριές βλεφαρίδες της, αλλά ο Μίλερ δε θυμόταν καμία από αυτές τις ντίβες της μεγάλης οθόνης που μεσουρανούσαν πριν γεννηθεί ο ίδιος.

Η Κλινική Ολιστικής Ιατρικής έκανε τον Μίλερ να σαστίσει. Περιέμενε να δει κάτι το αόριστα βουδιστικό και βρέθηκε μπροστά σε ένα άσχημο τριώροφο κτίριο βαμμένο ανοιχτοπράσινο. Δεν ήξερε ότι είχε χτιστεί το 1930 και ότι, στον καιρό του, ήταν τουριστική ατραξιόν λόγω της *αρ ντεκό* αρχιτεκτονικής του και των βιτρό του που είχαν επηρεαστεί από τον Κλιμτ, αλλά έχασε όλη του την αίγλη στον σεισμό του 1989, όταν δύο από τα βιτρό έγιναν θρύψαλα, και τα άλλα δύο που είχαν γλιτώσει πουλήθηκαν σέ αυτόν που έκανε την καλύτερη προσφορά. Στα παράθυρα έβαλαν εκείνα τα τραχιά τζάμια στο χρώμα της κουτσουλιάς που χρησιμοποιούν συνήθως στα εργοστάσια κουμπιών και τους στρατώνες, και σε μια άλλη από τις πολλές κακοσχεδιασμένες ανακαινίσεις του κτιρίου, το πάτωμα από λευκό και μαύρο μάρμαρο με το γεωμετρικό σχέδιο αντικαταστάθηκε από ένα πλαστικό υλικό, που ήταν πιο εύκολο στο καθάρισμα. Οι διακοσμητικές κολόνες από πράσινο γρανίτη, που είχαν έρθει από την Ινδία, καθώς και η δίφυλλη πόρτα από μαύρη λάκα, πουλήθηκαν σε ένα ταϊλανδέζικο εστιατόριο. Έμεινε μόνο η κουπαστή της σκάλας από σφυρήλατο σίδηρο, και δύο φωτιστικά εποχής, που, αν ήταν αυθεντικά Λαλίκ, θα είχαν σίγουρα την ίδια τύχη με την πόρτα και τις κολόνες. Από το χολ, που ήταν τεράστιο και καλά φωτισμένο στον καιρό του, αφαίρεσαν πολλά μέτρα και έκλεισαν τον χώρο του θυρωρείου για να προσθέσουν γραφεία, αφήνοντάς το μεταμορφωμένο σε μία σκοτεινή τρύπα. Παρ' όλα αυτά, ο Μίλερ έφτασε την ώρα που ο ήλιος έπεφτε κα-

τευθείαν στα κιτρινωπά τζάμια και, για μισή μαγική ώρα, ο χώρος γινόταν σαν από κεχρσιμπάρι, οι τοίχοι έσταζαν υγρή καραμέλα και το χολ ξαναζούσε κάπως αόριστα κάτι από την παλιά του αρχοντιά.

Ο άντρας ανέβηκε στο γραφείο νούμερο «8» έτοιμος να υποβληθεί σε οποιαδήποτε θεραπεία, όσο αλλόκοτη κι αν ήταν, και σχεδόν περίμενε να δει την Ιντιάνα ντυμένη σαν ιέρεια, αλλά εκείνη τον υποδέχτηκε με ιατρική ρόμπα, λευκά σαμπό, και τα μαλλιά της δεμένα στον αυχένα με ένα λαστιχάκι. Από μαγεία, τίποτα. Του είπε να συμπληρώσει ένα μακροσκελές ερωτηματολόγιο, τον έβγαλε στον διάδρομο για να τον δει να περπατάει από μπροστά κι από πίσω, ύστερα τον πήγε στο δωμάτιο των θεραπειών και τον πρόσταξε να βγάλει όλα του τα ρούχα, εκτός από το σορτς του, και να ξαπλώσει στο τραπέζι. Αφού τον εξέτασε, κατέληξε πως ο ένας του γοφός ήταν πιο ψηλά από τον άλλο και η σπονδυλική του στήλη στραβή, πράγμα διόλου παράξενο για κάποιον που είχε μόνο ένα πόδι. Είπε επίσης ότι η ενέργειά του ήταν μπλοκαρισμένη στο ύψος του διαφράγματός του, είχε κόμπους στους ώμους και τον λαιμό, ένταση σε όλους τους μυς, ακαμψία στον αυχένα, και βρισκόταν εν γένει σε μία αδικαιολόγητη κατάσταση εγρήγορσης. Με λίγα λόγια, εξακολούθησε να είναι ένας πεζοναύτης.

Η Ιντιάνα τον διαβεβαίωσε ότι μπορούσε να τον βοηθήσει με κάποιες από τις μεθόδους της, αλλά, για να είχαν αποτέλεσμα, έπρεπε πρώτα να μάθει να χαλαρώνει του πρότείνε να έκανε βελονισμό με τη Γιουμίκο Σάτο, τη γειτόνισά της, δυο πόρτες αριστερά στον διάδρομο, και, χωρίς να του ζητήσει την άδεια, σηκωσε το τηλέφωνο και του έκλεισε ραντεβού με έναν δάσκαλο του *ται γκονγκ** στην Τσάιναταουν, πέντε τετράγωνα μακριά από την Κλινική Ολιστικής Ιατρικής. Εκείνος υπάκουσε για να την ευχαριστήσει και βρέθηκε μπροστά σε δύο ευχάριστες εκπλήξεις.

* QiGong: ο όρος σημαίνει «καλλιέργεια της ζωτικής ενέργειας», και πρόκειται για μία ολιστική μέθοδο που αποβλέπει στον συντονισμό της στάσης του σώματος, της κίνησης και της αναπνοής. (Σ.τ.Μ.)

Η Γιουμίκο Σάτο ήταν ένα άτομο ακαθόριστης ηλικίας και φύλου, με το ίδιο στρατιωτικό κούρεμα που είχε κι αυτός, χοντρά γυαλιά, λεπτεπίλεπτα δάχτυλα μπαλαρίνας και ιερατική σοβαρότητα, που έκανε τη διάγνωσή της παίρνοντάς του τον σφυγμό, καταλήγοντας στα ίδια συμπεράσματα με την Ιντιάνα. Έπειτα τον προειδοποίησε ότι ο βελονισμός χρησιμοποιείται για την αντιμετώπιση των σωματικών πόνων αλλά όχι και για την ανακούφιση της βασανισμένης συνείδησης. Ο Μίλερ, σαστισμένος, πίστεψε ότι δεν είχε καταλάβει καλά. Αυτά της τα λόγια τον παραξένεψαν, και, μερικούς μήνες αργότερα, όταν πια γνωρίζονταν αρκετά κι ένιωθε πιο άνετα, τόλμησε να τη ρωτήσει τι ήθελε να πει και η Γιουμίκο Σάτο τού απάντησε ατάραχη πως μόνο οι ανόητοι δεν έχουν βασανισμένη συνείδηση.

Το *τσι γκογκ* με τον δάσκαλο Σάι, έναν γέροντα από το Λάος με καλοσυνάτη έκφραση και κοιλιά ανθρώπου που ξέρει να ζει, αποδείχτηκε σωστή αποκάλυψη για τον Μίλερ, ο ιδανικός συνδυασμός ισορροπίας, αναπνοής, κίνησης και διαλογισμού –ό,τι ακριβώς χρειάζονταν το σώμα και το πνεύμα του–, και το ενέταξε στην καθημερινή του ρουτίνα ασκήσεων.

Οι κράμπες του Μίλερ δε θεραπεύτηκαν σε τρεις εβδομάδες, όπως του είχε υποσχεθεί η Ιντιάνα, αλλά της είπε ψέματα για να βγουν μαζί για φαγητό και να πληρώσει εκείνος, καθώς ήταν ολοφάνερο ότι η οικονομική της κατάσταση έτεινε προς την ένδεια. Ο φιλόξενος χώρος του θορυβώδους εστιατορίου, η κουζίνα του με γεύσεις από το Βιετνάμ και γαλλικές επιρροές, κι ένα μπουκάλι καλιφορνέζικο πινό νουάρ «Flowers» συνέβαλαν στο ξεκίνημα μιας φιλίας που για εκείνον έφτασε να είναι ο ακριβότερος θησαυρός του. Ανέκαθεν ζούσε με άντρες, η αληθινή του οικογένεια ήταν οι πέντε πεζοναύτες με τους οποίους είχε περάσει την εκπαίδευση στα είκοσί του χρόνια και τον συντρέφειαν στη σωματική προσπάθεια, στον τρόπο και την εξασπι της μάχης, καθώς και στην ανία των ωρών της απραξίας. Αρκετούς από αυτούς τους συναδέλφους δεν τους είχε ξαναδεί εδώ

και αρκετά χρόνια, και κάποιους άλλους εδώ και μήνες, αλλά εξακολουθούσε να κρατάει επαφή με όλους· θα ήταν πάντα τα αδέρφια του.

Πριν χάσει το πόδι του, οι σχέσεις τού πρώην στρατιώτη με τις γυναίκες ήταν απλές, σαρκικές, σποραδικές και τόσο σύντομες, που τα πρόσωπα και τα σώματά τους μπερδεύονταν, φτιάχνοντας ένα μόνο, που έμοιαζε αρκετά στις Τζένιφερ Γιανγκ. Ήταν γυναίκες περαστικές, και, αν ερωτεύτηκε κάποια, η σχέση κράτησε πολύ λίγο, γιατί ο τρόπος ζωής του –πάντα από τόπο σε τόπο, να αφήφά τον θάνατο– δεν προσφερόταν για αισθηματικές δεσμεύσεις, πόσω μάλλον για γάμους και παιδιά. Εκείνος ήταν αφοσιωμένος στον πόλεμο ενάντια στους εχθρούς, κάποιους αληθινούς και άλλους φανταστικούς· σε αυτά είχε ξοδέψει τη νιότη του.

Στην κοινωνική του ζωή ο Μίλερ ένιωθε αδέξιος και εκτός τόπου, δυσκολευόταν να μιλάει για απλά και συνηθισμένα θέματα, και οι μεγάλες του σιωπές γίνονταν προσβλητικές για όποιον δεν τον ήξερε καλά. Στο Σαν Φρανσίσκο, τον παράδεισο των γκέι, περίσσευαν οι όμορφες, ανεξάρτητες και πετυχημένες γυναίκες – πολύ διαφορετικές από αυτές που συναντούσε παλιότερα στα μπαρ ή εκείνες που περιφέρονταν κοντά στα στρατόπεδα. Ο Μίλερ μπορούσε να περάσει και για ωραίος, ανάλογα με τον φωτισμό, και το χαλό περπάτημά του, πέρα από το ότι του έδινε το βασανισμένο ύφος ανθρώπου που θυσιάστηκε για την πατρίδα, ήταν και μια καλή αφορμή για να πιάσει κανείς συζήτηση. Δεν του έλειπαν οι ευκαιρίες για ρομαντικές περιπέτειες, αλλά, όταν βρισκόταν με γυναίκες έξυπνες –γιατί αυτές τον ενδιέφεραν–, ανησυχούσε πολύ για το πώς τον έβλεπαν, και κατέληγε να τις κάνει να πλήττουν. Καμία νεαρή από την Καλιφόρνια δεν ήθελε να περνάει την ώρα της ακούγοντας ιστορίες από τον στρατό, όσο επικές κι αν ήταν, αντί να πάει να χορέψει, εκτός από την Τζένιφερ Γιανγκ, κληρονόμο της θρυλικής υπομονής των προγόνων της από τη χώρα της Ουράνιας Αυτοκρατορίας, και ικανή να παριστάνει πως ακούει ενώ σκεφτόταν άλλα πράγματα. Παρ' όλα αυτά, με την Ιντιάνα Τζάκσον ένιωσε άνετα από την

αρχή σε εκείνο το δάσος με τις σεκόγιες, και, μερικές εβδομάδες αργότερα, στο δείπνο τους στο βιετναμέζικο εστιατόριο, δε χρειάστηκε να στύψει το μυαλό του για να βρει θέματα συζήτησης, γιατί εκείνης της έφτασε μισό ποτήρι κρασί για να γίνει πολύ ομιλητική. Η ώρα κύλησε δίχως να το καταλάβουν, και, όταν κοίταξαν το ρολόι, ήταν πια περασμένα μεσάνυχτα· στη σάλα του εστιατορίου είχαν απομείνει μόνο δύο γκαρσόνια μεξικάνικης καταγωγής που μάζευαν τα τραπέζια με το ενοχλημένο ύφος ανθρώπου που έχει τελειώσει πια η βάρδιά του και θέλει να πάει στο σπίτι του. Εκείνη τη νύχτα, πριν από τρία χρόνια, ο Μίλερ και η Ιντιάνα έγιναν πολύ καλοί φίλοι.

Παρά την αρχική του δυσπιστία, μετά από τρεις-τέσσερις μήνες ο στρατιώτης αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι η Ιντιάνα δεν ήταν άλλη μία από τις παλαβές της Νέας Εποχής, παρά στ' αλήθεια κατείχε το χάρισμα του να γιατρεύει. Οι θεραπείες της τον χαλάρωναν, κοιμόταν πολύ καλύτερα, και οι κράμπες είχαν σχεδόν εξαφανιστεί, αλλά το πολυτιμότερο σε αυτές τις συνεδρίες ήταν η γαλήνη που του χάριζαν: τα χέρια της του μετέδιδαν στοργή, και η αφοσιωμένη παρουσία της έκανε τις φωνές του παρελθόντος να σωπαίνουν.

Από τη δική της πλευρά, η Ιντιάνα συνήθισε αυτό τον δυνατό και διακριτικό φίλο, που την κρατούσε σε φόρμα κάνοντάς την να τρέχει στα αμέτρητα μονοπάτια των λόφων και των δασών στα περίχωρα του Σαν Φρανσίσκο, και τη βοηθούσε όταν στριμωχνόταν οικονομικά και δεν τολμούσε να απευθυνθεί στον πατέρα της. Καταλάβαιναν ο ένας τον άλλο, και, παρ' όλο που δεν το είχαν πει ποτέ με λόγια, αιωρούνταν στον αέρα η υποψία ότι εκείνη η φιλία θα μπορούσε να γίνει πάθος ερωτικό, αν η Ιντιάνα δεν ήταν δεσμευμένη με τον Άλαν Κέλερ, τον απατηλό εραστή της, κι αν εκείνος δεν είχε βαλθεί να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες του μέσω της ακραίας τιμωρίας του να αποφεύγει τον έρωτα.

Το καλοκαίρι που η μητέρα της γνώρισε τον Ράιαν Μίλερ, η Αμάντα Μαρτίν ήταν δεκατεσσάρων ετών, αλλά έμοιαζε με δέκα.

Ήταν ένα πλάσμα αδύνατο και άγαρμπο, με γυαλιά και σιδεράκια, που έγκυβε το πρόσωπο με τα μαλλιά του ή με την κουκούλα του φούτερ για να προστατεύεται από τον ανυπόφορο θόρυβο και το ανελέητο φως του κόσμου – ένα κορίτσι τόσο διαφορετικό από την εύσωμη μητέρα του, που συχνά το ρωτούσαν αν ήταν τεκνοθετημένο. Ο Μίλερ την αντιμετώπισε από την αρχή με τυπικότητα και κρατώντας αποστάσεις, λες κι ήταν ένας ενήλικας από κάποια άλλη χώρα, ας πούμε από τη Σιγκαπούρη. Δεν προσπάθησε να τη διευκολύνει ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια του ποδηλατικού αγώνα στο Λος Άντζελες, αλλά τη βοήθησε στην προπόνηση και στην προετοιμασία για το ταξίδι, αφού είχε ήδη εμπειρία στο τρίαθλο, και έτσι κέρδισε την εμπιστοσύνη της μικρής.

Οι τρεις τους, η Ιντιάνα, η Αμάντα κι εκείνος, ξεκίνησαν από το Σαν Φρανσίσκο στις επτά το πρωί μιας Παρασκευής, μαζί με άλλους δύο χιλιάδες τολμηρούς συμμετέχοντες, με τις κόκκινες κορδέλες της εκστρατείας ενάντια στο AIDS κρεμασμένες στο στήθος, συνοδευόμενοι από μία πομπή αυτοκινήτων και φορητών, γεμάτων εθελοντές που κουβαλούσαν σκηνές και κάθε είδους προμήθειες. Έφτασαν στο Λος Άντζελες την επόμενη Παρασκευή, με πισινούς πληγιασμένους, πόδια πιασμένα, και μυαλό άδειο από σκέψεις, σαν νεογέννητα. Πέρασαν επτά μέρες κάνοντας πετάλι σε λόφους και εθνικές οδούς, με μεγάλα κομμάτια της διαδρομής να διασχίζουν βουνολικά τοπία και άλλα να έχουν δαιμονισμένη κίνηση· εύκολες για τον Ράιαν Μίλερ, που άνετα περνούσε δεκαπέντε ώρες στο ποδήλατο, αλλά σωστός αιώνας αδιάκοπης προσπάθειας για τη μητέρα και την κόρη, που έφτασαν στο τέρμα μόνο και μόνο επειδή εκείνος τις παρακινούσε σαν λογίχια όποτε λύγιζαν, και τους γέμιζε τις μπαταρίες με αναψυκτικά που πρόσφεραν ηλεκτρολύτες και με μπάρες που τους έδιναν ενέργεια.

Τα βράδια, οι δύο χιλιάδες ποδηλάτες έμεναν σε σκηνές που έστηναν οι εθελοντές καθ' οδόν, σαν σμήνη από αποδημητικά πουλιά στο τελευταίο στάδιο της εξάντλησης, καταβρόχθιζαν πέντε χιλιάδες θερμίδες, ήλεγχαν τα ποδήλατά τους, έκαναν ντους μέσα σε τρέιλερ και έτριβαν τις γάμπες και τους μηρούς τους με

χαλαρωτικές αλοιφές. Πριν ξαπλώσουν, ο Ράιαν Μίλερ έβαζε στην Ιντιάνα και την Αμάντα ζεστές κομπρέσες και τις ενθάρρυνε με εμπνευσμένα λόγια σχετικά με τα πλεονεκτήματα της άθλησης στο ύπαιθρο. «Και τι σχέση έχουν όλα αυτά με το AIDS;» τον ρώτησε η Ιντιάνα την τρίτη μέρα, αφού είχε κάνει δέκα ώρες πετάλι κλαίγοντας από την εξάντληση κι αναλογιζόμενη όλα τα βάσανα της ζωής της. «Δεν ξέρω, ρώτα την κόρη σου», ήταν η ειλικρινής απάντηση του Μίλερ.

Η ποδηλατική πορεία ελάχιστα συνεισέφερε στον αγώνα ενάντια στην επιδημία, αλλά εδραίωσε την καινούργια φιλία του Μίλερ με την Ιντιάνα και πρόσφερε κάτι το αδιανόητο στην Αμάντα: έναν φίλο. Αυτή η μικρούλα, με την τάση προς την ερημητική ζωή, είχε συνολικά τρεις φίλους: τον παππού της τον Μπλέικ, τον μελλοντικό της εραστή τον Μπράντλεϊ και τον πεζοναύτη Ράιαν Μίλερ. Οι παίκτες του «Ripper» δεν έμπαιναν στην ίδια κατηγορία, γιατί γνωρίζονταν μόνο από το παιχνίδι και η μεταξύ τους σχέση περιοριζόταν σε ό,τι είχε να κάνει με το έγκλημα.

Τρίτη, 3

Η Σελέστε Ρόκο, η διάσημη αστρολόγος της Καλιφόρνια, νανά της Αμάντα, έκανε στην τηλεόραση την προφητεία για το λουτρό αίματος τον Σεπτέμβριο του 2011. Η καθημερινή της εκπομπή για τα ωροσκόπια και τις αστρολογικές προβλέψεις μεταδιδόταν νωρίς, πριν από το δελτίο καιρού, και επαναλαμβάνονταν μετά το βραδινό δελτίο ειδήσεων. Η Ρόκο ήταν μία γυναίκα πενήντα τόσων χρόνων, που δεν της φαίνονταν, χάρη σε κάτι μικροεπεμβάσεις πλαστικής χειρουργικής, χαρισματική στην οθόνη και δύστροπη από κοντά, την οποία οι θαυμαστές της θεωρούσαν όμορφη και κομψή. Έμοιαζε με την Έβα Περόν, με κάτι κιλά παραπάνω. Το τηλεοπτικό στούντιο είχε μια μεγεθυμένη φωτογραφία της γέφυρας Γκόλντεν Γκέιτ σε ένα ψεύτικο παράθυρο και έναν μεγάλο χάρτη του ηλιακού συστήματος με πλανήτες που φωτίζονταν και κινούνταν με τηλεκοντρόλ.

Μέντιουμ, αστρολόγοι και λοιποί μετέχοντες των απόκρυφων τεχνών τείνουν να προλέγουν το μέλλον τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς, αλλά η Ρόκο δεν μπορούσε να περιμένει τρεις μήνες για να προειδοποιήσει τον πληθυσμό του Σαν Φρανσίσκο γι' αυτό που τον περίμενε. Η ανακοίνωση ήταν τέτοιας εμβέλειας, που κέντρισε την περιέργεια του κοινού, διαδόθηκε σαν ιός στο Ίντερνετ και προκάλεσε ειρωνικά σχόλια στον τοπικό Τύπο και κινδυνολογίες στον «κίτρινο» Τύπο, που φανταζόταν μελλοντικές εξεγέρσεις στις φυλακές του Σαν Κουέντιν, πόλεμο ανάμεσα στις συμμορίες των Λατινοαμερικάνων και των μαύρων, και έναν σεισμό αποκαλυπτικών διαστάσεων στο Ρήγμα του Αγίου Ανδρέα. Παρ' όλα αυτά, η Σελέστε Ρόκο, που εξέπεμπε έναν αέρα αξιοπιστίας με την πορεία της ως γιουνγκιανή ψυχαναλύτρια και το εντυπωσιακό ιστορικό της των εύστοχων προβλέψεων, διαβεβαίωσε ότι επρόκειτο για δολοφονίες. Αυτό προκάλεσε έναν ομαδικό αναστεναγμό ανακούφισης μεταξύ των πιστών της αστρολογίας, γιατί ήταν η λιγότερο φοβική από τις δυστυχίες που φοβόνταν. Υπάρχει μία πιθανότητα στις είκοσι χιλιάδες να πεθάνεις δολοφονημένος στα βόρεια της Καλιφόρνια, κι αυτό είναι κάτι που κατά κανόνα συμβαίνει σε άλλους ανθρώπους και όχι σε εμάς τους ίδιους.

Την ίδια μέρα της προφητείας, η Αμάντα Μαρτίν και ο παππούς της αποφάσισαν να προκαλέσουν τη Σελέστε Ρόκο. Είχαν μπουχτίσει πια από την επιρροή που ασκούσε η νονά στην οικογένεια με το πρόσχημα ότι γνώριζε το μέλλον. Ήταν μια γυναίκα ορμητική και κάτοχος εκείνης της ακλόνητης σιγουριάς που χαρακτηρίζει αυτούς που δέχονται μηνύματα από το σύμπαν ή από τον Θεό. Ποτέ της δεν κατάφερε να κατευθύνει τη μοίρα του Μπλέικ Τζάκσον, που είχε ανοσία στην αστρολογία, αλλά τα κατάφερε μια χαρά με την Ιντιάνα, που τη συμβουλευόταν πριν πάρει αποφάσεις και καθοδηγούνταν από τις υποδείξεις του ωροσκοπίου. Σε αρκετές περιπτώσεις τα λεγόμενα των άστρων είχαν παρεμβεί στα καλύτερα σχέδια της Αμάντα: οι πλανήτες αποφάσιζαν, για παράδειγμα, ότι δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή για να της αγοράσουν ένα πατίνι, αλλά, από

την άλλη, ήταν καταλληλότετη για να ξεκινήσει μαθήματα μπαλέτου, κι εκείνη κατέληγε να κλαίει από ντροπή φορώντας ροζ φουστίτσα μπαλαρίνας.

Όταν έκλεισε τα δεκατρία, η Αμάντα ανακάλυψε ότι η νονά της δεν ήταν αλάθητη. Οι πλανήτες έλεγαν πως έπρεπε να πάει σε ένα δημόσιο γυμνάσιο, αλλά η φοβερή γιαγιά της, από την πλευρά του πατέρα της, η δόνια Ενκαρνασιόν Μαρτίν, επέμεινε να γραφτεί σε ένα ιδιωτικό Καθολικό σχολείο. Για πρώτη φορά η Αμάντα ήταν με το μέρος της νονάς της, γιατί η ιδέα ενός μεικτού σχολείου της ήταν λιγότερο τρομακτική από ό,τι οι μοναχές, αλλά η δόνια Ενκαρνασιόν νίκησε τη Σελέστε Ρόκο με την επιταγή των διδασκτρων, χωρίς να υποπτευεται ότι οι μοναχές ήταν φιλελεύθερες και φεμινίστριες, φορούσαν παντελόνια, τσακώνονταν με τον Πάπα, και, στο μάθημα των Φυσικών Επιστημών, δίδασκαν τη σωστή χρήση του προφυλακτικού χρησιμοποιώντας μία μπανάνα.

Η Αμάντα, παρακινήμενη από τον σκεπτικιστή παππού της, που σπάνια τολμούσε να αντιμετωπίσει τη Σελέστε πρόσωπο με πρόσωπο, αμφέβαλλε για το κατά πόσο υπήρχε κάποια σχέση ανάμεσα στα αστέρια του ουρανού και την τύχη των ανθρώπων· η αστρολογία ήταν τόσο απίθανο να ισχύει, όσο και η λευκή μαγεία της μητέρας της. Η προφητεία πρόσφερε στον παππού και την εγγονή του την ευκαιρία να ταπεινώσουν τα άστρα, γιατί άλλο πράγμα να λες ότι η εβδομάδα είναι ευνοϊκή για την αλληλογραφία κι άλλο ένα λουτρό αίματος στο Σαν Φρανσίσκο· αυτό δε γίνεται κάθε μέρα.

Όταν η Αμάντα, ο παππούς της και τα φιλαράκια του «Ripper» μετέτρεψαν το παιχνίδι τους σε μέθοδο έρευνας του εγκλήματος, δε φαντάζονταν πού πήγαιναν να μπλεχτούν. Είκοσι μέρες μετά την ανακοίνωση της αστρολόγου έγινε η δολοφονία του Εντ Στέιτον, που μπορούσε να αποδοθεί στην τύχη, αλλά, καθώς είχε ασυνήθιστα χαρακτηριστικά –το ρόπαλο στο συγκεκριμένο σημείο–, η Αμάντα αποφάσισε να αρχίσει να κρατάει αρχείο με τις πληροφορίες που δημοσιεύονταν στα μέσα, με εκείνες που κατάφερε να αποσπάσει από τον πατέρα της, που διεξήγαγε τις

έρεινες κεκλεισμένων των θυρών, κι εκείνες που βρήκε ο παππούς της με τις δικές του μεθόδους.

Ο Μπλίκ Τζάκσον, φαρμακοποιός το επάγγελμα, εραστής της λογοτεχνίας και αποτυχημένος συγγραφέας, μέχρι που κατάφερε να γράψει σε μορφή μυθιστορήματος τα βίαια γεγονότα που είχε προβλέψει η Σελέστε Ρόκο, περιέγραψε την εγγονή του, την Αμάντα, στο βιβλίο ως παράξενη στην εμφάνιση, ντροπαλή στον χαρακτήρα και υπέροχη στο μυαλό, με το ιδιαίτερο γραφικό του ύφος που τον έκανε να ξεχωρίζει ανάμεσα στους συναδέλφους του φαρμακοποιούς. Το χρονικό αυτών των μοιραίων γεγονότων κατέληξε τελικά να είναι πιο μακροσκελές από ό,τι σκόπευε ο ίδιος, αν και περιελάμβανε τα γεγονότα λίγων μόλις μηνών και μερικές αναδρομές – *φλας μπακ*, που λένε. Η κριτική στάθηκε ανελέητη με τον συγγραφέα, κατηγορώντας τον για μαγικό ρεαλισμό, ένα λογοτεχνικό στιλ παλιομοδίτικο πια, αλλά κανένας δεν μπόρεσε να αποδείξει πως είχε διαστρεβλώσει τα γεγονότα για να τους προσδώσει μεταφυσικές διαστάσεις – ο καθένας μπορούσε να κάνει τη διασταύρωση στο Αστυνομικό Τμήμα του Σαν Φρανσίσκο και στα δημοσιεύματα του Τύπου των ημερών.

Τον Ιανουάριο του 2012, η Αμάντα Μαρτίν ήταν δεκαεπτά ετών και τελείωνε τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, είχε γονείς χωρισμένους, την Ιντιάνα Τζάκσον, θεραπεύτρια, και τον Μπομπ Μαρτίν, αστυνομικό επιθεωρητή, μια γιαγιά Μεξικάνα, τη δόνια Ενκαρνασιόν, κι έναν παππού χήρο, τον ήδη γνωστό Μπλίκ Τζάκσον. Στο βιβλίο του Τζάκσον υπήρχαν και άλλα πρόσωπα που εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν – κυρίως εξαφανίζονταν –, καθώς ο συγγραφέας προχωρούσε στο έργο του. Η Αμάντα ήταν μοναχοκόρη και πολύ κακομαθημένη, αλλά ο παππούς της πίστευε ότι, μόλις θα τελείωνε το σχολείο και θα έφευγε με τα μούτρα στον κόσμο, αυτό το πρόβλημα θα λυνόταν από μόνο του. Ήταν χορτοφάγος, γιατί δε μαγείρευε η ίδια: όταν θα αναγκαζόταν να το κάνει, θα ακολουθούσε μία λιγότερο περίπλοκη διατροφή. Ήταν φανατική αναγνώστρια από πολύ πρώι-

μη ηλικία, με όλους τους κινδύνους που ενέχει αυτή η συνήθεια. Οι δολοφονίες θα είχαν διαπραχθεί έτσι κι αλλιώς, αλλά η ίδια δε θα εμπλεκόταν αν δεν είχε διαβάσει αστυνομικά μυθιστορήματα Σκανδιναβών συγγραφέων με τέτοιο ζήλο, που ανέπτυξε μία επιλήψιμη περιέργεια για την κακία εν γένει, και ιδιαίτερα για τους φόνους εκ προμελέτης. Ο παππούς της πολύ απείχε από το να εγκρίνει τη λογοκρισία, αλλά ανησυχούσε που εκείνη διάβαζε αυτά τα βιβλία στα δεκατέσσερά της. Η Αμάντα τον αποστόμωσε με το επιχείρημα ότι κι ο ίδιος τα διάβαζε, και ο Μπλέικ περιορίστηκε στο να την προειδοποιήσει όσον αφορά το τρομακτικό τους περιεχόμενο, με το αναμενόμενο αποτέλεσμα: το ενδιαφέρον της και η βιάση της να τα καταβροχθίσει πολλαπλασιάστηκαν. Το γεγονός ότι ο πατέρας της, ο Μπομπ Μαρτίν, ήταν αρχηγός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών του Σαν Φρανσίσκο συνέβαλε στη βλαβερή συνήθεια της μικρής, γιατί μάθαινε από πρώτο χέρι για κάθε παραβατική πράξη που γινόταν στην πόλη, έναν τόπο ειδυλλιακό, που δεν ωθούσε στο έγκλημα, αλλά, αφού αυτό ανθούσε σε χώρες τόσο πολιτισμένες όπως η Σουηδία ή η Νορβηγία, δε θα ήταν λογικό να αποτελέσει εξαίρεση το Σαν Φρανσίσκο, που είχε ιδρυθεί από άπληστους τυχοδιώκτες, πολύγαμους ιεροκήρυκες και γυναίκες διαπραγματεύσιμης ηθικής, που είχαν μαζευτεί εκεί ωθούμενοι από τον πυρετό του χρυσού, στα μέσα του 1800.

Η κοπέλα ήταν εσώκλειστη σε ένα σχολείο θηλέων, ένα από τα τελευταία σε μια χώρα που είχε επιλέξει το ανακάτεμα των φύλων, όπου κατάφερε να επιζήσει τέσσερα χρόνια σε μια κατάσταση αορασίας μεταξύ των συμμαθητριών της, αλλά όχι και μεταξύ των δασκάλων της και των λιγοστών μοναχών που απέμεναν. Έπαιρνε καλούς βαθμούς, αλλά οι αδελφές, άγιες γυναίκες, ποτέ δεν την είδαν να μελετάει, και ήξεραν ότι περνούσε μεγάλο μέρος της νύχτας ξάγρυπνη μπροστά στον υπολογιστή της, ασχολούμενη με μυστηριώδη παιχνίδια και αναγνώσματα. Απέφευγαν να τη ρωτούν τι ήταν αυτά που διάβαζε με τόση όρεξη, γιατί υποπτεύονταν πως ήταν αντίστοιχα με εκείνα που γεύονταν και οι ίδιες στα κρυφά. Αυτό θα εξηγούσε τον μακάβριο ενθου-

σιασμό της μικρής με τα όπλα, τα ναρκωτικά, τα δηλητήρια, τις νεκροψίες, τις μεθόδους βασανισμού και εξαφάνισης πτωμάτων.

Η Αμάντα Μαρτίν έκλεισε τα μάτια και ανάσανε βαθιά, γεμίζοντας τα πνευμόνια της με τον καθαρό αέρα εκείνου του χειμωνιάτικου πρωινού· από την πιπεράτη ευωδιά των πεύκων κατάλαβε ότι το αυτοκίνητο προχωρούσε στη λεωφόρο του πάρκου, και από την οσμή των περιττωμάτων ότι περνούσαν μπροστά από τους στάβλους. Υπολόγισε πως η ώρα ήταν οκτώ και είκοσι τρία λεπτά· πριν από δύο χρόνια είχε παρατήσει το ρολόι για να καλλιεργήσει τη συνήθεια του να υπολογίζει την ώρα, όπως ακριβώς υπολόγιζε θερμοκρασίες και αποστάσεις, ενώ είχε ασκήσει και τον ουρανίσκο της, για να μπορεί να διακρίνει ύποπτα συστατικά στο φαγητό. Κατέτασσε τους ανθρώπους χρησιμοποιώντας την όσφρησή της: ο Μπλέικ, ο παππούς της, μύριζε καλοσύνη, μια μυρωδιά ανάκατη από μάλλινο γιλέκο και χαμομήλι· ο Μπομπ, ο πατέρας της, αρρενωπότητα και δύναμη: μέταλλο, καπνό και λοσιόν ξυρίσματος· ο Μπράντλεϊ αισθησιακότητα, δηλαδή ιδρώτα και γλώριο· ο Ράιαν Μίλερ ανέδιδε εμπιστοσύνη και αξιοπιστία, μια μυρωδιά σκύλου, την καλύτερη του κόσμου. Και όσο για την Ιντιάνα, τη μητέρα της, εκείνη μύριζε μαγεία, γιατί είχε διαποτιστεί από τα αρώματα της δουλειάς της.

Όταν πια το Ford του '95 του παππού της, με τα ασθματικά γουργουρητά της μηχανής του, άφησε πίσω του τους στάβλους, η Αμάντα μέτρησε τρία λεπτά και δεκαοκτώ δευτερόλεπτα και άνοιξε τα μάτια της μπροστά στην πόρτα του σχολείου. «Φτάσαμε», τη διαβεβαίωσε ο Τζάκσον, λες κι εκείνη δεν το ήξερε. Ο παππούς της, που διατηρούσε τη φόρμα του παίζοντας σκουός, πήρε το γεμάτο βιβλία σακιδιό της και ανέβηκε σβέλτα στον δεύτερο όροφο, ενώ η εγγονή του τον ακολουθούσε με κόπο, κρατώντας το βιολί στο ένα χέρι και τον φορητό υπολογιστή στο άλλο. Ο όροφος ήταν άδειος, οι υπόλοιπες μαθήτριες θα μαζεύονταν το βραδάκι για να αρχίσουν τα μαθήματα την επόμενη μέρα, μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. Μια

άλλη από τις μανίες της Αμάντα ήταν το να φτάνει πάντα πρώτη παντού για να κάνει αναγνώριση εδάφους πριν φτάσουν οι πιθανοί της εχθροί. Την ενοχλούσε που μοιραζόταν το δωμάτιό της με άλλες μαθήτρες: τα σκορπισμένα ρούχα, τα κουτσομπολιά, η μυρωδιά από τα σαμπουάν, τα μανό για τα νύχια και τα μπαγιάτικα ζαχαρωτά, οι ακατάπαυστες φλυαρίες και τα αισθηματικά δράματα με τις ζήλιες, τις συκοφαντίες και τις προδοσίες – πράγματα από τα οποία η ίδια εξαιρούνταν.

«Ο πατέρας μου πιστεύει ότι η δολοφονία του Εντ Στέιτον είναι μια βεντέτα μεταξύ ομοφυλόφιλων», είπε η Αμάντα στον παππού της πριν τον αποχαιρετήσει.

«Και πού βασίζει αυτή τη θεωρία;»

«Στο ρόπαλο του μπέιζμπολ, που ήταν χωμένο... Ξέρεις πού», του θύμισε εκείνη, κοκκινίζοντας στην ανάμνηση του βίντεο που είχε δει στο Ίντερνετ.

«Ας μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα, Αμάντα. Πλανιούνται ακόμη πολλά ερωτηματικά στον αέρα».

«Ακριβώς. Για παράδειγμα, πώς μπήκε μέσα ο δολοφόνος;»

«Ο Εντ Στέιτον έπρεπε να κλείνει πόρτες και παράθυρα και να ενεργοποιεί τον συναγερμό όποτε τελείωναν οι δραστηριότητες στο σχολείο. Καθώς καμία κλειδαριά δε βρέθηκε παραβιασμένη, πρέπει να εικάσουμε ότι ο δράστης του εγκλήματος είχε κρυφτεί στο σχολείο πριν το κλείσει ο Στέιτον», διακινδύνευσε μια υπόθεση ο Μπλέικ Τζάκσον.

«Αν επρόκειτο για φόνο εκ προμελέτης, ο δολοφόνος θα είχε σκοτώσει τον Στέιτον πριν φύγει, γιατί δεν μπορούσε να ξέρει ότι θα επέστρεφε».

«Ίσως να μην ήταν εκ προμελέτης, Αμάντα. Κάποιος μπήκε στο σχολείο θέλοντας να κλέψει, και ο φύλακας τον έπιασε στα πράσα».

«Ο πατέρας μου λέει πως όλα αυτά τα χρόνια στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών έχει δει εγκληματίες που τρομάζουν και αντιδρούν βίαια, αλλά δεν πέτυχε ποτέ του κανέναν που να μένει στη σκηνή του εγκλήματος και να χασομεράει βασανίζοντας με τέτοιο τρόπο το θύμα του».

«Και τι άλλο λέει ο Μπομπ;»

«Ξέρεις τώρα πώς είναι ο πατέρας μου – αναγκάζομαι να του βγάλω τις πληροφορίες με το τσιγκέλι. Ισχυρίζεται πως το θέμα δεν είναι κατάλληλο για ένα κοριτσάκι της ηλικίας μου. Ζει στην εποχή των σπηλαίων».

«Δεν έχει κι εντελώς άδικο: είναι κάπως βρόμικη η υπόθεση, Αμάντα».

«Το θέμα είναι γνωστό σε όλο τον κόσμο, αναφέρθηκε στις ειδήσεις, και όποιος έχει γερό στομάχι μπορεί να δει στο Ίντερνετ το βίντεο που τράβηξε μια μικρή με το κινητό της όταν ανακάλυψαν το πτώμα».

«Άντε! Πού το βρήκε το κουράγιο; Τα σημερινά παιδιά βλέπουν τόση βία, που τίποτα πια δεν τα τρομάζει. Στην εποχή μου...» σχολίασε ο Μπλέικ Τζάκσον με έναν αναστεναγμό.

«Αυτή είναι η εποχή σου. Τσατίζομαι όταν μιλάς σαν γέρος. Έψαξε το θέμα του αναμορφωτηρίου για αγόρια, Κέιμπλ;»

«Πρέπει να δουλέψω, δεν μπορώ να παρατήσω εντελώς το φαρμακείο μου, αλλά, μόλις βρω ευκαιρία, θα το κάνω».

«Βιάσου, αλλιώς θα αναγκαστώ να βρω άλλο τσιράκι».

«Κάν' το, να δούμε ποιος θα σ' αντέξει».

«Με αγαπάς, παππού;»

«Όχι».

«Ούτε κι εγώ», είπε εκείνη και κρεμάστηκε από τον λαιμό του.

Ο Μπλέικ Τζάκσον έχωσε τη μύτη του μες στα σγουρά μαλλιά της εγγονής του, που μύριζαν σαν σαλάτα –της είχε έρθει να τα λούσει με ξίδι– και σκέφτηκε ότι μέσα σε λίγους μήνες θα έφευγε για το πανεπιστήμιο κι αυτός δε θα ήταν πια κοντά της για να την προσέχει· δεν είχε φύγει ακόμη, και ήδη του έλειπε. Θυμήθηκε σε μια ιλιγγιώδη διαδοχή τις διάφορες φάσεις αυτής της σύντομης ζωής, το κακότροπο και δύσπιστο κοριτσάκι, κλεισμένο με τις ώρες μέσα σε μια αυτοσχέδια σκηνή, φτιαγμένη με σεντόνια, όπου έμπαιναν μόνο ο αόρατος φίλος της που τη συνόδευε επί χρόνια, ονόματι Σάλβε-ελ-Ατούν, η γάτα της η Τζίνα κι

αυτός, αν είχε την τύχη να τον καλέσει να πιουν ψεύτικο τσάι σε μικροσκοπικά πλαστικά φλιτζανάκια. Σε ποιον έμοιασε, άραγε, αυτό το μυξιάρικο; αναρωτήθηκε ο Μπλέικ Τζάκσον όταν η εξάχρονη Αμάντα τον νίκησε στο σκάκι. Σίγουρα όχι στην Ιντιάνα, που αεροβατούσε κηρύττοντας την ειρήνη και την αγάπη μισό αιώνα μετά τους χίπις, κι ακόμα λιγότερο στον Μπομπ Μαρτίν, που εκείνη την εποχή ακόμη δεν είχε διαβάσει ένα βιβλίο ολόκληρο. «Μην ανησυχείς, φίλε μου, πολλά παιδιά είναι ιδιοφυή ως νήπια και μετά χαζεύουν. Η εγγονή σου θα κατέβει στο επίπεδο της γενικής βλακείας όταν την πνίξουν οι ορμόνες», τον συμβούλεψε η Σελέστε Ρόκο, που πήγαινε στο σπίτι τους όποτε της κάπνιζε, χωρίς να ειδοποιεί, και την οποία ο Μπλέικ τη φοβόταν σαν τον ίδιο τον Σατανά.

Για μία φορά η αστρολόγος έκανε λάθος, γιατί στην εφηβεία της η Αμάντα δε χάριζε, και η μόνη εμφανής αλλαγή που προκλήθηκε από τις ορμόνες αφορούσε την εμφάνισή της. Στα δεκαπέντε της ψήλωσε απότομα, αποκτώντας πια ένα φυσιολογικό ανάστημα, της έβαλαν φακούς επαφής, της έβγαλαν τα σιδεράκια, έμαθε να δαμάζει τα σγουρά της μαλλιά και αναδύθηκε μια κοπέλα αδύνατη, με λεπτεπίλεπτα χαρακτηριστικά, με τα σκούρα μαλλιά του πατέρα της και το διάφανο δέρμα της μάνας της, δίχως την παραμικρή συναίσθηση της ομορφιάς της. Στα δεκαεπτά της έσερνε ακόμη τα πόδια της, έτρωγε τα νύχια της και ντυνόταν με ρούχα που έβρισκε στα καταστήματα με τα μεταχειρισμένα, τα οποία τροποποιούσε σύμφωνα με την έμπνευση της στιγμής.

Αφού την άφησε ο παππούς της, η Αμάντα ένωσε κυρία του χώρου για λίγες ώρες. Απέμεναν τρεις μήνες για να πάρει το απολυτήριό της από εκείνο το σχολείο –όπου είχε ζήσει ευτυχισμένα χρόνια, δίχως προβλήματα, αν εξαιρέσει κανείς τη φασαρία του κοιτώνα– και να πάει στη Μασαχουσέτη, στο MIT, όπου σπούδαζε ο Μπράντλεϊ, το εικονικό της αγόρι, που της είχε μιλήσει για το Media Lab, αυτόν τον παράδεισο της φαντασίας και της δημιουργικότητας, που ήταν ό,τι ακριβώς επιθυμούσε. Ήταν ο

τέλειος άντρας: τύπος παράξενος όπως και η ίδια, με αίσθηση του χιούμορ και διόλου άσχημος, που χρωστούσε στην κολύμβηση τις φαρδιές του πλάτες και το υγιές του μαύρισμα, και στα χημικά προϊόντα που χρησιμοποιούσαν στις πισίνες το κιτρινοπράσινο χρώμα των μαλλιών του. Θα τον περνούσε κανείς για Αυστραλό. Η Αμάντα είχε αποφασίσει πως θα τον παντρευόταν στο απώτερο μέλλον, αλλά δεν του το είχε ανακοινώσει ακόμη. Για την ώρα, επικοινωνούσαν μέσω Ίντερνετ για να παίξουν Go, να μιλήσουν για σκοτεινά θέματα και να σχολιάσουν βιβλία.

Ο Μπράντλεϊ ήταν φανατικός αναγνώστης επιστημονικής φαντασίας, που την Αμάντα την κατέθλιβε, γιατί, σε γενικές γραμμές, ο πλανήτης καλυπτόταν από στάχτες και οι μηχανές ήλεγχαν την ανθρωπότητα. Εκείνη, που είχε διαβάσει πολλά τέτοια μυθιστορήματα από τα οκτώ ως τα έντεκά της χρόνια, προτιμούσε τη λογοτεχνία του φανταστικού, με πλοκή που διαδραματιζόταν σε ανύπαρκτες εποχές, όπου η τεχνολογία ήταν στοιχειώδης και η διάκριση μεταξύ ηρώων και κακών εντελώς ξεκάθαρη, ένα είδος που ο Μπράντλεϊ θεωρούσε παιδιάστικο και εθιστικό. Εκείνος έτεινε προς έναν σταθερό πεσιμισμό. Η Αμάντα δεν τολμούσε να του ομολογήσει ότι είχε καταβροχθίσει τους τέσσερις τόμους του *Λυκόφωτος* και τους τρεις του *Millennium*, γιατί εκείνος δεν έχανε τον καιρό του με βαμπίρ, ούτε με ψυχοπαθείς.

Οι δύο νέοι αντάλλασσαν ρομαντικά μείλ, πασπαλισμένα με λίγη ειρωνεία, ίσα για να αποφεύγουν τους σαχλούς συναισθηματισμούς, και εικονικά φιλιά – τίποτα το ιδιαίτερα τολμηρό. Τον Δεκέμβριο οι μοναχές είχαν αποβάλει από το σχολείο μία μαθήτριά που είχε ανεβάσει στο Ίντερνετ ένα βίντεο με την ίδια να αυνανίζεται, γυμνή και με τα πόδια ανοιχτά· του Μπράντλεϊ δεν του κίνησε καθόλου το ενδιαφέρον, γιατί ένα-δυο κορίτσια που τα είχαν με κάτι φίλους του είχαν ανεβάσει παρόμοιες σκηνές. Η Αμάντα ξαφνιάστηκε που η συμμαθήτριά της είχε κάνει ολική αποτρέιχωση και δεν είχε τη σύνεση να καλύψει το πρόσωπό της, αλλά ακόμα περισσότερο την ξάφνιασε η έντονη αντίδραση των αδελφών, που είχαν τη φήμη πως ήταν πολύ ανεκτικές.

Για να περάσει την ώρα της πριν αρχίσει το chat με τον Μπράντλεϊ, η Αμάντα βάλθηκε να αρχειοθετεί τις πληροφορίες που είχαν μαζέψει με τον παππού της σχετικά με το «έγκλημα με το ρόπαλο στο λάθος μέρος», καθώς και άλλες ειδήσεις για αιματηρά γεγονότα, που μάζευε από τότε που η νονά της είχε σημάνει συναγερμό από την τηλεόραση. Οι παίκτες του «Ripper» εξακολουθούσαν να σκέφτονται διάφορα ερωτήματα σχετικά με τον Εντ Στέιτον, αλλά εκείνη ετοιμάζε ήδη άλλο θέμα για το επόμενο παιχνίδι: τη δολοφονία της Ντόρις και του Μάικλ Κονσάντ.

Ο Ματέους Περέιρα, ένας ζωγράφος βραζιλιάνικης καταγωγής, ήταν ένας ακόμα άντρας ερωτευμένος με την Ιντιάνα Τζάκσον, αλλά, στη δική του περίπτωση, επρόκειτο για πλατωνικό έρωτα, γιατί ήταν απολύτως δοσμένος στην τέχνη του, ψυχή τε και σώματι. Υποστήριζε ότι η δημιουργικότητα τρέφεται από σεξουαλική ενέργεια, και, έχοντας να διαλέξει ανάμεσα στη ζωγραφική και την αποπλάνηση της Ιντιάνα, που δε φαινόταν πρόθυμη για περιπέτειες, διάλεξε την πρώτη. Εκτός αυτού, χάρη στη μαριχουάνα βρισκόταν σε μια κατάσταση αέναης γαλήνης, που δεν προσφερόταν για ρομαντικές πρωτοβουλίες. Ήταν καλοί φίλοι, βλέπονταν σχεδόν καθημερινά και προστάτευαν ο ένας τον άλλο όποτε χρειαζόταν. Εκείνον τον ενοχλούσε συχνά η αστυνομία, κι εκείνη μερικοί πελάτες που ξεπερνούσαν τα όρια, ή ο επιθεωρητής Μαρτίν, που πίστευε ότι είχε το δικαίωμα να μαθαίνει με τι ασχολιόταν η πρώτην σύζυγός του.

«Με ανησυχεί η Αμάντα· τώρα έχει παθιαστεί με τα εγκλήματα», σχολίασε η Ιντιάνα στον καλλιτέχνη, ενώ του έκανε μασάζ με αιθέριο έλαιο ευκαλύπτου για να τον ανακουφίσει από την ισχιαλγία.

«Τα βαρέθηκε τα βαμπίρ;» τη ρώτησε ο Ματέους.

«Από πέρυσι. Τώρα τα πράγματα είναι πιο σοβαρά – ασχολείται με αληθινά εγκλήματα».

«Η μικρή έμοιασε στον μπαμπά της».

«Δεν ξέρω πού έχει μπλεχτεί, Ματέους. Αυτό είναι το κακό

με το Ίντερνετ. Ο κάθε διεστραμμένος θα μπορούσε να ενοχλεί την κόρη μου κι εγώ δε θα το μάθαινα καν».

«Καμία σχέση, Ίντι. Είναι απλώς μυξιάρικα που διασκεδάζουν παίζοντας. Το Σάββατο είδα την Αμάντα στο «Café Rossini». Έπαιρνε το πρωινό της με τον πρώην άντρα σου. Αυτός ο τύπος με απεχθάνεται, Ιντιάνα».

«Δεν είναι αλήθεια. Ο Μπομπ σε έχει γλιτώσει απ' τη φυλακή αρκετές φορές».

«Επειδή του το ζήτησες εσύ. Σου έλεγα, όμως, για την Αμάντα. Μιλήσαμε λιγάκι και μου εξήγησε πώς παίζεται το παιχνίδι τους – νομίζω πως το λένε “Ripper”, ή κάπως έτσι. Ήξερες ότι ενός από τα θύματα του έχωσαν ένα ρόπαλο του μπείζμπολ στον-;»

«Ναι, Ματέους, το ξέρω!» τον διέκοψε η Ιντιάνα. «Ακριβώς σ' αυτό αναφέρομαι. Σου φαίνεται φυσιολογικό το ενδιαφέρον της Αμάντα για κάτι τόσο μακάβριο; Άλλα κορίτσια της ηλικίας της ασχολούνται όλη την ώρα με ηθοποιούς του σινεμά».

Ο Περέιρα έμενε στην ταράτσα της κλινικής, σε μια προσθήκη χωρίς άδεια από την πολεοδομία, και, για πρακτικούς λόγους, ήταν ο διαχειριστής του κτιρίου. Το ρετιρέ, που ο ίδιος το αποκαλούσε «στούντιο», είχε υπέροχο φως, ό,τι έπρεπε για να ζωγραφίζει, και για να καλλιεργεί, αφιλοκερδώς, φυτά μαριχουάνας που προοριζόνταν για την ιδιωτική του χρήση –που δεν ήταν και μικρή– αλλά και για τους φίλους του.

Στα τέλη της δεκαετίας του '90, αφού είχε περάσει από διάφορα χέρια, το κτίριο αγοράστηκε από έναν Κινέζο επενδυτή με καλό επιχειρηματικό κριτήριο, που είχε την ιδέα να φτιάξει ένα κέντρο υγείας και γαλήνης, όπως τόσα και τόσα που ανθούν στην Καλιφόρνια, τη γη της αισιοδοξίας. Το έβαψε εξωτερικά και έβαλε στην πρόσοψη την ταμπέλα «Κλινική Ολιστικής Ιατρικής», για να το κάνει να ξεχωρίσει από τα ψαράδικα της Τσάιναταουν. Τα υπόλοιπα τα έκαναν οι ένοικοι, που έπιασαν τα διαμερίσματα του δευτέρου και του τρίτου ορόφου, όλοι τους άνθρωποι που ασκούσαν τέχνες και επιστήμες θεραπευτικές. Οι χώροι του πρώτου ορόφου, που έβλεπαν στον δρόμο, ήταν

ένα στούντιο γιόγκα και μία γκαλερί έργων τέχνης αντίστοιχα. Ο πρώτος πρόσφερε και μαθήματα ταντρικού χορού –πολύ δημοφιλή–, και ο δεύτερος, με το ανεξήγητο όνομα «Τριχωτή Κάμπια», έκανε εκθέσεις με έργα ντόπιων καλλιτεχνών. Τα βράδια της Παρασκευής και του Σαββάτου η γκαλερί ζωντάνευε χάρη στην παρουσία ερασιτεχνών μουσικών και στο δωρεάν στυφό κρασί που προσφερόταν σε χάρτινα ποτήρια. Όποιος έπαχνε για παράνομα ναρκωτικά θα τα έβρισκε στην «Τριχωτή Κάμπια» σε τιμή ευκαιρίας, κάτω από τη μύτη της αστυνομίας, που ανεχόταν αυτό το εμπόριο μικρής εμβέλειας εφόσον γινόταν διακριτικά. Οι άλλοι δύο όροφοι αποτελούνταν από μικρά γραφεία που είχαν μία αίθουσα αναμονής, όπου με το ζόρι χωρούσε ένα σχολικό γραφείο και δύο καρέκλες, και άλλο ένα δωμάτιο που προοριζόταν για τις θεραπείες. Η πρόσβαση στα γραφεία του δευτέρου και του τρίτου ορόφου περιοριζόταν από την έλλειψη ασανσέρ –μεγάλο μειονέκτημα για μερικούς από τους ασθενείς–, αλλά είχε και το πλεονέκτημα ότι έτσι αποκλείονταν οι πιο βαριά πάσχοντες, που, έτσι κι αλλιώς, δε θα ωφελούνταν και πολύ από την εναλλακτική ιατρική.

Ο ζωγράφος έμενε σε αυτό το κτίριο εδώ και τριάντα χρόνια, χωρίς να μπορέσει να τον διώξει κανένας από τους διαδοχικούς ιδιοκτήτες του. Ο Κινέζος επενδυτής δεν το επιχείρησε καν, γιατί τον βόλευε να μένει κάποιος εκεί τις ώρες που ήταν κλειστά τα γραφεία. Αντί να τσακωθεί με τον Ματέους Περέιρα, τον έχρισε διαχειριστή, του παρέδωσε μια αρμαθιά με δεύτερα κλειδιά για όλα τα διαμερίσματα και του πρόσφερε έναν συμβολικό μισθό για να κλείνει την κεντρική είσοδο το βράδυ, να σβήνει τα φώτα και να κάνει τον ενδιάμεσο με τους ενοικιαστές, ειδοποιώντας τον σε περίπτωση που προέκυπτε κάποια βλάβη ή κάποιο επείγον θέμα.

Οι πίνακες του Βραζιλιάνου, εμπνευσμένοι από τον γερμανικό εξπρεσιονισμό, παρουσιάζονταν τότε τότε σε εκθέσεις στην «Τριχωτή Κάμπια», χωρίς καμία επιτυχία στις πωλήσεις, και στόλιζαν το κεντρικό χολ του κτιρίου. Εκείνες οι αγωνιώδεις, παρορρωμένες φιγούρες, που είχαν ζωγραφιστεί με οργισμένες

πινελιές, έρχονταν σε αντίθεση με τα απομεινάρια της *αρ ντεκό* και με την αποστολή της κλινικής, που ήθελε να προσφέρει σωματική και ψυχική ευεξία στους πελάτες της, αλλά κανένας δεν τολμούσε να προτείνει να τις βγάλουν από εκεί, από φόβο μην πληγωθεί ο καλλιτέχνης.

«Ο πρώην σύζυγός σου φταίει, Ίντι. Από πού πιστεύεις ότι της προέκυψε της Αμάντα το ενδιαφέρον για τα εγκλήματα;» της είπε ο Ματέους αποχαιρετώντας την.

«Ο Μπομπ ανησυχεί όσο κι εγώ γι' αυτή τη νέα ανοησία της Αμάντα».

«Ε, εντάξει, δεν παίρνει και ναρκωτικά... Αυτό θα ήταν χειρότερο».

«Κοίτα ποιος μιλάει!» είπε εκείνη γελώντας.

«Ακριβώς. Είμαι ειδικός στο θέμα».

«Αύριο, ανάμεσα σε δύο ραντεβού, μπορώ να σου κάνω ένα δεκάλεπτο μασάζ».

«Με περιποιείσαι δωρεάν εδώ και κάτι χρόνια, καλή μου. Θα σου χαρίσω έναν από τους πίνακές μου».

«Όχι, Ματέους! Δεν μπορώ να το δεχτώ σε καμία περίπτωση. Είμαι σίγουρη ότι κάποια μέρα οι πίνακές σου θα έχουν πολύ μεγάλη αξία», είπε η Ιντιάνα, προσπαθώντας να κρύψει τον πανικό στη φωνή της.

Τετάρτη, 4

Στις δέκα το βράδυ ο Μπλέικ Τζάκσον τελείωσε το μυθιστόρημα που διάβαζε και πήγε στην κουζίνα να φτιάξει δημητριακά με γάλα – η γεύση τους του θύμιζε την παιδική του ηλικία και τον παρηγορούσε όποτε ένιωθε αγχωμένος από την ανοησία της ανθρώπινης φυλής. Λίγα μυθιστορήματα τον επηρέαζαν τόσο πολύ. Τα απογεύματα της Τετάρτης τα αφιέρωνε στο σκουός, αλλά αυτή την εβδομάδα ο φίλος που έπαιζε μαζί του έλειπε σε ταξίδι. Κάθισε μπροστά στο πιάτο, ανάσανε τη λεπτή μυρωδιά του μελιού και της κανέλας και πήρε την Αμάντα στο

κινητό της, χωρίς να φοβάται μην τυχόν και την ξυπνήσει, γιατί αυτή την ώρα μάλλον θα διάβαζε. Το δωμάτιο της Ιντιάνα ήταν μακριά, αδύνατον να ακούσει τη συζήτησή τους, αλλά εκείνος μιλούσε ψιθυριστά, παίρνοντας για καλό και για κακό τις προφυλάξεις του. Καλύτερα να μην ήξερε η κόρη του με τι ασχολούνταν εκείνος και η εγγονή του.

«Αμάντα; Εγώ είμαι, ο Κέιμπλ».

«Την ξέρω τη φωνή σου. Ρίχ' το».

«Σε παίρνω για τον Εντ Στέιτον. Εκμεταλλευόμενος την ευχάριστη θερμοκρασία αυτής της όμορφης μέρας, είχε 22 βαθμούς, όπως το καλοκαίρι—»

«Στο ψητό, Κέιμπλ. Δε θα φάω όλη μου τη νύχτα με την υπερθέρμανση του πλανήτη».

«Πήγα να πιω μια μπίρα με τον πατέρα σου και έμαθα κάποια πράγματα που μπορεί να σε ενδιαφέρουν».

«Τι πράγματα;»

«Το αναμορφωτήριο όπου δούλευε ο Στέιτον πριν έρθει στο Σαν Φρανσίσκο το λένε “Boys Camp” και είναι καταμεσής στην έρημο της Αριζόνα. Ο Στέιτον έμεινε κάμποσα χρόνια εκεί, μέχρι που τον έδιωξαν τον Αύγουστο του 2010, εξαιτίας ενός σκανδάλου που προκλήθηκε από τον θάνατο ενός αγοριού δεκαπέντε ετών. Δεν είναι η πρώτη περίπτωση, Αμάντα· τρία αγόρια έχουν πεθάνει τα τελευταία οκτώ χρόνια, αλλά το αναμορφωτήριο εξακολουθεί να λειτουργεί. Εν πάση περιπτώσει, ο δικαστής περιορίστηκε στο να του αφαιρέσει προσωρινά την άδεια, ενόσω θα διεξαγόταν η έρευνα».

«Πώς πέθαναν αυτά τα παιδιά;»

«Λόγω εφαρμογής παραστρατιωτικής πειθαρχίας, από χέρια άπειρα ή σαδιστικά. Παραμέληση, κακοποίηση, βασανισμός. Τα παιδιά τα χτυπάνε, τα αναγκάζουν να κάνουν γυμνάσια μέχρι να χάσουν τις αισθήσεις τους, τους περιορίζουν το φαγητό και τις ώρες του ύπνου. Ο νεαρός που πέθανε είχε πνευμονία, ψηνόταν στον πυρετό και λιποθυμούσε, αλλά τον ανάγκασαν να τρέξει μαζί με τους άλλους κάτω από τον ήλιο, μ' αυτή τη ζέστη της Αριζόνα, που είναι λες και μπαίνεις στον φούρνο, κι όταν λιπο-

θύμησε και σωριάστηκε, άρχισαν να τον κλοτσάνε. Ήταν άρρωστος δύο εβδομάδες πριν πεθάνει. Μετά ανακάλυψαν ότι είχε δύο λίτρα πύον στους πνεύμονές του».

«Και ο Εντ Στέιτον ήταν ένας απ' αυτούς τους σαδιστές», συμπέρανε η Αμάντα.

«Είχε μεγάλο ιστορικό στο “Boys Camp”. Το όνομά του εμφανίζεται σε αρκετές καταγγελίες εναντίον του αναμορφωτηρίου για κακοποίηση των τροφίμων, αλλά μέχρι το 2010 δεν τον είχαν διώξει. Απ' ό,τι φαίνεται, κανείς δε νοιάζεται για την τύχη αυτών των δύστυχων αγοριών. Η ιστορία θυμίζει μυθιστόρημα του Τσαρλς Ντίκενς».

«Ναι, τον Όλιβερ Τουίστ. Συνέχισε, κι άσε τις παρεκβάσεις».

«Τον Εντ Στέιτον προσπάθησαν να τον απολύσουν διακριτικά, αλλά στάθηκε αδύνατον, γιατί ο θάνατος του παιδιού προκάλεσε αναστάτωση. Παρ' όλα αυτά, τον προσέλαβαν στο “Golden Hills” του Σαν Φρανσίσκο. Δε σου φαίνεται παράξενο; Πώς γίνεται να μην ήξεραν το ιστορικό του;»

«Μάλλον είχε καλές διασυνδέσεις».

«Κανένας δεν μπήκε στον κόπο να ψάξει το παρελθόν του. Ο διευθυντής του “Golden Hills” ήταν ευχαριστημένος με τον τύπο, γιατί ήξερε να επιβάλλει πειθαρχία, αλλά κάποιοι μαθητές και δάσκαλοι τον περιγράφουν ως μπράβο, έναν από εκείνους τους δειλούς ανθρώπους που σέρνονται μπροστά σε όποιον έχει εξουσία, αλλά, αν αποκτήσουν μια στάλα δύναμη, γίνονται απίστευτα σκληροί. Δυστυχώς, ο κόσμος είναι γεμάτος από ανθρώπους τέτοιας πάσας. Τελικά, ο διευθυντής τού ανέθεσε τη νυχτερινή βάρδια, για να αποφύγει τα προβλήματα. Η βάρδια του Εντ Στέιτον ξεκινούσε στις οκτώ το βράδυ και τελείωνε στις έξι το πρωί».

«Ίσως τον σκότωσε κάποιος που είχε περάσει από εκείνο το αναμορφωτήριο και είχε υποφέρει στα χέρια του Στέιτον».

«Ο μπαμπάς σου ερευνά κι αυτό το ενδεχόμενο, αν και επιμένει στη θεωρία της βεντέτας μεταξύ ομοφυλόφιλων. Ο Στέιτον ήταν φανατικός της γκέι πορνογραφίας και χρησιμοποιούσε τις υπηρεσίες συνοδών».

«Τι πράγμα;»

«“Συνοδούς” λένε τους άντρες που εκπορνεύονται. Οι πιο τακτικοί συνοδοί του Στέιτον ήταν δύο νεαροί απ’ το Πουέρτο Ρίκο – ο πατέρας σου τους ανέκρινε, αλλά έχουν γερά άλλοθι. Κι όσον αφορά τον συναγερμό του σχολείου, πες στα παιδιά του “Ripper” ότι ο Εντ Στέιτον τον ενεργοποιούσε τη νύχτα, αλλά αυτή τη φορά δεν το είχε κάνει. Ίσως έφυγε βιαστικά, με τη σκέψη πως θα τον ενεργοποιούσε όταν επέστρεφε».

«Ξέρω ότι μου κρατάς το καλύτερο για το τέλος», είπε η εγγονή.

«Εγώ;»

«Τι είναι, Κέιμπλ;»

«Κάτι αρκετά παράξενο, που προβληματίζει και τον μπαμπά σου», είπε ο Μπλέικ Τζάκσον. «Στο γυμναστήριο υπάρχουν μπάλες, γάντια και ρόπαλα του μπίξμπολ, αλλά το ρόπαλο που χρησιμοποιήσαν για τον Στέιτον δεν ανήκε στο σχολείο».

«Ξέρω τι θα μου πεις τώρα! Το ρόπαλο ανήκει σε κάποια ομάδα της Αριζόνα!»

«Στους “Ντιάμπλος” της Αριζόνα, για παράδειγμα; Σ’ αυτή την περίπτωση η σύνδεση με το “Boys Camp” θα ήταν ολοφάνερη, Αμάντα, αλλά όχι, δεν είναι από κει».

«Και από πού είναι;»

«Έχει τη σφραγίδα του Πολιτειακού Πανεπιστημίου του Αρκάνσας».

Σύμφωνα με τη Σελέστε Ρόκο, που είχε μελετήσει τους αστρολογικούς χάρτες όλων των φίλων και συγγενών της, ο χαρακτήρας της Ιντιάνα Τζάκσον αντιστοιχούσε στο ζώδιό της – ανήκε στους Ιχθύς. Αυτό εξηγούσε την τάση της προς τον εσωτερισμό και την ασυγκράτητη παρόρμησή της να βοηθάει κάθε δυστυχισμένο πλάσμα που έπεφτε στον δρόμο της, ακόμα κι εκείνους που δεν της το ζητούσαν ούτε την ευγνωμονούσαν γι’ αυτό. Η Κάρολ Άντεργουστερ ήταν ο ιδανικός στόχος για τη διάχυτη συμπόνια της Ιντιάνα.

Γνωρίστηκαν ένα πρωινό του Δεκέμβρη το 2011· η Ιντιάνα έδενε το ποδήλατό της στον δρόμο και, με την άκρη του ματιού της, είδε μια γυναίκα που στηριζόταν σε ένα δέντρο εκεί κοντά, και έμοιαζε έτοιμη να λιποθυμήσει. Έτρεξε να τη βοηθήσει, την έπιασε, την πήγε με μικρά βηματάκια μέχρι την κλινική και τη βοήθησε να ανέβει τη σκάλα ως το γραφείο νούμερο «8», όπου η άγνωστη αφέθηκε να σωριαστεί, εξαντλημένη, σε μία από τις δύο εύθραυστες καρέκλες της αίθουσας αναμονής. Όταν ξαναβρήκε την αναπνοή της, της είπε το όνομά της, της εξήγησε ότι έπασχε από καρκίνο επιθετικής μορφής και ότι η χημειοθεραπεία αποδεικνυόταν χειρότερη κι από την ίδια την ασθένεια. Συγκινημένη, η Ιντιάνα τής πρόσφερε το τραπέζι του μασάζ για να ξαπλώσει λίγη ώρα, αλλά η άλλη απάντησε με διστακτική φωνή πως της έφτανε η καρέκλα, και, αν δεν ήταν μεγάλη ενόχληση, θα ήθελε να πιει κάτι ζεστό. Η Ιντιάνα την άφησε μόνη και πήγε τρέχοντας να της πάρει κανένα αφέψημα, σκεπτόμενη πόσο κρύμα ήταν που δεν είχε ένα γκαζάκι στον μικρό της χώρο για να ζεσταίνει νερό. Γυρίζοντας βρήκε τη γυναίκα να έχει συνέλθει αρκετά, είχε μάλιστα κάνει μια αξιολύπητη προσπάθεια να περιποιηθεί λιγάκι τον εαυτό της και είχε βάψει τα χείλη της· το κεραμιδί στόμα έδινε ένα γκροτέσκο ύφος σε εκείνο το πρασινωπό και ζαρωμένο από την αρρώστια πρόσωπο, όπου τα σκούρα της μάτια ξεχώριζαν έντονα, σαν κουμπιά στο πρόσωπο πάνινης κούκλας. Ήταν τριάντα έξι ετών, σύμφωνα με τα λεγόμενά της, αλλά η περούκα με τις απολιθωμένες μπούκλες τής πρόσθετε καμιά δεκαριά ακόμα.

Έτσι, ξεκίνησε μια συμμαχία που βασιζόταν στη δυστυχία της μιας και στη φιλάνθρωπη διάθεση της άλλης. Η Ιντιάνα προσφέρθηκε επανειλημμένα να τη βοηθήσει να ενδυναμώσει το ανοσοποιητικό της σύστημα μέσω των δικών της μεθόδων, αλλά η Κάρολ έβρισκε πάντα προφάσεις για να το αναβάλλει. Στην αρχή η Ιντιάνα υποπτευόταν ότι δεν μπορούσε να την πληρώσει, και προσφέρθηκε να τη βοηθήσει δωρεάν, όπως έκανε και με άλλους ασθενείς που είχαν οικονομικά προβλήματα. Καθώς όμως η Κάρολ έβρισκε διαρκώς προφάσεις, έπαψε κι εκείνη να

επιμένει· είχε επίγνωση του γεγονότος ότι πολύς κόσμος δυσπιστούσε ακόμη απέναντι στην εναλλακτική ιατρική. Οι δυο τους είχαν αρκετά κοινά: την αγάπη τους για το σούσι, τις βόλτες στο πάρκο και τις ρομαντικές ταινίες, καθώς και τον σεβασμό προς τα ζώα, ο οποίος, στην περίπτωση της Κάρολ Άντεργουοτερ, μεταφραζόταν σε χορτοφαγία όπως εκείνη της Αμάντα, αλλά έκανε μια εξαίρεση για το σούσι, ενώ η Ιντιάνα περιοριζόταν στο να διαμαρτύρεται για το πόσο υπέφεραν τα κοτόπουλα στα εκτροφεία και τα ποντίκια στα εργαστήρια, καθώς και για τη χρήση του δέρματος για την κατασκευή προϊόντων μόδας. Μία από τις αγαπημένες της οργανώσεις ήταν εκείνη των «Ανθρώπων Υπέρ της Ηθικής Αντιμετώπισης των Ζώων», που την προηγούμενη χρονιά είχε υποβάλει ένα αίτημα στον δήμαρχο του Σαν Φρανσίσκο: να μετονομάσει το Τέντερλοϊν –το «Φιλέτο»–, γιατί ήταν απαράδεκτο μια συνοικία της πόλης να λέγεται όπως το φιλέτο ενός κακοποιημένου ζώου· θα ήταν καλύτερο να είχε το όνομα ενός φυτού. Ο δήμαρχος δεν απάντησε.

Παρά τις όποιες κοινές ιδέες, εκείνη η φιλία ήταν κάπως βεβιασμένη και αναγκαστική, καθώς η Ιντιάνα προσπαθούσε να κρατάει μια απόσταση, αλλά η Κάρολ τής είχε γίνει στενός κορσές. Η γυναίκα ένιωθε ανήμπορη και απροστάτευτη, όλη της η ζωή ήταν γεμάτη εγκαταλείψεις και προδοσίες, πίστευε πως ήταν βαρετή, δίχως γοητεία, ταλέντο ή κοινωνικές δεξιότητες, και υποπτευόταν ότι ο άντρας της την είχε παντρευτεί για να πάρει την αμερικανική βίβα. Η Ιντιάνα την είχε συμβουλέψει να επανεξετάσει εκείνο το σενάριο της θυματοποίησης και να το αλλάξει, γιατί το πρώτο βήμα προκειμένου να γίνει καλά ήταν το να απαλλαγεί από την αρνητική ενέργεια και την κακή διάθεση· χρειαζόταν μία θετική ιστορία, που να τη φέρνει σε επαφή με το σύμπαν και το θεϊκό φως, αλλά η Κάρολ παρέμενε κολλημένη στη δυστυχία της. Η Ιντιάνα φοβόταν πως θα την κατόπινε τελικά το απύθμενο κενό εκείνης της γυναίκας, που της τηλεφωνούσε ώρες ακατάλληλες για να γκρινιάξει, καθόταν στο γραφείο της ώρες ολόκληρες περιμένοντάς την, και της χάριζε εξεζητημένα γλυκίσματα, που θα πρέπει να της κόστιζαν ένα

μεγάλο μέρος του επιδόματος της κοινωνικής της ασφάλισης, και τα οποία εκείνη κατανάλωνε λογαριάζοντας τις θερμίδες και χωρίς να τα χαίρεται πραγματικά, γιατί προτιμούσε τη μαύρη σοκολάτα με τσίλι, σαν κι εκείνη που έτρωγε με τον εραστή της, τον Άλαν Κέλερ.

Η Κάρολ δεν είχε παιδιά ούτε συγγενείς, αλλά είχε μια-δυο φίλες, τις οποίες η Ιντιάνα δε γνώριζε, και οι οποίες τη συνόδευαν στη χημειοθεραπεία. Τα θέματα με τα οποία καταπιανόταν εμμονικά ήταν ο σύζυγός της, ένας Κολομβιανός που είχε απελαθεί λόγω εμπορίου ναρκωτικών, που εκείνη προσπαθούσε να φέρει ξανά κοντά της, και ο καρκίνος της. Για την ώρα, η πάθησή της δεν της προκαλούσε πόνους, αλλά το δηλητήριο που χυνόταν στις φλέβες της τη σκοτώνε. Είχε χρώμα σταχτί, ελάχιστη ενέργεια και αδύναμη φωνή, αλλά η Ιντιάνα έτρεφε την ελπίδα ότι θα καλυτέρευε, γιατί μύριζε διαφορετικά από ό,τι άλλοι ασθενείς με καρκίνο που είχε δεχτεί κατά καιρούς στο γραφείο της. Εκτός αυτού, η ευαισθησία της, που της επέτρεπε να συντονίζεται με τις ξένες παθήσεις, δε λειτουργούσε με την Κάρολ, κι αυτό της φαινόταν καλό σημάδι.

Μια μέρα, εκεί που μιλούσαν για πολλά και διάφορα στο «Café Rossini», η Κάρολ τής εξομολογήθηκε τον τρόπο που της προξενούσε ο θάνατος και την ελπίδα της πως η Ιντιάνα θα μπορούσε να την καθοδηγήσει – μια ευθύνη που εκείνη δεν ένιωθε πως ήταν σε θέση να αναλάβει.

«Μα εσύ είσαι ένας βαθιά πνευματικός άνθρωπος, ΄Ιντι», της είπε η Κάρολ.

«Μη με τρομάζεις, καλή μου! Οι μόνοι δήθεν πνευματικοί άνθρωποι που ξέρω εγώ είναι κάτι παλαβοί που κλέβουν βιβλία περι εσωτερισμού από τις βιβλιοθήκες», είπε γελώντας η Ιντιάνα.

«Πιστεύεις στη μετενσάρκωση;» τη ρώτησε η Κάρολ.

«Πιστεύω στην αθανασία της ψυχής».

«Αν ισχύει αυτό με τη μετενσάρκωση, σημαίνει πως ξόδεψα ασυλλόγιστα τούτη τη ζωή και θα μετενσαρκωθώ σε κατσαρίδα».

Η Ιντιάνα τής δάνεισε τα αγαπημένα της βιβλία, ένα εκλεκτικό ανακάτεμα σουφισμού, πλατωνισμού, βουδισμού και σύγχρο-

νης ψυχολογίας, αλλά απέφυγε να της πει ότι είχε εννέα χρόνια που μελετούσε, και μόλις τώρα είχε αρχίσει να κάνει τα πρώτα βήματα στον ατελείωτο δρόμο της υπέρβασης και θα χρειαζόταν αιώνες για να βιώσει την πληρότητα της ύπαρξης και να λυτρώσει την ψυχή της από τις συγκρούσεις και τον πόνο. Ήλπιζε πως το ένστικτό της ως θεραπεύτριας δεν έπεφτε έξω, ότι η Κάρολ θα θεραπευόταν από τον καρκίνο κι ότι θα της έφτανε ο χρόνος της σε αυτό τον κόσμο για να πετύχει το στάδιο της φώτισης που επιθυμούσε.

Εκείνη την Τετάρτη του Ιανουαρίου, η Κάρολ και η Ιντιάνα είχαν κανονίσει να συναντηθούν στο «Café Rossini» στις πέντε το απόγευμα, εκμεταλλευόμενες το γεγονός ότι ένας πελάτης είχε ακυρώσει το ραντεβού του για *ρέικι* και αρωματοθεραπεία. Τη συνάντηση την είχε προτείνει η Κάρολ, που πρόλαβε και είπε από το τηλέφωνο στη φίλη της ότι είχε αρχίσει ακινοθεραπεία, αφού είχε περάσει δυο εβδομάδες ανακούφισης τελειώνοντας τη χημειοθεραπεία της. Πρώτη έφτασε εκείνη, φορώντας τα συνηθισμένα της ρούχα σε έθνικ στυλ, που μόλις και μετά βίας έκρυβαν το ασουλούπωτο σώμα της και την κακή της στάση: βαμβακερό παντελόνι και μια πουκαμίσια που θύμιζε αόριστα Μαρόκο, παπούτσια του τένις, κολιέ και βραχιόλια από αφρικανικούς σπόρους. Ο Ντάνι ντ' Άντζελο, ένας από τους σερβιτόρους, που την είχε εξυπηρετήσει αρκετές φορές, την υποδέχτηκε με τον πληθωρικό κι εξωστρεφή τρόπο του, που αρκετοί πελάτες είχαν μάθει να φοβούνται. Ο τύπος καμάρωνε πως ήταν φίλος με το μισό Νορθ Μπιτς, κυρίως με τους θαμώνες του «Café Rossini», όπου δούλευε πια τόσα χρόνια, που κανείς δε θυμόταν το μαγαζί χωρίς αυτόν μέσα.

«Αχ, καλή μου, αυτό το τουρμπάνι που φοράς σου πάει πολύ καλύτερα από την περούκα» – ήταν ο χαιρετισμός που επιφύλασσε στην Κάρολ Άντεργουοτερ. «Την τελευταία φορά που είχες έρθει, είπα μέσα μου: Ντάνι, είναι καθήκον σου να συμβουλέψεις αυτή τη γυναίκα να πετάξει απ' το κεφάλι της την ψόφια αλεπού, αλλά η αλήθεια είναι ότι δε βρήκα το θάρρος».

«Έχω καρκίνο», τον πληροφόρησε εκείνη, προσβεβλημένη.

«Μα και βέβαια, καλή μου, φαίνεται από μακριά. Αλλά θα σου πήγαινε αν κυκλοφορούσες φαλακρή. Συνηθίζεται πια. Τι να σου φέρω;»

«Ένα χαμομήλι κι ένα μπισκότο αμυγδάλου, αλλά περιμένω και την Ιντιάνα».

«Η Ιντιάνα είναι σωστή Μητέρα Τερέζα, ε; Εγώ της χρωστάω τη ζωή μου», είπε ο Ντάνι, έτοιμος να καθίσει στο τραπέζι και να της πει μερικές ιστορίες για την αγαπημένη του Ιντιάνα Τζάκσον, αλλά το μαγαζί ήταν γεμάτο και ο ιδιοκτήτης του έγενεφε από μακριά να βιαστεί και να σερβίρει και τα άλλα τραπέζια.

Ο Ντάνι διέκρινε από την τζαμαρία την Ιντιάνα, που διέσχισε τη Λεωφόρο Κολόμπους κατευθυνόμενη προς το καφέ, και πήγε τρέχοντας να της φτιάξει έναν διπλό καπουτσίνο με μπόλικη κρέμα, όπως της άρεσε, για να την υποδεχτεί στην πόρτα με το φλιτζάνι στο χέρι. «Χαιρετίστε τη βασίλισσα, πληβείοι!» ανακοίνωσε μεγαλόφωνα, όπως έκανε πάντα, και οι πελάτες, συνηθισμένοι σε αυτό το τελετουργικό, υπάκουσαν. Η Ιντιάνα τον φίλησε στο μάγουλο, πήρε τον καπουτσίνο της και πήγε στο τραπέζι της Κάρολ.

«Με έπιασαν πάλι ναυτίες και δεν έχω δυνάμεις για τίποτα, Ίντι. Δεν ξέρω τι να κάνω, το μόνο που θέλω είναι να πέσω απ' τη γέφυρα», είπε η Κάρολ αναστενάζοντας.

«Από ποια γέφυρα;» ρώτησε ο Ντάνι ντ' Άντζελο, που περνούσε με έναν δίσκο πηγαίνοντας σε άλλο τραπέζι.

«Τρόπος του λέγειν, Ντάνι», αποκρίθηκε η Ιντιάνα επιπλήττοντάς τον.

«Ρωτάω, καλή μου, γιατί, αν σκέφτεσαι να πηδήξεις από την Γκόλντεν Γκέιτ, δε σ' το συνιστώ. Έχουν βάλει κάγκελα και κάμερες ασφαλείας για να αποθαρρύνουν τους αυτόχειρες. Έρχονται διπολικόι και καταθλιπτικόι απ' όλο τον κόσμο για να πέσουν απ' αυτή την καταραμένη γέφυρα – είναι τουριστική ατραξιόν. Και όλοι πηδούν από την ίδια μεριά, προς τον κόλπο. Δεν πέφτουν απ' τη μεριά της θάλασσας, επειδή φοβούνται τους καρχαρίες».

«Ντάνι!» αναφώνησε η Ιντιάνα, δίνοντας μια χαρτοπετσέτα στην Κάρολ για να φυσήξει τη μύτη της.

Ο σερβιτόρος συνέχισε με τον δίσκο του, αλλά, μετά από λίγα λεπτά, είχε επιστρέψει και πάλι, να παρακολουθήσει τη συζήτηση, ενώ η Ιντιάνα προσπαθούσε να παρηγορήσει την άτυχη φίλη της. Της έδωσε ένα κεραμικό μενταγιόν να το κρεμάσει στον λαιμό της και τρία σκούρα φιαλίδια με αιθέρια έλαια νιαούλι,* λεβάντα και μέντα· της εξήγησε ότι τα αιθέρια έλαια είναι φυσικά ιαματικά μέσα, ότι απορροφώνται από το δέρμα μέσα σε λίγα λεπτά και είναι ιδανικά για όποιον δεν μπορεί να αντέξει κάποια αγωγή από το στόμα. Έπρεπε να βάλει δύο σταγόνες νιαούλι στο μενταγιόν και να το χρησιμοποιεί καθημερινά ενάντια στη ναυτία, μερικές σταγόνες λεβάντα στο μαξιλάρι της και να τρίψει τη μέντα στις πατούσες της για να βελτιώσει την ενεργητικότητά της. Τη ρώτησε αν ήξερε πως βάζουν μέντα στους όρχεις των γέρικων ταύρων για να...

«Ίντι!» τη διέκοψε η Κάρολ. «Δε θέλω ούτε να το σκέφτομαι αυτό! Καημένοι ταύροι!»

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η ξύλινη πόρτα με το χοντρό τζάμι –παλιά και κακοσυντηρημένη, όπως τα πάντα σχεδόν μες στο «Café Rossini»–, για να περάσει η Λούλου Γκάρντενερ, που έκανε τη συνηθισμένη της βόλτα στη γειτονιά. Όλοι εκτός από την Κάρολ Άντεργουστερ γνώριζαν εκείνη τη μικροσκοπική φαφούτα γριούλα, που ήταν ζαρωμένη σαν ξερό μήλο, με την άκρη της μύτης της κολλημένη στο σαγόνι, με σκουφάκι και κάπα που θύμιζαν Κοκκινοσκουφίτσα, που είχε ζήσει την ξεχασμένη εποχή των *μπίτνικ* και συστηνόταν ως η επίσημη φωτογράφος της ζωής στο Νορθ Μπιτς. Η γραφική γερόντισσα διαβεβαίωνε πως είχε κάνει τα πορτρέτα των παλιών κατοίκων της γειτονιάς, στις

* Κοινή ονομασία του φυτού *Melaleuca Viridiflora*. Το αιθέριο έλαιό του χρησιμοποιείται στην αρωματοθεραπεία για τον βήχα, το κρύωμα, τον πυρετό, τον πονόλαιμο και τα προβλήματα του αναπνευστικού, καθώς επίσης για μυϊκή χαλάρωση μετά από έντονη άσκηση, για να θωρακίζει το ανοσοποιητικό σύστημα και για την καλή κυκλοφορία του αίματος. (Σ.τ.Μ.)

αρχές του 20ού αιώνα, όταν είχε αρχίσει να κατοικείται από Ιταλούς μετανάστες μετά τον σεισμό του 1906, και, φυσικά, τα πορτρέτα κάποιων αξέχαστων προσωπικοτήτων, όπως ο Τζακ Κέρουακ, που, σύμφωνα με τα λεγόμενά της, έγραφε πολύ καλά στη γραφομηχανή· ο Άλεν Γκίνσμπεργκ, ο αγαπημένος της ποιητής και ακτιβιστής· ο Τζο ντι Μάτζιο, ο θρυλικός παίκτης του μπέιζμπολ που είχε ζήσει εκεί τη δεκαετία του '50 μαζί με τη γυναίκα του, τη Μέριλιν Μονρόε· οι χορεύτριες που έκαναν στριπτιζ στο «Condor Club», και οι οποίες έφτιαξαν συνεταιρισμό τη δεκαετία του '70· με λίγα λόγια, ενάρετοι και αμαρτωλοί, όλοι τους υπό την αιγίδα του Αγίου Φραγκίσκου της Ασίζης, προσάτη της πόλης, που βλέπει τα πάντα από το παρεκκλήσι του στην οδό Βαγιέχο. Η Λούλου περπατούσε στηριγμένη σε ένα μπαστούνι ίσαμε το μπόι της, με μια φωτογραφική μηχανή Polaroid, από εκείνες που δε χρησιμοποιούνται πια, και ένα μεγάλο άλμπουμ κάτω από το μπράτσο της.

Κυκλοφορούσαν ένα σωρό φήμες σχετικά με τη Λούλου, τις οποίες η ίδια ποτέ δε διέψευδε: έλεγαν πως έμοιαζε με ζητιάννα, αλλά είχε εκατομμύρια κρυμμένα κάπου, ότι είχε επιβιώσει από κάποιο στρατόπεδο συγκέντρωσης κι ότι είχε χάσει τον άντρα της στο Περγλ Χάρμπορ. Το μόνο γνωστό με βεβαιότητα ήταν ότι επρόκειτο για πιστή Εβραία, αλλά γιόρταζε τα Χριστούγεννα. Την προηγούμενη χρονιά η Λούλου είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς, και, μετά από τρεις εβδομάδες που δεν την είχε δει κανείς στους δρόμους της συνοικίας, οι γείτονες πίστεψαν πως είχε πεθάνει και αποφάσισαν να της αποτίσουν φόρο τιμής. Σε ένα εξέχον σημείο του Πάρκου Ουάσινγκτον τοποθέτησαν μία μεγεθυσμένη φωτογραφία της εκατοντάχρονης Λούλου Γκάρντενερ και γύρω της άφησε ο κόσμος λουλούδια, λούτρινα ζωάκια, αντίγραφα δικών της φωτογραφιών, συγκινητικά ποιήματα και μηνύματα. Την Κυριακή το απόγευμα, όταν είχαν συγκεντρωθεί αυθόρμητα δεκάδες άνθρωποι με κεριά αναμμένα για να της πουν ένα τελευταίο «αντίο», η Λούλου Γκάρντενερ εμφανίστηκε στο πάρκο και ρωτούσε ποιος είχε πεθάνει, έτοιμη να φωτογραφίσει τους πενθούντες. Νιώθοντας πως τους εί-

χε κοροϊδέψει, αρκετοί από τους περίοικους δεν της συγχώρεσαν το γεγονός πως εξακολούθησε να ζει.

Η φωτογράφος προχώρησε με μικρά, χορευτικά βήματα, στον αργό ρυθμό του μπλουζ που έπαιζε από τα μεγάφωνα, σιγοτραγουδώντας και προσφέροντας τις υπηρεσίες της από τραπέζι σε τραπέζι. Πήγε κοντά στην Ιντιάνα και την Κάρολ, παρατηρώντας τες με μάτια δακρυσμένα· πριν προλάβουν οι γυναίκες να αρνηθούν, ο Ντάνι ντ' Άντζελο χώθηκε ανάμεσά τους, σκυμμένος για να βρίσκεται στο ίδιο ύψος με εκείνες, και η Λούλου Γκάρντενερ πάτησε το κουμπί της μηχανής. Η Κάρολ Άντεργουοτερ, αιφνιδιασμένη από το φλας, πετάχτηκε όρθια τόσο απότομα, που έριξε την καρέκλα. «Δε θέλω τις γαμωφωτογραφίες σου, παλιομάγισσα!» φώναξε, προσπαθώντας να της πάρει τη φωτογραφική μηχανή από τα χέρια. Η Λούλου οπισθοχώρησε έντρομη και ο Ντάνι ντ' Άντζελο μπήκε στη μέση για να σταματήσει την Κάρολ. Η Ιντιάνα προσπάθησε να ηρεμήσει τη φίλη της, παραξενεμένη από εκείνη την τόσο υπερβολική αντίδραση, ενώ στο μαγαζί θέριευε ένα μουρμουρητό αποδοκιμασίας από τους θαμώνες, ακόμα και από εκείνους που είχαν προσβληθεί από το επεισόδιο της ανάστασης. Η Κάρολ, ντροπιασμένη, αφέθηκε να σωριαστεί στην καρέκλα της, κρύβοντας το πρόσωπο στις παλάμες της. «Τα νεύρα μου κρέμονται από μια κλωστή», είπε κλαψουρίζοντας.

Πέμπτη, 5

Η Αμάντα περίμενε να κουραστούν οι συγγάτοικοί της στο δωμάτιο να μιλούν για το ενδεχόμενο διαζύγιο του Τομ Κρουζ και να κοιμηθούν· αμέσως μετά τηλεφώνησε στον παππού της.

«Είναι δύο τα χαράματα, Αμάντα. Με ξύπνησες. Τι ώρα κοιμάσαι εσύ, κορίτσι μου;»

«Κοιμάμαι στην τάξη. Έχεις νέα να μου πεις;»

«Πήγα και μίλησα με τη Χενριέτα Ποστ», αποκρίθηκε με ένα χασμουρητό εκείνος.

«Τη γειτόνισσα που βρήκε τα πτώματα των Κονστάντ;» ρώτησε η μικρή.

«Την ίδια αυτοπροσώπως».

«Και τι περίμενες και δε μου τηλεφώνησες;» του είπε επικριτικά η εγγονή του.

«Να ξημερώσει».

«Έχουν περάσει αρκετές εβδομάδες από τη δολοφονία. Τον Νοέμβριο δεν έγινε;»

«Ναι, Αμάντα, αλλά δεν μπορούσα να πάω νωρίτερα. Μην ανησυχείς, η γυναίκα θυμάται τα πάντα. Η τρομάρα της παραλίγο να τη στείλει στον άλλο κόσμο, αλλά δεν την εμπόδισε να καταγράψει στη μνήμη της μέχρι και την παραμικρή λεπτομέρεια απ' όσα είδε εκείνη τη μέρα – την πιο τρομακτική της ζωής της, απ' ό,τι μου είπε».

«Πες τα μου όλα, Κέιμπλ».

«Δεν μπορώ. Είναι πολύ αργά, κι από στιγμή σε στιγμή θα γυρίσει η μαμά σου».

«Είναι Πέμπτη, η μαμά είναι με τον Κέλερ».

«Δε μένει πάντα όλη τη νύχτα μαζί του. Εκτός αυτού, πρέπει να κοιμηθώ. Θα σου στείλω, όμως, τις σημειώσεις μου από τη συζήτηση με την Χενριέτα Ποστ κι ό,τι κατάφερα να μάθω από τον πατέρα σου».

«Τα έχεις γράψει;»

«Κάποια μέρα θα γράψω ένα βιβλίο», της εξήγησε το τσιράκι της. «Γράφω ό,τι μου φαίνεται ενδιαφέρον – ποτέ δεν ξέρεις τι θα σου χρειαστεί στο μέλλον».

«Γράψε τις αναμνήσεις σου – όλοι οι γέροι αυτό κάνουν», του πρότεινε η εγγονή του.

«Θα ήταν σκέτη βαρεμάρα – δε μου έχει συμβεί τίποτα που να αξίζει να ειπωθεί. Είμαι ο πιο βαρετός χήρος στον κόσμο».

«Σωστό. Στείλε μου τις σημειώσεις σου για τους Κονστάντ. Καληνύχτα, τσιράκι μου. Μ' αγαπάς;»

«Όχι».

«Ούτε κι εγώ».

Λίγα λεπτά αργότερα, η Αμάντα βρήκε στο μείλ της την πε-

ριγραφή της επίσκεψης του Μπλέικ Τζάκσον στην πρώτη μάρτυρα της δολοφονίας των Κονστάντ.

Στις 11 Νοεμβρίου, γύρω στις 10:15 το πρωί, η Χενριέτα Ποστ, που ζει στον ίδιο δρόμο, είχε βγάλει βόλτα το σκυλί της, όταν πρόσεξε ότι η πόρτα του σπιτιού των Κονστάντ ήταν διάπλατα ανοιχτή, πράγμα ασυνήθιστο σε εκείνη τη γειτονιά, που αντιμετωπίζει προβλήματα με συμμορίες και εμπόριο ναρκωτικών. Η Χενριέτα Ποστ χτύπησε το κουδούνι για να ειδοποιήσει τους Κονστάντ, τους οποίους γνώριζε καλά, και, καθώς δεν εμφανίστηκε κανείς, μπήκε και τους φώναξε. Διέσχισε το σαλόνι, όπου ήταν αναμμένη η τηλεόραση, την τραπεζαρία και την κουζίνα, ύστερα ανέβηκε τη σκάλα με δυσκολία, γιατί είναι εβδομήντα οκτώ ετών και πάσχει από την καρδιά της. Την ανησύχησε η ησυχία που επικρατούσε στο σπίτι, που πάντα έσφυζε από ζωή· πολλές φορές η ίδια εκείνη είχε παραπονεθεί για τη φασαρία.

Δε βρήκε κανέναν στα δωμάτια των παιδιών, και προχώρησε από τον μικρό διάδρομο προς την κεντρική κρεβατοκάμαρα, φωνάζοντας τους ιδιοκτήτες του σπιτιού με τη λίγη ανάσα που της απέμενε. Χτύπησε τρεις φορές την πόρτα, πριν τολμήσει να την ανοίξει και να κοιτάξει μέσα. Λέει πως το δωμάτιο ήταν στο μισοσκοτάδο, με τις περσίδες κατεβασμένες και τις κουρτίνες κλειστές, κρύο και με βαριά ατμόσφαιρα, σαν να μην είχε αεριστεί εδώ και αρκετές ημέρες. Έκανε μερικά βήματα μες στο δωμάτιο, περιμένοντας να συνηθίσουν τα μάτια της στο λιγοστό φως, και, αμέσως μετά, οπισθοχώρησε ζητώντας συγγνώμη, γιατί διέκρινε το ζευγάρι, σαν έναν ακαθόριστο όγκο, πάνω στο διπλό κρεβάτι.

Η γειτόνισσα ετοιμαζόταν να αποχωρήσει διακριτικά, αλλά το ένστικτό της της έλεγε πως υπήρχε κάτι το αλλόκοτο στην ησυχία εκείνου του σπιτιού και στο γεγονός ότι οι Κονστάντ δεν είχαν απαντήσει όταν τους φώναξε και εξακολούθουσαν να κοιμούνται, τόσο αργά το πρωί, μια εργάσιμη μέρα. Ξαναμπήκε στο δωμάτιο, ψαχουλεύοντας τον τοίχο για να βρει τον διακόπτη, και άναψε το φως. Η Ντόρις και ο Μάικλ Κονστάντ ήταν ανάσκελα, σκεπασμένοι ως τον λαιμό με το πάπλωμα, άκαμπτοι, και με

τα μάτια ανοιχτά. Η γυναίκα άφησε μια πνιχτή κραυγή, ένιωσε κάτι σαν κλοτσιά στο στήθος και πίστεψε πως θα έμενε από την καρδιά της. Δεν κατάφερε να αντιδράσει παρά μόνο όταν άκουσε τα γαβγίσματα του σκυλιού της – τότε γύρισε πίσω από τον ίδιο διάδρομο, κατέβηκε όπως όπως τη σκάλα και προχώρησε ακουμπώντας στα έπιπλα μέχρι το τηλέφωνο της κουζίνας.

Κάλεσε την Άμεση Δράση ακριβώς στις 10:29 το πρωί, επαναλαμβάνοντας αρκετές φορές ότι οι γείτονές της ήταν νεκροί, μέχρι που τη διέκοψε η υπεύθυνη του κέντρου για να της κάνει τρεις-τέσσερις σχετικές ερωτήσεις και να της πει να έμενε εκεί όπου ήταν, να μην άγγιζε τίποτε, κι ότι θα πήγαινε αμέσως βοήθεια. Επτά λεπτά αργότερα κατέφτασαν δύο περιπολικά, που βρισκονταν στην περιοχή, και, λίγο πιο μετά, ένα ασθενοφόρο και ενισχύσεις. Το προσωπικό του ασθενοφόρου δεν μπορούσε να κάνει τίποτε πια για τους Κονσάντ, πήγαν όμως στο νοσοκομείο τη Χενριέτα Ποστ με ταχυκαρδία και πίεση που χτύπαγε κόκκινο.

Ο αρχηγός του Τμήματος, ο Μπομπ Μαρτίν, εμφανίστηκε κατά τις έντεκα, όταν πια είχαν κλείσει με ταινίες τον δρόμο, συνοδευόμενος από την ιατροδικαστή Ίνγκριντ Νταν και έναν φωτογράφο του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Ο Μαρτίν φόρεσε λαστιχένια γάντια και ανέβηκε με τη γιατρό στην κρεβατοκάμαρα των Κονσάντ. Η πρώτη του εντύπωση βλέποντας το ζευγάρι στο κρεβάτι ήταν ότι επρόκειτο για διπλή αυτοκτονία, αλλά έπρεπε να περιμένει την ετυμηγορία της Νταν, η οποία παρατήρησε σχολαστικά τα ορατά μέλη των Κονσάντ, χωρίς να τους μετακινήσει. Ο Μαρτίν άφησε τον φωτογράφο να κάνει τη δουλειά του, μέχρι να πήγαιναν και οι υπόλοιποι της ομάδας για την αυτοψία. Στη συνέχεια η γιατρός διέταξε να πάνε τα φορεία και να μεταφέρουν το ζευγάρι στο νεκροτομείο. Η σκηνή του εγκλήματος ήταν αμοδιότητα της αστυνομίας, αλλά τα πτώματα ήταν δικά της.

Η Ντόρις και ο Μάικλ, άνθρωποι ιδιαίτερα αξιολογήσιμοι στην κοινότητα, ήταν ενεργά μέλη της Εκκλησίας των Μεθοδιστών, και στο σπίτι τους γίνονταν συχνά συναντήσεις των Ανώ-

νυμων Αλκοολικών. Μία εβδομάδα πριν από τη μοιραία νύχτα, ο Μάικλ είχε γιορτάσει με φίλους του τη συμπλήρωση δεκατεσσάρων ετών δίχως ποτό – ήταν μια γιορτή που έγινε στην αυλή του σπιτιού, με χάμπουργκερ και λουκάνικα, που συνοδεύονταν από φρουτ παντς. Από ό,τι φαίνεται έγινε κι ένας καβγάς μεταξύ του Μάικλ κι ενός από τους καλεσμένους, αλλά όχι τίποτα το σοβαρό.

Οι Κονστάντ, που δεν είχαν παιδιά, είχαν πάρει το 1991 μία άδεια ως ανάδοχοι γονείς για παιδιά ορφανά ή ανήκοντα σε ομάδες υψηλού κινδύνου, τα οποία τα αναλάμβαναν κατόπιν δικαστικής εντολής. Υπήρχαν τρία παιδιά διαφορετικών ηλικιών που ζούσαν μαζί τους, αλλά τη νύχτα της 10ης Νοεμβρίου, όταν έγινε το έγκλημα, ήταν μόνοι, γιατί η Υπηρεσία Προστασίας της Παιδικής Ηλικίας τα είχε πάρει σε μια τετραήμερη εκδρομή στη λίμνη Τάχο. Το σπίτι ήταν ακατάστατο, βρόμικο, και η παρουσία των παιδιών ολοφάνερη, αν έκρινε κανείς από τις στοίβες των άπλυτων ρούχων, τα παπούτσια και τα παιχνίδια που ήταν πεταμένα παντού, τα άστρωτα κρεβάτια. Στο ψυγείο υπήρχαν κατεψυγμένες πίτσες και χάμπουργκερ, αναψυκτικά με ανθρακικό, γάλα, αυγά, κι ένα σφραγισμένο μπουκάλι με κάποιο άγνωστο ποτό.

Η νεκροψία έδειξε ότι η Ντόρις, σαράντα έξι ετών, και ο Μάικλ, σαράντα οκτώ, πέθαναν από υπερβολική δόση ηρωίνης που είχαν πάρει με ενδοφλέβια ένεση στον λαιμό, και στους γλουτούς είχαν σημάδια από καψίματα, που έγιναν μετά τον θάνατό τους.

Μετά από δέκα λεπτά, το τηλέφωνο ξύπνησε και πάλι τον Μπλέικ Τζάκσον.

«Τσιράκι μου, σου έχω μια ερώτηση», είπε η εγγονή του.

«Αμάντα, μ' έσκασες πια! Παραιτούμαι από τσιράκι σου!» αναφώνησε ο παππούς.

Νεκρική σιωπή ακολούθησε αυτά του τα λόγια.

«Αμάντα;» απόρησε ο παππούς μετά από λίγο.

«Ναι;» αποκρίθηκε εκείνη με τρεμάμενη φωνή.

«Πλάκα σου έκανα. Τι ήθελες να με ρωτήσεις;»

«Εξήγησέ μου αυτό με τα καψίματα στα πισινά τους».

«Το ανακάλυψαν στο νεκροτομείο, όταν τους έβγαλαν τα ρούχα», είπε ο παππούς. «Ξέχασα να αναφέρω στις σημειώσεις μου ότι στο μπάνιο βρέθηκαν δύο χρησιμοποιημένες σύριγγες με ίχνη ηρωίνης και ένα μικρό καμινέτο υγραερίου, που σίγουρα χρησιμοποιήθηκε για τα καψίματα – όλα τους χωρίς δακτυλικά αποτυπώματα».

«Ξέχασες να το αναφέρεις, λες; Μα, αυτό είναι βασικό!»

«Σκεφτόμουν να το προσθέσω, αλλά αφαιρέθηκα. Μου φαίνεται πως αυτά τα αντικείμενα είχαν αφεθεί εκεί επίτηδες, σαν κοροϊδία, τοποθετημένα με τάξη σε έναν δίσκο και σκεπασμένα με μια λευκή πετσέτα».

«Ευχαριστώ, Κέιμπλ».

«Καληνύχτα, αφέντρα».

«Καληνύχτα. Δε θα σε ξαναπάρω απόψε. Καλό ύπνο».

Ήταν μία από εκείνες τις νύχτες με τον Άλαν Κέλερ που η Ιντιάνα τις περίμενε όλο λαχτάρα σαν ερωτευμένη κοπέλα, αν και πια είχαν μπει σε μια ρουτίνα με ελάχιστες εκπλήξεις και έκαναν έρωτα με τον ρυθμό ενός ζευγαριού που έχει παλιώσει. Τέσσερα χρόνια μαζί: είχαν όντως παλιώσει. Γνώριζαν καλά ο ένας τον άλλο, αγαπιόνταν δίχως βιασύνη και αφιέρωναν χρόνο στο να γελάνε, να τρώνε και να συζητούν. Σύμφωνα με τον Κέλερ, έκαναν έρωτα χωρίς εκπλήξεις, σαν ένα ζευγάρι γερόντων· σύμφωνα με την Ιντιάνα, ήταν διεστραμμένοι γέροντες. Δεν είχαν λόγο να παραπονιούνται, γιατί, αφού πρώτα δοκίμασαν μερικά ακροβατικά συνηθισμένα στη βιομηχανία του πορνό, που άφησαν εκείνον με πονεμένη πλάτη κι αυτήν κακόκεφη, κι αφού πειραματίστηκαν με όλα σχεδόν όσα μπορεί να προσφέρει μία υγιής φαντασία –εκτός από ό,τι περιλαμβάνει τρίτα πρόσωπα ή ζώα–, είχαν περιορίσει το ρεπερτόριό τους σε τέσσερις συμβατικές επιλογές. Υπήρχαν, βέβαια, και κάποιες παραλλαγές –λίγες όμως–, που τις δοκίμαζαν στο ξενοδοχείο «Fairmont» μια-δυο φορές την εβδομάδα, ανάλογα με τις σωματικές τους ανάγκες.

Η Ιντιάνα αφηγήθηκε στον Άλαν Κέλερ –ενόσω περιίμεναν τα στρείδια και τον καπνιστό σολομό που είχαν ζητήσει από την υπηρεσία δωματίου–, την τραγωδία της Κάρολ Άντεργουστερ και τα άκομψα σχόλια του Ντάνι ντ' Άντζελο. Ο Κέλερ τον ήξερε, γιατί τύχαινε κάποιες φορές να περιμένει την Ιντιάνα στο «Café Rossini» και γιατί τον προηγούμενο χρόνο ο Ντάνι είχε ξεράσει θεαματικά μέσα στην καινούργια του Lexus ενώ τον μετέφερε –μετά από παράκληση της Ιντιάνα– στα Επείγοντα του νοσοκομείου. Χρειάστηκε να πλύνει αρκετές φορές το αυτοκίνητο για να φύγουν οι λεκέδες και να εξαφανιστεί η μπόχα.

Την ημέρα της ετήσιας παρέλασης των γκέι, τον Ιούνιο, ο Ντάνι είχε χαθεί από προσώπου γης, δεν πήγε στη δουλειά και κανείς δεν είχε νέα του, παρά μόνο έξι μέρες μετά, όταν, χάρη στο ανώνυμο τηλεφώνημα κάποιου με ισπανική προφορά, η Ιντιάνα πληροφορήθηκε πως ο φίλος της βρισκόταν σε άθλια κατάσταση, άρρωστος και μόνος στο διαμέρισμά του, και καλά θα έκανε εκείνη να πήγαινε να τον βοηθήσει, αν δεν ήθελε να τον δει νεκρό. Ο Ντάνι ζούσε σε ένα άθλιο κτίριο στο Τέντερλοϊν, γειτονιά ζόρικη, όπου μέχρι και η αστυνομία φοβόταν να μπει τη νύχτα. Από την αρχή είχαν μαζευτεί εκεί ένα σωρό αλήτες και κακοποιοί, χαρακτηριστικό δε στοιχείο της γειτονιάς ήταν το ποτό, τα ναρκωτικά, τα μπορντέλα και τα κακόφημα κλαμπ. Ήταν η καρδιά της αμαρτίας, όπως αποκαλούσε τη συνοικία του ο Ντάνι με κάποια φιλαρέσκεια, λες και το να ζεις εκεί σε έκανε να αξίζεις μετάλλιο ανδρείας. Το κτίριο, χτισμένο τη δεκαετία του '40, προοριζόταν για ναυτικούς, αλλά, με το πέρασμα του χρόνου, κατέληξε να γίνει καταφύγιο για ανθρώπους που δεν είχαν στον ήλιο μοίρα, αρρώστους ή εξαρτημένους. Πολλές φορές τον είχε επισκεφθεί η Ιντιάνα εκεί για να του πάει φαγητό και φάρμακα, που συχνά γινόταν κουρέλι μετά τις υπερβολές κάποιου τρελού γλεντιού.

Μόλις δέχτηκε το ανώνυμο τηλεφώνημα, η Ιντιάνα πήγε για άλλη μία φορά να βοηθήσει τον Ντάνι. Ανέβηκε με τα πόδια τούς πέντε ορόφους από μια σκάλα γεμάτη βροσιές και άσεμνα σχέδια, περνώντας δίπλα από πολλές μισάνοιχτες πόρτες, από τρώ-

γλεις όπου φώλιαζαν εξαθλιωμένοι μέθυστοι, γέροντες με άνοια, και νεαροί που πουλούσαν το κορμί τους για ναρκωτικά. Το διαμέρισμα του Ντάνι ήταν σκοτεινό και βρομούσε ξερατά και φτηνό πατσουλί. Είχε ένα κρεβάτι σε μια γωνιά, μια ντουλάπα, μια σιδερώστρα, ένα κομψό έπιπλο τουαλέτας με σατέν φάσα, έναν σπασμένο καθρέφτη και μια συλλογή από είδη μακιγιάζ. Υπήρχαν καμιά δεκαριά παπούτσια με ψηλά τακούνια βαλμένα στη σειρά, και δύο καλόγηροι, από όπου κρέμονταν σαν λιπόθυμες πουλάδες κάτι φορέματα με φτερά από εκείνα που φορούν οι τραγουδίστριες των καμπαρέ. Το φως του ήλιου δεν έφτανε ως εκεί, γιατί τα τζάμια στο μοναδικό παράθυρο ήταν καλυμμένα με βρομιά είκοσι χρόνων.

Η Ιντιάνα βρήκε τον Ντάνι ξαπλωμένο στο κρεβάτι, μισοκλυμένο με το κοστούμι Γαλλίδας υπηρέτριας που είχε βάλει στην παρέλαση των γκέι, βρόμικο, να ψήνεται στον πυρετό και αφυδατωμένο, με έναν συνδυασμό πνευμονίας και βαριάς δηλητηρίασης από αλκοόλ και ναρκωτικά. Στο κίτριο υπήρχε μόνο ένα μπάνιο ανά όροφο, το οποίο χρησιμοποιούσαν είκοσι ένοικοι, και η αδυναμία του ασθενή την εμπόδιζε να τον σύρει μέχρι εκεί. Δεν ανταποκρίθηκε όταν η Ιντιάνα προσπάθησε να τον ανασηκώσει για να του δώσει νερό και να τον πλύνει – δουλειά που ήταν αδύνατον να κάνει μόνη της. Γι' αυτό τηλεφώνησε στον Άλαν Κέλερ.

Πολύ δυσσχεσημένος, ο Κέλερ υπέθεσε ότι η Ιντιάνα τον είχε πάρει επειδή το κινητό του πατέρα της ήταν χαλασμένο και σίγουρα ο Ράιαν Μίλερ, αυτός ο μπάσταρδος, θα έλειπε σε ταξίδι. Τον βόλευε η σιωπηρή του συμφωνία με την Ιντιάνα να περιορίζαν τη σχέση τους σε ευχάριστες συναντήσεις, αλλά τον πρόσβαλλε η διαπίστωση ότι εκείνη είχε οργανώσει τη ζωή της χωρίς αυτόν. Η Ιντιάνα ήταν πάντα στριμωγμένη οικονομικά, αν και ποτέ δεν το ανέφερε, αλλά, αν εκείνος προσφερόταν να τη βοηθήσει, εκείνη αρνιόταν κάνοντάς του πλάκα: προσέφευγε όμως στον πατέρα της, και, παρόλο που ο Κέλερ δεν είχε αποδείξει, θα ορκιζόταν ότι έπαιρνε από τον Ράιαν Μίλερ ό,τι αρνιόταν να δεχτεί από τον ίδιο. «Είμαι η ερωμένη σου, όχι καμιά σπιτωμέ-

νη», του απαντούσε η Ιντιάνα όταν εκείνος προσφερόταν να πληρώσει το ενοίκιο του γραφείου της ή τον οδοντίατρο της Αμάντα. Για τα γενέθλιά της ήθελε να της πάρει ένα Volkswagen σκαρβαβαίο, στο κίτρινο της πάπιας ή στο κόκκινο του μανό, χρώματα που εκείνης της άρεσαν, αλλά η Ιντιάνα αρνήθηκε κατηγορηματικά, με το οικολογικό πρόσχημα ότι της έφταναν τα μέσα μεταφοράς και το ποδήλατό της. Επίσης δεν του επέτρεψε να της δώσει πιστωτική κάρτα ή να της ανοίξει λογαριασμό στην τράπεζα, και δεν της άρεσε που της αγόραζε ρούχα, γιατί πίστευε –και με το δίκιο της– ότι εκείνος προσπαθούσε να εκλεπτύνει το στυλ της. Της Ιντιάνα τής φαίνονταν γελοία τα πανάκριβα εσώρουχα από μετάξι και δαντέλα που της χάριζε, αλλά, στο πλαίσιο των ερωτικών τους παιχνιδιών, τα φορούσε για να τον ευχαριστήσει. Ο Κέλερ ήξερε ότι μόλις θα έστρεφε την προσοχή του αλλού, εκείνη τα χάριζε στον Ντάνι, ο οποίος κατά πάσα πιθανότητα τα εκτιμούσε όπως έπρεπε.

Ο Κέλερ θαύμαζε την ακεραιότητα της Ιντιάνα, αλλά τον ενοχλούσε που αυτή δεν τον χρειαζόταν, ένιωθε μειωμένος και ασήμαντος μπροστά σε εκείνη τη γυναίκα που ήταν πιο πρόθυμη να δώσει παρά να δεχτεί οτιδήποτε. Τα χρόνια που ήταν μαζί σπάνια είχε ζητήσει τη βοήθειά του, γι' αυτό και ανταποκριθήκε αμέσως όταν του τηλεφώνησε από το διαμέρισμα του Ντάνι ντ' Αντζελο.

Το Τέντερλοϊν ήταν περιοχή όπου δρούσαν συμμορίες Φιλιππινέζων, Κινέζων και Βιετναμέζων, περιοχή όπου γίνονταν ληστείες, επιθέσεις και δολοφονίες, κι ο Κέλερ σπάνια περνούσε από εκεί, αν και βρισκόταν στο κέντρο του Σαν Φρανσίσκο, λίγα τετράγωνα μακριά από τις τράπεζες, τα γραφεία, τις εταιρείες, τα καταστήματα και τα πολυτελή εστιατόρια στα οποία σύχναζε εκείνος. Η ιδέα που είχε για το Τέντερλοϊν ήταν παρωχημένη και ρομαντική: 1920, κρυφές αίθουσες τυχερών παιχνιδιών, πρωταθλήματα του μποξ και παράνομα μπαράκια, μοροντέλα, έκλυτος βίος. Θυμόταν πως ήταν το σκηνικό σε ένα μυθιστόρη-

μα του Ντάσιελ Χάμετ, ίσως στο *Γεράκι της Μάλτας*. Δεν ήξερε ότι μετά τον Πόλεμο του Βιετνάμ γέμισε από Ασιάτες πρόσφυγες, λόγω των φτηνών του ενοικίων και της μικρής απόστασης που το χώριζε από την Τσάιναταουν, κι ότι στα διαμερίσματα που προορίζονταν για ένα μόνο άτομο ζούσαν μέχρι και δέκα άνθρωποι. Βλέποντας ζητιάνους ξαπλωμένους καταγής με τους υπνόσακούς τους και τα καρτσάκια του σουπερ μάρκετ γεμάτα σακούλες, ανθρώπους με αλλόκοτη όψη να παραμονεύουν στις γωνίες, αναμαλλιασμένες ξεδοντιάρες γυναίκες να παραμιλάνε μοναχές, κατάλαβε ότι μάλλον δεν έπρεπε να αφήσει το αυτοκίνητο στον δρόμο, κι έψαξε για ένα πάρκινγκ επί πληρωμή.

Δυσκολεύτηκε λίγο να βρει το κτίριο του Ντάνι, γιατί τα νούμερα είχαν σβηστεί από τις βροχές και τη φθορά του χρόνου, και δεν τολμούσε να ρωτήσει. Τελικά βρήκε το μέρος που έψαχνε, το οποίο αποδείχτηκε πως ήταν πιο βρόμικο και άθλιο από ό,τι περίμενε. Καθώς ανέβαινε στον πέμπτο όροφο συνάντησε μεθυσμένους, αλήτες και κάτι τύπους που φαίνονταν κακοποιοί: στέκονταν έξω από τις τρώγλες τους ή περιπλανιόνταν στους διαδρόμους. Φοβήθηκε πως θα του έκαναν επίθεση ή πως θα τον κολλούσαν ψείρες. Πέρασε ανάμεσά τους βιαστικός, δίχως να τους κοιτάξει καταπρόσωπο, συγκρατώντας την παρόρμηση να κλείσει τη μύτη του, έχοντας απόλυτη συνείδηση του πόσο παράλογα φάνταζαν τα δερμάτινα ιταλικά του παπούτσια και το εγγλέζικο σακάκι του σε εκείνο το περιβάλλον. Η διαδρομή μέχρι το διαμέρισμα του Ντάνι τού φάνηκε επικίνδυνη, και, όταν έφτασε, η δυσωδία τον έκανε να σταθεί στην πόρτα δίχως να κάνει βήμα παραπέρα.

Κάτω από το φως της μοναδικής λάμπας που κρεμόταν από το ταβάνι, είδε την Ιντιάνα σκυμμένη πάνω από το κρεβάτι, να πλένει το πρόσωπο του άλλου με ένα βρεγμένο πανί. «Πρέπει να τον πάμε στο νοσοκομείο, Άλαν. Πρέπει να του φορέσουμε μπλούζα και παντελόνι», τον πρόσταξε. Ο Κέλερ ένωσε το στόμα του να γεμίζει σάλιο και το στομάχι του να συσπάται βίαια, αλλά δεν είχε το περιθώριο να λυγίσει σαν δειλός μια τέτοια στιγμή. Προσπαθώντας να μη λερωθεί, βοήθησε την Ιντιάνα να

πλύνει και να ντύσει εκείνο τον άντρα που παραληρούσε. Ο Ντάνι ήταν αδύνατος, αλλά, στην κατάσταση που βρισκόταν, γινόταν βαρύς σαν ψόφιο μοσχάρι. Τον σήκωσαν κι οι δυο μαζί και τον κουβάλησαν –πότε σηκώνοντας και πότε σέρνοντάς τον– στον μακρύ διάδρομο και στις σκάλες, σκαλί το σκαλί, μέχρι το ισόγειο, κάτω από τα περιπαικτικά βλέμματα των ενοίκων που συνάντησαν στον δρόμο τους. Φτάνοντας στην είσοδο του κτιρίου, κάθισαν τον Ντάνι στο πεζοδρόμιο, πλάι σε κάτι κάδους σκουπιδιών, με την Ιντιάνα να τον προσέχει, ενώ εκείνος έτρεξε δυο τετράγωνα πιο πέρα, να φέρει το αμάξι. Όταν ο άρρωστος άρχισε να ξερνάει χολή στο κάθισμα της χρυσαφένιας του Lexus, ο Κέλερ σκέφτηκε ότι μπορούσαν να είχαν καλέσει ένα ασθενοφόρο, αλλά αυτή η λύση δεν είχε περάσει από τον νου της Ιντιάνα, γιατί θα κόστιζε χίλια δολάρια και ο Ντάνι δεν είχε ασφάλιση.

Ο Ντ' Αντζελο έμεινε στο νοσοκομείο μία εβδομάδα, μέχρι που κατάφεραν να θέσουν υπό έλεγχο την πνευμονία του, τη λοίμωξη του εντέρου και την πίεσή του, κι έπειτα πέρασε άλλη μία εβδομάδα στο σπίτι του πατέρα της Ιντιάνα, στον οποίο έλαχε ο ρόλος του απρόθυμου νοσοκόμου, μέχρι που ο άρρωστος ανέκτησε τις δυνάμεις του και μπορούσε πια να γυρίσει στην τρώγλη και στη δουλειά του. Εκείνη την εποχή ο Μπλέικ Τζάκσον ελάχιστα τον γνώριζε, αλλά δέχτηκε να πάει να τον πάρει από το νοσοκομείο όταν του έδωσαν εξιτήριο, επειδή του το είχε ζητήσει η κόρη του, και, για τον ίδιο ακριβώς λόγο, τον φιλοξένησε και τον φρόντισε.

Το πρώτο πράγμα που έκανε τον Άλαν Κέλερ να προσέξει την Ιντιάνα Τζάκσον ήταν η εμφάνισή της, που θύμιζε εντυπωσιακή Σειρήνα, κι έπειτα γοητεύτηκε από τον αισιόδοξο χαρακτήρα της: με λίγα λόγια, του άρεσε γιατί ήταν το αντίθετο από τις αδύνατες και αγχωμένες γυναίκες που συναναστρεφόταν συνήθως. Ποτέ του δε θα έλεγε πως ήταν ερωτευμένος – τι σαχλό! Δε χρειαζόταν να δώσει κανείς όνομα σε εκείνο το συναίσθημα. Του έφτανε που απολάμβανε τον χρόνο που μοιράζονταν οι δυο τους, πάντα με-

τά από έγκαιρη συνεννόηση, χωρίς εκπλήξεις. Στις εβδομαδιαίες συνεδρίες με τον ψυχίατρό του, έναν Εβραίο με καταγωγή από τη Νέα Υόρκη, πιστό του ζεν βουδισμού, όπως όλοι σχεδόν οι ψυχίατροι στην Καλιφόρνια, ο Κέλερ είχε ανακαλύψει ότι την αγαπούσε πολύ, πράγμα που δεν ήταν και λίγο, αφού περηφανευόταν ότι δεν μπορούσαν πια να τον αγγίξουν τα πάθη, τα οποία απολάμβανε μόνον ως θέαμα στην όπερα – εκεί που αυτές οι παρορμησίες περιέπλεκαν τη μοίρα του τενόρου και της σοπράνο. Η ομορφιά της Ιντιάνα τού προξενούσε μία αισθητική ικανοποίηση πιο σταθερή και επίμονη από τον σαρκικό πόθο, η φρεσκάδα της τον συγκινούσε και ο θαυμασμός που του έδειχνε είχε γίνει πια εθιστικό ναρκωτικό που δύσκολα μπορούσε να στερηθεί. Είχε, όμως, συνείδηση της αβύσσου που τους χώριζε: εκείνη ανήκε στη μέση-κατώτερη τάξη. Το πληθωρικό της κορμί και ο φανερός της αισθησιασμός, που τόσο τον ευχαριστούσαν κατ' ιδίαν, τον έκαναν να κοκκινίζει δημόσια. Η Ιντιάνα έτρωγε με όρεξη, βουτούσε το ψωμί στη σάλτσα, έγλειφε τα δάχτυλά της και ζητούσε δεύτερο επιδόρπιο, μπροστά στον έκπληκτο Κέλερ, που ήταν συνηθισμένος σε γυναίκες της δικής του τάξης, για τις οποίες η ανορεξία ήταν αρετή και ο θάνατος προτιμότερος από την τρομερή μάστιγα της παχυσαρκίας. Οι πλούσιοι είναι τόσο αδύνατοι, που φαίνονται τα κόκαλά τους. Η Ιντιάνα δεν ήταν βέβαια χοντρή, αλλά οι φίλοι του Κέλερ δε θα εκτιμούσαν τη σκανδαλιάρικη ομορφιά της που θύμιζε Φλαμανδή γαλατού, ούτε την απλότητά της, που, στιγμές στιγμές, άγγιζε τη χοντροκοπιά. Γι' αυτό απέφευγε να την πηγαίνει σε μέρη όπου μπορεί να συναντούσαν κανέναν γνωστό, και, στις σπάνιες περιπτώσεις που το έκανε, σε ένα κοντσέρτο, ασπύμε, ή στο θέατρο, της αγόραζε κατάλληλα ρούχα και της ζητούσε να πιάνει τα μαλλιά της κότσο. Η Ιντιάνα δεχόταν με την παιχιδιάρικη διάθεση ανθρώπου που μεταμφιέζεται, αλλά, μετά από λίγη ώρα, το διακριτικό μαύρο φόρεμα άρχιζε να της σφίγγει το κορμί και να της βασανίζει την ψυχή.

Ένα από τα καλύτερα δώρα του Κέλερ ήταν να κανονίσει να της πηγαίνουν μία ανθοδέσμη κάθε εβδομάδα για το γραφείο της, λουλούδια ταιριασμένα σε ένα κομψό *ικεμπάνα* από έναν

ανθοδέτη της ιαπωνικής συνοικίας, το οποίο παρέδιδε στην Κλινική Ολιστικής Ιατρικής πάντα στην ώρα του ένας νεαρός αλλεργικός στη γύρη, με άσπρα γάντια και χειρουργική μάσκα. Ένα άλλο κομψό δώρο ήταν μια χρυσή αλυσίδα με ένα μήλο καλυμμένο από μικρά διαμάντια, για να αντικαταστήσει το περιλαίμιο του σκύλου που συνήθιζε εκείνη να φοράει. Η Ιντιάνα περίμενε με ανυπομονησία το *ικεμπάνα* τις Δευτέρες, της άρεσε ο λιτός συνδυασμός ενός στριφτού βλαστού, δύο φύλλων κι ενός μοναδικού άνθους, ενώ το μήλο, από την άλλη, το φόρεσε μια-δυο φορές μόνο, για να ευχαριστήσει τον Κέλερ, κι έπειτα το φύλαξε σε μια βελούδινη θήκη στο βάθος του συρταριού της, γιατί, με φόντο τις πληθωρικές καμπύλες του ντεκολτέ της, έμοιαζε με χαμένο μαμούνι. Εκτός αυτού, είχε δει ένα ντοκιμαντέρ σχετικά με τα διαμάντια του αίματος στα τρομερά ορυχεία της Αφρικής. Αρχικά ο Κέλερ προσπάθησε να της αλλάξει όλο το βεσιτάριο, να της διαμορφώσει ένα αποδεκτό στίλ και να της μάθει τρόπους, αλλά η Ιντιάνα αρνήθηκε θυμωμένη – το ατράνταχτο επιχείρημά της ήταν πως το να αλλάξει για να ευχαριστήσει έναν άντρα απαιτούσε πολύ κόπο· καλύτερα να έψαχνε εκείνος να βρει μια γυναίκα του γούστου του.

Με τη φοβερή του καλλιέργεια και την όψη του Άγγλου αριστοκράτη, ο Άλαν Κέλερ ήταν από τους θριαμβευτές της κοινωνίας, ο πιο ποθητός εργένης στο Σαν Φρανσίσκο, όπως έλεγαν οι φίλες της, γιατί, εκτός από γοητεία, διέθετε και πλούτο. Το σύνολο των περιουσιακών του στοιχείων ήταν άγνωστο· πάντως, ζούσε πολύ καλά, αν και χωρίς υπερβολές, δεν κερνούσε συχνά, και φορούσε επί χρόνια τα ίδια φθαρμένα ρούχα, καμία σχέση με ντύσιμο της μόδας και ρούχα από εκείνα που έχουν φάτσα-κάρτα τη μάρκα του σχεδιαστή, σαν των νεόπλουτων. Τα χρήματα τον έκαναν να πλήττει, γιατί τα είχε πάντα στη ζωή του, και καταλάμβανε την κοινωνική του θέση από αδράνεια, χάρη στην υποστήριξη της οικογένειάς του, χωρίς να ανησυχεί για το μέλλον. Του έλειπε η τραχύτητα του επιχειρηματία παππού του, ο οποίος έκανε περιουσία στα χρόνια της ποτοαπαγόρευσης, η ηθική ελαστικότητα του πατέρα του, που αύξησε αυτή την περιουσία με ύποπτες δου-

λειές στην Ασία, καθώς και η απληστία των προνοητικών αδελφών του, που τη διατηρούσαν ποντάροντας στο Χρηματιστήριο.

Στη σουίτα του ξενοδοχείου «Fairmont», με τις σατέν κουρτίνες στο χρώμα του ξύλου, τα κλασικά έπιπλα με τα σκαλιστά πόδια, τα φωτιστικά από κρύσταλλο και τις κομψές γαλλικές γκραβούρες στους τοίχους, ο Άλαν Κέλερ θυμήθηκε το δυσάρεστο επεισόδιο με τον Ντάνι ντ' Άντζελο, που επιβεβαίωσε για μία ακόμα φορά την πεποίθησή του ότι θα του ήταν αδύνατον να ζήσει ποτέ μαζί με την Ιντιάνα. Δεν είχε υπομονή με τους ανοργάνωτους ανθρώπους –όπως ο Ντ' Άντζελο–, με την ασχήμια και τη φτώχεια, καθώς και με τη διάχυτη καλοσύνη της Ιντιάνα, που, ιδωμένη από κάποια απόσταση, φαινόταν σαν αρετή, αλλά, αν του τύχαινε κανενός να το ζήσει από κοντά, ήταν σωστός μπελάς. Εκείνη τη νύχτα ο Κέλερ καθόταν σε μια πολυθρόνα, ντυμένος ακόμη, με ένα ποτήρι λευκό κρασί στο χέρι –το *σοβινιόν μπλαν* που παρήγαγε το αμπέλι του μόνο για τον ίδιο, τους φίλους του και τρία ακριβά εστιατόρια του Σαν Φρανσίσκο–, περιμένοντας να τους πάνε το φαγητό, ενόσω η Ιντιάνα μούλιαζε στο τζακούζι.

Από την πολυθρόνα του την έβλεπε γυμνή μες στο νερό, με τα ατίθασα σγουρά μαλλιά της πιασμένα με ένα μολύβι ψηλά στο κεφάλι της και μερικά τσουλούφια να της πλαισιώνουν το πρόσωπο, το δέρμα κόκκινο, τα μάγουλα φουντωμένα, τα μάτια να λάμπουν από την ικανοποίηση, με τη μαγεμένη έκφραση ενός μικρού κοριτσιού σε ένα καρουζέλ. Το πρώτο που έκανε εκείνη όποτε έδιναν ραντεβού στο ξενοδοχείο ήταν να ετοιμάζει το τζακούζι, που, κατά τη γνώμη της, ήταν το αποκορύφωμα της παρακμής και της πολυτέλειας. Εκείνος δεν της έκανε παρέα στο νερό, γιατί η ζέστη τού ανέβαζε την πίεση –έπρεπε να φυλάγεται από ενδεχόμενο έμφραγμα– και προτιμούσε να τη χαζεύει από την άνεση της πολυθρόνας του. Η Ιντιάνα κάτι του έλεγε για τον Ντάνι ντ' Άντζελο και μια Κάρολ, μια γυναίκα με καρκίνο που είχε εμφανιστεί στο πανόραμα των παράδοξων φιλικών της σχέσεων, αλλά ο θόρυβος από τις δίνες του νερού τον εμπό-

διζε να την ακούει καθαρά. Το θέμα δεν τον ενδιέφερε καθόλου, ήθελε μόνο να τη θαυμάζει όπως φαινόταν στον μεγάλο καθρέφτη που υπήρχε πίσω από την μπανιέρα, ανυπομονώντας για τη στιγμή που θα έρχονταν τα στρείδια και ο σολομός, θα άνοιγε άλλο ένα μπουκάλι από το *σοβινιόν μπλαν*, κι εκείνη θα έβγαινε απ' το νερό, όπως η Αφροδίτη από τη θάλασσα. Τότε θα την τύλιγε με μία πετσέτα, αγκαλιάζοντάς την με τα χέρια του, και θα φιλούσε εκείνο το νεανικό δέρμα, το υγρό και ζεστό· ύστερα θα άρχιζαν τα ερωτικά τους παιχνίδια, αυτό τον αργό γνώριμο χορό. Αυτό ήταν ό,τι καλύτερο στη ζωή: η προσμονή της απόλαυσης.

Σάββατο, 7

Οι παίκτες του «Ripper», συμπεριλαμβανομένου του Κέιμπλ, που δεν ήταν παρά ένα απλό τσιράκι υπό τις διαταγές της αφέντρας του, χωρίς φωνή στο παιχνίδι, είχαν συμφωνήσει να συναντηθούν μέσω Skype, και, τη συγκεκριμένη ώρα, βρέθηκαν μπροστά στις οθόνες τους, με τα ζάρια και τις κάρτες με τους κανόνες στα χέρια της αρχηγού. Ήταν οκτώ το απόγευμα για την Αμάντα και τον Κέιμπλ στο Σαν Φρανσίσκο και για τον Σέρλοκ Χολμς στο Ρίνο, έντεκα το βράδυ για τον Σερ Έντμοντ Πάντινγκτον στο Νιου Τζέρσεϊ και για την Άμπαθα στο Μόντρεαλ, και πέντε το απόγευμα της επόμενης μέρας για την Εσμεράλδα, που ζούσε στο μέλλον, στη Νέα Ζηλανδία. Αρχικά επικοινωνούσαν μόνο μέσω ενός ιδιωτικού *τσατ* στο Ίντερνετ, αλλά, όταν άρχισαν να ερευνούν τα εγκλήματα που είχε προτείνει η Αμάντα Μαρτίν, προτίμησαν να το γυρίσουν στις βιντεοκλήσεις. Ήταν τόσο εξοικειωμένοι με τα πρόσωπα που είχε δημιουργήσει ο καθένας τους, που, προτού ξεκινήσουν, συχνά προηγούνταν μία παύση από την έκπληξη που ένιωθαν βλέποντας το αληθινό πρόσωπο ο ένας του άλλου. Ήταν δύσκολο να αναγνωρίσει κανείς τη φασαριόζα τσιγγάνα Εσμεράλδα στο πρόσωπο εκείνου του καθηλωμένου στο αναπηρικό αμαξίδιο αγοριού, τον διάσημο ντετέκτιβ του Κόναν Ντόιλ στον μαύρο πιτσιρικά με το καπελάκι

του μπείζμπολ, και τον συνταγματάρχη των παλαιών βρετανικών αποικιών στον κάτισχνο έφηβο με την ακμή και την αγοραφοβία που ζούσε κλεισμένος στο δωμάτιό του. Μόνο η ανορεξική κοπέλα από το Μόντρεαλ έμοιαζε με την Άμπαθα, το μέντιουμ – ένα πλάσμα σκελετωμένο, περισσότερο πνεύμα παρά ύλη. Τα παιδιά χαιρέτησαν ένα ένα την αρχηγό του παιχνιδιού και της εξέθεσαν τις ανησυχίες τους σχετικά με την προηγούμενη συνάντησή τους, όπου τους είχε δώσει πολύ λίγα νέα στοιχεία σχετικά με την υπόθεση του Εντ Στέιτον.

«Πριν μιλήσουμε για τους Κονσάντ, να δούμε πρώτα τι καινούργιο υπάρχει για το “έγκλημα με το ρόπαλο στο λάθος μέρος”», πρότεινε η Αμάντα. «Σύμφωνα με τον πατέρα μου, ο Εντ Στέιτον δεν προσπάθησε να αμυνθεί, δε βρέθηκαν ίχνη πάλης ούτε αιματώματα στο πτώμα».

«Αυτό μπορεί να σημαίνει ότι γνώριζε τον δολοφόνο», είπε ο Σέρλοκ Χολμς.

«Αλλά δεν εξηγεί το πώς βρέθηκε ο Στέιτον γονατιστός ή καθιστός όταν δέχτηκε τον πυροβολισμό στο κεφάλι», είπε η αρχηγός.

«Και πώς το ξέρουμε αυτό;» ρώτησε η Εσμεράλδα.

«Από την τροχιά εισόδου της σφαίρας. Τον πυροβόλησαν από πολύ κοντά, από μια απόσταση περίπου σαράντα εκατοστών· η σφαίρα έμεινε μέσα στο κρανίο – δεν υπάρχει τραύμα εξόδου. Το όπλο ήταν ένα μικρό ημιαυτόματο πιστόλι».

«Είναι πολύ συνηθισμένος τύπος όπλου – μικρό στο μέγεθος κι εύκολο να κρυφτεί σε μια τσέπη ή σε μια γυναικεία τσάντα· δεν είναι σοβαρό όπλο. Ένας έμπειρος εγκληματίας χρησιμοποιεί, κανονικά, όπλα πιο φονικά απ’ αυτό», παρενέβη ο συνταγματάρχης Πάντινγκτον.

«Έτσι είναι, αλλά μια χαρά κατάφερε να σκοτώσει μ’ αυτό τον Στέιτον. Έπειτα ο δολοφόνος τον τοποθέτησε κάθετα πάνω στον ίππο του γυμναστηρίου και... ξέρουμε τι έκανε με το ρόπαλο του μπείζμπολ».

«Δε θα ήταν εύκολο να του κατεβάσει το παντελόνι και να ανεβάσει το πτώμα πάνω στον ίππο. Ο Στέιτον ήταν ψηλός και βαρύς. Γιατί το έκανε;» ρώτησε η Εσμεράλδα.

«Ένα μήνυμα, ένα σημάδι, μια προειδοποίηση», ψιθύρισε η Άμπαθα.

«Το ρόπαλο είναι συνηθισμένο όπλο. Σύμφωνα με τις στατιστικές, χρησιμοποιείται συχνά σε περιπτώσεις οικογενειακής βίας», επισήμανε ο συνταγματάρχης Πάντινγκτον με την επιδεικτική αγγλική προφορά του.

«Και γιατί ο δολοφόνος έφερε μαζί του το ρόπαλο αντί να χρησιμοποιήσει ένα του σχολείου;» επέμεινε η Εσμεράλδα.

«Δεν ήξερε αν θα έβρισκε ρόπαλα στο γυμναστήριο, οπότε πήρε αυτό που είχε στο σπίτι του», έκρινε η Άμπαθα.

«Αυτό θα σήμαινε μια κάποια σχέση του δολοφόνου με το Αρχάνας, ή, πάλι, μπορεί να πρόκειται για ένα ειδικό ρόπαλο», παρενέβη ο Σέρλοκ.

«Μπορώ να μιλήσω;» ρώτησε ο Κέιμπλ.

«Εμπρός, λέγε», είπε η αρχηγός του παιχνιδιού.

«Ήταν ένα συνηθισμένο ρόπαλο από αλουμίνιο, ογδόντα εκατοστά στο μήκος, απ' αυτά που χρησιμοποιούν οι μαθητές της δευτεροβάθμιας, από δεκατεσσάρων ως δεκαέξι ετών. Ελαφρύ, γερό, ανθεκτικό».

«Το μυστήριο με το ρόπαλο του μπείζμπολ...» μουρμούρισε η Άμπαθα. «Διαισθάνομαι πως ο δολοφόνος το επέλεξε για συναισθηματικούς λόγους».

«Χα! Όστε είναι και αισθηματίας, λοιπόν, ο τύπος που ψάχνουμε!» σχολίασε κοροϊδευτικά ο Σερ Έντμοντ Πάντινγκτον.

«Κανένας δε σοδομίζει τον άλλο για λόγους συναισθηματικούς», είπε ο Σέρλοκ Χολμς, ο μόνος που απέφευγε τους ευφημισμούς.

«Και τι ξέρεις εσύ απ' αυτά;» τον ρώτησε η Εσμεράλδα.

«Ανάλογα με το συναίσθημα», είπε μπαίνοντας στη μέση η Άμπαθα.

Τα επόμενα δεκαπέντε λεπτά τα ξόδεψαν συζητώντας διάφορα ενδεχόμενα, μέχρι που η αρχηγός θεώρησε πως αρκετά είχαν ασχοληθεί με τον Έντ Στέιτον κι ότι έπρεπε να ερευνησουν και τη «διπλή δολοφονία με το καμινέτο», όπως την είχε βαφτίσει, που είχε γίνει στις 10 Νοεμβρίου της περασμένης χρονιάς. Διέ-

ταξε αμέσως το τσιράκι της να εκθέσει τα γεγονότα. Ο Κέιμπλ τούς διάβασε τις σημειώσεις του, προσθέτοντας, σαν καλός επίδοξος συγγραφέας, τις αναγκαίες σάλτσες που θα εμπλούτιζαν την ιστορία του.

Με αυτό το σενάριο άρχισαν να παίζουν τα παιδιά. Όλοι τους συμφώνησαν ότι το «Ripper» είχε εξελιχθεί σε κάτι πολύ πιο ενδιαφέρον από το αρχικό παιχνίδι κι ότι δεν μπορούσαν να περιορίζονται πια από τις αποφάσεις που έπαιρνε το ζάρι ή οι κάρτες, που μέχρι τότε καθόριζαν τις κινήσεις των παικτών. Αποφάσισαν να προχωρήσουν απλά στη διαλεύκανση των υποθέσεων μέσω της λογικής, εκτός από την Άμπαθα, που είχε την άδεια να εφαρμόσει πνευματιστικές μεθόδους. Τρεις από τους παίκτες θα ασχολούνταν με την ανάλυση των δολοφονιών, η Άμπαθα θα πρόσφευγε στα πνεύματα, ο Κέιμπλ θα ερευνούσε και η Αμάντα θα αναλάμβανε να συντονίζει τις προσπάθειες των άλλων και να σχεδιάζει τη δράση τους.

Σε αντίθεση με την εγγονή του, που δεν έβλεπε τον Άλαν Κέλερ με καλό μάτι, ο Μπλέικ Τζάκσον τον εκτιμούσε και έτρεφε την ελπίδα ότι η ερωτική του περιπέτεια με την Ιντιάνα θα κατέληγε σε γάμο. Της κόρης του θα της έκανε καλό λίγη σταθερότητα, σκεφτόταν, χρειαζόταν έναν άντρα συνετό που να τη φροντίζει και να την προστατεύει με λίγα λόγια, έναν άλλο πατέρα, γιατί εκείνος δε θα ζούσε για πάντα. Ο Κέλερ ήταν μόλις εννέα χρόνια νεότερος από τον ίδιο και σίγουρα είχε κάποιες εμμονές που θα χειροτέρευαν όσο μεγάλωνε, όπως γινόταν πάντα, αλλά, σε σύγκριση με άλλους άντρες που είχε γνωρίσει στο παρελθόν η Ιντιάνα, μπορούσες να τον πεις και γαλάζιο πρίγκιπα. Για αρχή, ήταν ο μόνος με τον οποίο μπορούσε να κάνει μια συζήτηση της προκοπής για βιβλία ή για οποιοδήποτε άλλο πολιτιστικό θέμα – όλοι οι προηγούμενοι ήταν αθλητικοί τύποι, με μυς ταύρου και εγκέφαλο του ίδιου ζώου, ξεκινώντας από τον Μπομπ Μαρτίν. Η κόρη του δεν τα πήγαινε καλά με τους διανοούμενους – έπρεπε να ευχαριστεί τον Θεό για την ευτυχή εμφάνιση του Κέλερ.

Όταν ήταν μικρή, η Αμάντα συνήθιζε να ρωτάει τον Μπλέικ για τους γονείς της, γιατί ήταν πολύ έξυπνη για να καταπιεί τη ζαχαρωμένη εκδοχή της γιαγιάς Ενκαρνασιόν. Το κοριτσάκι ήταν περίπου τριών ετών όταν χώρισαν η Ιντιάνα και ο Μπομπ, δε θυμόταν την εποχή που ζούσαν όλοι κάτω από κοινή στέγη και δυσκολευόταν να τους φανταστεί μαζί, παρά την ευγλωττία της δόνια Ενκαρνασιόν. Αυτή η γιαγιά, πιστή Καθολική που προσευχόταν καθημερινά με το ροζάριο, είχε δεκαπέντε χρόνια που υπέφερε για το διαζύγιο του γιου της και πήγαινε τακτικά στον ναό του Αγίου Ιούδα του Θαδδαίου, προστάτη της ελπίδας σε δύσκολες περιπτώσεις, να του ανάψει κερί με την ευχή να ξανάσμιγε πάλι το ζευγάρι.

Ο Μπλέικ αγαπούσε τον Μπομπ Μαρτίν σαν τον γιο που ποτέ δεν απέκτησε. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, ο πρώην γαμπρός του τον συγκινούσε με τις αυθόρμητες εκδηλώσεις στοργής του, την απόλυτη αφοσίωσή του στην Αμάντα και τη σταθερή φιλία του με την Ιντιάνα. Παρ' όλα αυτά, δεν ήθελε να κάνει το θαύμα της συμφιλίωσης ο άγιος Ιούδας ο Θαδδαίος. Το μόνο κοινό που είχε αυτό το ζευγάρι ήταν η κόρη τους: χωρισμένοι τα πήγαιναν θαυμάσια, σαν καλά αδέρφια, ενώ μαζί θα κατέληγαν να παίζουν ξύλο. Είχαν γνωριστεί όταν πήγαιναν στο σχολείο – εκείνη ήταν δεκαπέντε ετών κι ο Μπομπ είκοσι. Ο Μπομπ ήταν τόσο μεγάλος, που θα έπρεπε να είχε αποφοιτήσει, και οποιοδήποτε άλλο μαθητή θα τον είχαν αποβάλει στα δεκαοκτώ: αυτός, όμως, ήταν ο αρχηγός της ομάδας ποδοσφαίρου, αγαπημένος του προπονητή και σωστός εφιάλτης για τους καθηγητές του, που τον ανέχονταν επειδή ήταν ο καλύτερος αθλητής που είχε το σχολείο από την ίδρυσή του, το 1956. Ο Μπομπ Μαρτίν, βίαιος και ματαιόδοξος, προκαλούσε πρωτόγονα πάθη στα κορίτσια, που τον πολιορκούσαν με ερωτικές προτάσεις και απειλές αυτοκτονίας, και ένα μείγμα τρόμου και θαυμασμού στα αγόρια, που χαιρόνταν τα κατορθώματά του και τα χοντροκομμένα του αστεία, αλλά κρατούσαν και μια συνετή απόσταση, γιατί, αν του την έδινε ξαφνικά, ο Μπομπ μπορούσε να τους σωριάσει καταγής με μια γροθιά. Η δημοτικότητα της Ιντιάνα ήταν αντάξια εκείνης

του αρχηγού της ποδοσφαιρικής ομάδας, χάρη στο αγγελικό της πρόσωπο, στο πλήρως σχηματισμένο γυναικείο της σώμα, και το χάρισμά της να πορεύεται στη ζωή με το χέρι στην καρδιά. Αυτή ήταν πρότυπο αθωότητας κι εκείνος είχε φήμη δαίμονα. Ήταν αναπόφευκτο να ερωτευτούν, αλλά αν περίμενε κανείς πως η κοπέλα θα του ασκούσε θετική επιρροή, έπεσε έξω, γιατί συνέβη το ακριβώς αντίθετο: ο Μπομπ εξακολούθησε να είναι ο ίδιος βάρβαρος που ήταν πάντα κι εκείνη πνίγηκε μες στον έρωτα, το αλκοόλ και τη μαριχουάνα.

Μετά από λίγο καιρό ο Μπλέικ Τζάκσον πρόσεξε πως τα ρούχα της κόρης του της έπεφταν στενά κι εκείνη όλη την ώρα έκλαιγε. Την πέρασε από ανηλεή ανάκριση, μέχρι που του ομολόγησε ότι δεν είχε περίοδο εδώ και τρεις-τέσσερις μήνες, μπορεί και πέντε, δεν ήταν σίγουρη, γιατί οι κύκλοι της ήταν ακανόνιστοι και δε σημείωνε ποτέ τις ημερομηνίες. Ο Τζάκσον έπιασε το κεφάλι του με απελπισία. Η μόνη του δικαιολογία που είχε αγνοήσει τα ολοφάνερα συμπτώματα της εγκυμοσύνης της Ιντιάνα, όπως ακριβώς είχε κάνει τα στραβά μάτια όταν εκείνη επέστρεφε στο σπίτι παραπατώντας από το αλκοόλ ή πλέοντας σε ένα σύννεφο μαριχουάνας, ήταν η βαριά αρρώστια της Μαριάν, της γυναίκας του, που απαιτούσε όλη του την προσοχή. Πήρε την κόρη του από το χέρι και την έσυρε να κάνουν μια σειρά από επισκέψεις, ξεκινώντας από τον γυναικολόγο, ο οποίος τους ενημέρωσε ότι η εγκυμοσύνη ήταν προχωρημένη και δε γινόταν πια λόγος για έκτρωση, συνεχίζοντας με τον διευθυντή του σχολείου, και, τελικά, πηγαίνοντας να πουν δυο κουβέντες με τον υπάιτιο.

Το σπίτι των Μαρτίν, στη συνοικία Μισιόν, ξάφνιασε τον Μπλέικ Τζάκσον, που περίμενε να βρει κάτι πιο ταπεινό από αυτό. Το μόνο που του είχε πει η κόρη του ήταν ότι η δουλειά της μητέρας του Μπομπ ήταν να φτιάχνει *τορτίγιας*, κι εκείνος είχε προετοιμαστεί να συναντήσει μια οικογένεια μεταναστών με λιγοστούς πόρους. Ο Μπομπ, μόλις έμαθε ότι η Ιντιάνα πήγαινε εκεί με τον πατέρα της, έγινε καπνός, κι έμεινε η μητέρα του να βγάλει

το φίδι από την τρύπα για λογαριασμό του. Ο Μπλέικ βρέθηκε μπροστά σε μία γυναίκα ώριμη και όμορφη, ντυμένη στα μαύρα από την κορφή ως τα νύχια, αλλά με τα νύχια και τα χείλη βαμμένα στο κόκκινο της φωτιάς, η οποία συστήθηκε ως Ενκαρνασιόν, χήρα Μαρτίν. Μέσα το σπίτι ήταν φιλόξενο, με έπιπλα γερά, τριμμένα χαλιά, παιχνίδια πεταμένα στο πάτωμα, οικογενειακές φωτογραφίες, ένα ράφι με αθλητικά τρόπαια και δυο χοντρές γάτες ξαπλωμένες σε έναν καναπέ με πράσινο χνουδωτό κάλυμμα. Σε μία προεδρική καρέκλα με ψηλή πλάτη και πόδια λιονταριού καθόταν η γιαγιά του Μπομπ, μια κυρία στητή σαν σπειλιάρι, ντυμένη στα μαύρα, όπως και η κόρη της, με τα γκριζα της μαλλιά πιασμένα σε έναν κότσο τόσο σφιχτό, που, αν την έβλεπες από μπροστά, έμοιαζε φαλακρή. Τους κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω, χωρίς να απαντήσει στον χαιρετισμό τους.

«Είμαι συντετριμμένη γι' αυτό που έκανε ο γιος μου, κύριε Τζάκσον. Έχω αποτύχει ως μητέρα, δεν κατάφερα να εμπνεύσω στον Μπομπ το αίσθημα της ευθύνης. Τι νόημα έχουν όλα αυτά τα τρόπαια αν δεν είναι ο άλλος αξιοπρεπής;» διατύπωσε το ρητορικό ερώτημα η χήρα, δείχνοντας κατά το ράφι με τα κύπελλα του ποδοσφαίρου.

Ο πατέρας δέχτηκε το φλιτζάνι με τον μαύρο καφέ που του πήγε μια υπηρέτρια από την κουζίνα και κάθισε στον καναπέ που ήταν γεμάτος από τις τρίχες των γατών. Η κόρη έμεινε όρθια, με κόκκινα μάγουλα, ντροπιασμένη, κρατώντας την μπλούζα της και με τα δυο της χέρια για να κρύβει την κοιλιά της, ενώ η δόνια Ενκαρνασιόν τούς έλεγε περιληπτικά την ιστορία της οικογένειας:

«Η μητέρα μου, που βλέπετε εδώ –ο Θεός να την έχει καλά–, ήταν δασκάλα στο Μεξικό, και ο πατέρας μου –Θεός σ'χωρέσ' τον–, ήταν ένας ανεύθυνος που την παράτησε λίγο καιρό μετά τον γάμο τους για να κάνει περιουσία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Εκείνη πήρε μόνο ένα-δυο γράμματα, έπειτα πέρασαν μήνες χωρίς νέα του, και, στο μεταξύ, γεννήθηκα εγώ, η Ενκαρνασιόν – στις διαταγές σας. Η μητέρα μου πούλησε τα λιγοστά της υπάρχοντα και ξεκίνησε να βρει τον πατέρα μου, μ' εμένα στην αγκαλιά. Διέ-

σχισε όλη την Καλιφόρνια, μένοντας ως φιλοξενούμενη σε σπίτια οικογενειών από το Μεξικό που μας λυπόνταν, μέχρι που έφτασε στο Σαν Φρανσίσκο, όπου έμαθε ότι ο άντρας της ήταν στη φυλακή γιατί είχε σκοτώσει κάποιον σε έναν καβγά. Πήγε να τον επισκεφθεί στη φυλακή και του ζήτησε να προσέχει: έπειτα ανασκουμπώθηκε κι έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά. Εδώ ως δασκάλα δεν είχε μέλλον, αλλά ήξερε και να μαγειρεύει».

Ο Τζάκσον σκεφτόταν πως η καθισμένη στη μεγαλόπρεπη πολυθρόνα γιαγιά δεν πρέπει να ήξερε αγγλικά, δεδομένου ότι η κόρη της αναφερόταν σε αυτήν σαν να μιλούσε για πρόσωπο παραμυθιού ή σαν να ήταν νεκρή. Η δόνια Ενκαρνασιόν συνέχισε να λέει ότι είχε μεγαλώσει γαντζωμένη στη φούστα της μητέρας της, δουλεύοντας κι εκείνη από μικρή. Μετά από δεκαπέντε χρόνια, όταν ο πατέρας της εξέτισε την ποινή του και βγήκε από τη φυλακή, γερασμένος, άρρωστος και γεμάτος τατουάζ, απελάθηκε, όπως όριζε ο νόμος, αλλά η γυναίκα του δεν πήγε μαζί του πίσω στο Μεξικό, γιατί τότε πια είχε πάψει να τον αγαπάει και είχε στήσει ένα επιτυχημένο μαγαζί με *τάκος* και άλλα παραδοσιακά πιάτα στην καρδιά της λατινοαμερικάνικης συνοικίας Μισιόν. Λίγο καιρό αργότερα η μικρή Ενκαρνασιόν γνώρισε τον Χοσέ Μανουέλ Μαρτίν, Μεξικάνο δεύτερης γενιάς, που είχε φωνή αηδονιού, ένα συγκρότημα με *μαριάτσι* και την αμερικανική υπηκοότητα. Παντρεύτηκαν, κι εκείνος άρχισε να δουλεύει στο μαγαζί της πεθεράς του. Οι Μαρτίν απέκτησαν πέντε παιδιά, τρία εστιατόρια και μία βιοτεχνία που παρήγαγε *τορτίγιας*, πριν εκείνος πεθάνει ξαφνικά.

«Ο θάνατος βρήκε τον Χοσέ Μανουέλ –που ο Θεός να τον αναπαύσει–, την ώρα που τραγουδούσε *ραντσέρας*»,* κατέληξε η χήρα και πρόσθεσε πως οι κόρες της είχαν αναλάβει την επιχείρηση των Μαρτίν και οι άλλοι δύο γιοι της επίσης δούλευαν στις δικές τους δουλειές, ήταν όλοι τους καλοί χριστιανοί – μια

* *Ranchera*: είδος παραδοσιακής μεξικάνικης μουσικής που ανάγεται στα χρόνια πριν από τη Μεξικανική Επανάσταση. Συνήθως παίζεται από συγκροτήματα *μαριάτσι*. (Σ.τ.Μ.)

δεμένη οικογένεια. Ο Μπομπ, ο μικρότερος γιος, ήταν ο μόνος που της είχε δημιουργήσει προβλήματα, γιατί ήταν μόλις δύο ετών όταν εκείνη χήρεψε, και του μικρού του είχε λείψει η σταθερή καθοδήγηση του πατέρα.

«Συγχωρέστε με, κυρία μου», αναστέναξε ο Μπλίκ Τζάκσον. «Στην πραγματικότητα, δεν ξέρω γιατί ήρθαμε ως εδώ, αφού δεν μπορούμε πια να κάνουμε τίποτα έτσι κι αλλιώς – η εγκυμοσύνη της κόρης μου είναι πολύ προχωρημένη».

«Μα, πώς λέτε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, κύριε Τζάκσον; Ο Μπομπ πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες του! Στη δική μας την οικογένεια κανένας δε γυρνάει εδώ κι εκεί σπέρνοντας μπάσταρδα. Συγχωρέστε μου τη λέξη, αλλά δεν υπάρχει κι άλλη – καλύτερα να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους. Ο Μπομπ πρέπει να παντρευτεί».

«Να παντρευτεί; Μα, η κόρη μου είναι μόλις δεκαπέντε ετών!» αναφώνησε ο Τζάκσον και πετάχτηκε όρθιος με ένα σάλτο.

«Τον Μάρτιο κλείνω τα δεκάξι», μουρμούρισε η Ιντιάνα.

«Εσύ σκασμός!» της φώναξε ο πατέρας της, που ποτέ ως τότε δεν της είχε υψώσει τη φωνή.

«Η μητέρα μου έχει έξι δισέγγονα, που είναι και εγγόνια μου», είπε η χήρα. «Οι δυο μας βοηθήσαμε να μεγαλώσουν, όπως ακριβώς θα κάνουμε και με το μωρό που είναι στον δρόμο – αν θέλει ο Θεός».

Στην παύση που ακολούθησε μετά από αυτή τη δήλωση, η προοιαγιά σηκώθηκε από τον θρόνο της, προχώρησε με μικρά και προσεκτικά βήματα προς το μέρος της Ιντιάνα, την κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω με αυστηρό ύφος και τη ρώτησε με καλά αγγλικά:

«Πώς σε λένε, κόρη μου;»

«Ίντι· Ιντιάνα Τζάκσον».

«Δε μου θυμίζει τίποτε αυτό το όνομα. Υπάρχει καμία αγία Ιντιάνα;»

«Δεν ξέρω. Με έβγαλαν έτσι επειδή η μαμά μου γεννήθηκε στην Πολιτεία της Ιντιάνα».

«Α!» αναφώνησε η γυναίκα, μπερδεμένη. Την πλησίασε και

ψηλάφισε προσεκτικά την κοιλιά της. «Το μωρό που έχεις εδώ μέσα είναι κορίτσι. Δώσ' της ένα Καθολικό όνομα».

Την επόμενη μέρα ο Μπομπ Μαρτίν παρουσιάστηκε στο παλιό σπίτι των Τζάκσον στο Ποτρέρο Χιλ με σκούρο κοστούμι, γραβάτα για κηδεία κι ένα μπουκετάκι μαραμμένα λουλουδία, συνοδευόμενος από τη μητέρα του και έναν από τους αδελφούς του, που τον κρατούσε από το μπράτσο με λαβή δεσμοφύλακα. Η Ιντιάνα δεν εμφανίστηκε, γιατί είχε περάσει όλο το προηγούμενο βράδυ κλαίγοντας και ήταν σε άθλια κατάσταση. Ο Μπλέικ Τζάκσον, στο μεταξύ, είχε αποδεχτεί την ιδέα του γάμου, γιατί δεν είχε καταφέρει να πείσει την κόρη του ότι υπήρχαν και λιγότερο οριστικές λύσεις. Είχε καταφύγει σε όλα τα συνηθισμένα πειστικά μέσα, εκτός από το μικροπρεπές τού να την απειλήσει ότι θα έστελνε τον Μπομπ Μαρτίν στη φυλακή για αποπλάνηση ανηλίκου. Το ζευγάρι παντρεύτηκε σε μία διακριτική τελετή στο Δημαρχείο, αφού πρώτα υποσχέθηκαν στη δόνια Ενκαρνασιόν ότι θα έκαναν και θρησκευτικό γάμο όταν η Ιντιάνα, που είχε ανατραφεί από αγνωστικιστές γονείς, θα βαφτιζόταν.

Μετά από τέσσερις μήνες, στις 30 Μαΐου του 1994, γεννήθηκε ένα κοριτσάκι, όπως ακριβώς το είχε μαντέψει η γιαγιά του Μπομπ. Έπειτα από αρκετές ώρες κοπιώδους προσπάθειας, το βρέφος βγήκε από την κοιλιά της μάνας του για να πέσει στα χέρια του Μπλέικ Τζάκσον, ο οποίος έκοψε τον ομφάλιο λώρο με το ψαλίδι που του έδωσε ο γιατρός της βάρδιας. Ύστερα πήρε την εγγονή του, τυλιγμένη σε μια ροζ κουβερτούλα, και με ένα σκουφί που της έφτανε μέχρι τα φρύδια, να την παρουσιάσει στους Μαρτίν και στους συμμαθητές της, που είχαν πάει μαζί, κρατώντας λούτρινα ζωάκια και μπαλόνια. Η δόνια Ενκαρνασιόν έβαλε τα κλάματα, λες και βρισκόταν σε καμιά κηδεία: ήταν η μόνη της εγγονή – τα άλλα έξι εγγόνια της δε μετρούσαν και τόσο, γιατί ήταν αγόρια. Προετοιμαζόταν εδώ και μήνες, είχε πάρει μια κούνια με κολλαριστά βολάν, δύο βαλίτσες με εκλεκτά ρούχα και ένα ζευγάρι σκουλαρίκια με μαργαριτάρια, για να τα βάλει στα αυτιά της μικρής μόλις θα έστρεφε αλλού την προσοχή της η μητέρα της. Οι δύο αδελφοί του Μπομπ

τον έψαχναν εδώ και ώρες για να είναι παρών στη γέννηση της κόρης του, αλλά ήταν Κυριακή, ο νέος πατέρας γιόρταζε μια νίκη με την ομάδα του ποδοσφαίρου, και δεν κατάφεραν να τον βρουν παρά μόνο τα χαράματα.

Μόλις η Ιντιάνα βγήκε από την αίθουσα τοκετού και μπόρεσε να καθίσει σε ένα αναπηρικό αμαξίδιο, ο πατέρας της την πήγε μαζί με το νεογέννητο στον τέταρτο όροφο, όπου χαροπάλευε η άλλη γιαγιά.

«Πώς θα την πείτε;» ρώτησε η Μαριάν, με μια φωνή που μόλις και μετά βίας ακουγόταν.

«Αμάντα. Σημαίνει “αυτή που πρέπει να αγαπιέται”».

«Πολύ όμορφο. Σε ποια γλώσσα;»

«Στα σανσκριτικά, αλλά οι Μαρτίν νομίζουν πως είναι Καθολικό όνομα», της εξήγησε η κόρη της, που από πολύ μικρή ονειρευόταν ένα ταξίδι στην Ινδία.

Προτού πεθάνει η Μαριάν ελάχιστες φορές μπόρεσε να δει την εγγονή της. Ανάμεσα σε αναστεναγμούς, έδωσε στην Ιντιάνα την τελευταία της συμβουλή. «Θα χρειαστείς πολλή βοήθεια για να μεγαλώσεις το κοριτσάκι σου, Ίντι. Έχεις τον μπαμπά σου και την οικογένεια Μαρτίν, αλλά μην αφήσεις τον Μπομπ να αποποιηθεί κάθε ευθύνη. Η Αμάντα χρειάζεται έναν πατέρα, και ο Μπομπ είναι καλό παιδί – το μόνο που του λείπει είναι να ωριμάσει». Είχε δίκιο.

Κυριακή, 8

Πάλι καλά που υπάρχει και το Ίντερνετ, σκέφτηκε η Αμάντα Μαρτίν ενώ ετοιμαζόταν για το πάρτι, γιατί, αν ρωτούσε τα άλλα κορίτσια του σχολείου, θα γινόταν ρεζίλι τελικά. Είχε ακούσει να μιλάνε για τα *ρέιβ πάρτι*, κάτι κρυφές, παραληρηματικές μαζώξεις νέων, αλλά δεν μπορούσε να φανταστεί περί τίνος επρόκειτο, μέχρι που έψαξε στο Ίντερνετ, όπου βρήκε μέχρι και τον κατάλληλο τρόπο ντυσίματος για μια τέτοια περίπτωση. Έψαξε στα ρούχα της και διάλεξε τα κατάλληλα – χρειάστηκε

μόνο να κόψει τα μανίκια από ένα μπλουζάκι, να κοντύνει μια φούστα με ακανόνιστες ψαλιδιές και να αγοράσει ένα φωσφοριζέ κραγιόν. Η ιδέα τού να ζητήσει την άδεια του πατέρα της για να πάει στο πάρτι ήταν τόσο παράλογη, που δεν της πέρασε καν από το μυαλό – ποτέ δε θα της το επέτρεπε, και, αν μάθαινε τίποτε, θα πήγαινε με έναν λόχο αστυνομικούς να της χαλάσει τη διασκέδαση. Του είπε ότι δε χρειαζόταν να την πάει με το αυτοκίνητο, ότι θα επέστρεφε στο σχολείο με μια φίλη της, κι εκείνου δεν του έκανε εντύπωση που η κόρη του θα επέστρεφε στο οικοτροφείο με αμφίεση καρνάβαλου, γιατί, κατά κανόνα, κάπως έτσι κυκλοφορούσε.

Η Αμάντα πήρε ένα ταξί, που την άφησε στις έξι το απόγευμα στη Γιούνιον Σκουέαρ, όπου κάθισε να περιμένει αρκετά. Τέτοια ώρα, κανονικά, θα έπρεπε να είναι στο οικοτροφείο, αλλά είχε προνοήσει και τους είχε ειδοποιήσει ότι θα επέστρεφε το πρωί της Δευτέρας· οπότε, έτσι, δε θα τηλεφωνούσαν στους γονείς της. Είχε αφήσει το βιολί της στον κοιτώνα, αλλά δεν μπόρεσε να απαλλαγεί από το βαρύ της σακίδιο. Πέρασε ένα τέταρτο χαζεύοντας το θέαμα που εκείνη την ώρα πρόσφερε κάποιος στην πλατεία: ένας νεαρός, βαμμένος χρυσός από την κορυφή ως τα νύχια, ακίνητος σαν άγαλμα, έβγαζε φωτογραφίες με τους τουρίστες που πόζαραν μαζί του. Μετά πήγε να κάνει καμιά βόλτα στο πολυκατάστημα «Macy's», μπήκε στην τουαλέτα και ζωγράφισε γραμμές στα μπράτσα της με το κραγιόν. Έξω είχε σκοτεινιάσει πια. Για να περάσει την ώρα της πήγε σε ένα μαγαζάκι με κινέζικο φαγητό, και στις εννιά ξαναγύρισε στην πλατεία, που δεν είχε πια κόσμο, μόνο λίγους τουρίστες που είχαν ξεμείνει και κάτι εποχικούς ζητιάνους που έρχονταν από πιο κρύες περιοχές να περάσουν τον χειμώνα στην Καλιφόρνια, και τώρα βολεύονταν στους υπνόσακούς τους για να κοιμηθούν.

Κάθισε κάτω από έναν φανοστάτη να παίξει σκάκι στο κινητό της, τυλιγμένη στη ζακέτα του παππού της, που την ηρεμούσε. Κάθε πέντε λεπτά κοιτάζε την ώρα κι αναρωτιόταν αγχωμένη αν θα περνούσαν να την πάρουν, όπως της είχε υποσχεθεί η Σίνθια, μια συμμαθήτριά της που τη βασάνιζε πάνω από τρία

χρόνια, και ξαφνικά, χωρίς καμία εξήγηση, την είχε καλέσει στο πάρτι, ενώ, επιπλέον, είχε προσφερθεί να την πάει ως το Τιμπουρόν, που απείχε σαράντα λεπτά από το Σαν Φρανσίσκο. Μην τολμώντας να το πιστέψει, καθώς ήταν η πρώτη φορά που καλούσαν και εκείνη, η Αμάντα είχε δεχτεί χωρίς δεύτερη σκέψη.

Αν ήταν μαζί της κι ο Μπράντλεϊ, ο παιδικός της φίλος και μέλλων σύζυγός της, θα ένιωθε πιο σίγουρη, σκεφτόταν. Είχε μιλήσει μαζί του μια-δυο φορές κατά τη διάρκεια της μέρας, χωρίς να του αναφέρει τα σχέδιά της, από φόβο ότι ίσως προσπαθούσε να την αποτρέψει. Στον Μπράντλεϊ, όπως και στον πατέρα της, ήταν καλύτερα να λέει κανείς τι είχε συμβεί μετά την καταστροφή. Της έλειπε το παιδί που ήταν κάποτε ο Μπράντλεϊ, πιο τρυφερό και διασκεδαστικό από τον σχολαστικό τύπο στον οποίο είχε μεταμορφωθεί από τότε που άρχισε να ξυριζείται. Όταν ήταν παιδιά, έπαιζαν τους παντρεμένους και παρίσταναν ένα σωρό άλλες περίπλοκες καταστάσεις προσπαθώντας να χορτάσουν την ακόρεστη περιέργειά τους, αλλά, μόλις εκείνος μπήκε στην εφηβεία, περίπου δυο χρόνια πριν από την ίδια, αυτή η υπέροχη φιλία πήρε την κάτω βόλτα. Στο γυμνάσιο ο Μπράντλεϊ διακρίθηκε ως πρωταθλητής στην κολύμβηση, είχε σχέσεις με κορίτσια με πιο ενδιαφέρουσα ανατομία από τη δική της, κι άρχισε να την αντιμετωπίζει σαν μικρή του αδελφή· αλλά η Αμάντα είχε καλό μνημονικό, δεν είχε ξεχάσει τα μυστικά τους παιχνίδια στο βάθος του κήπου και περίμενε να πάει στο MIT τον Σεπτέμβριο για να τα θυμίσει και στον Μπράντλεϊ. Στο μεταξύ, απέφευγε να τον σκοτίζει με λεπτομέρειες, όπως αυτό το πάρτι.

Στο ψυγείο της μητέρας της έβρισκε συχνά γλυκίσματα και μαγικά μπισκότα, δώρα του ζωγράφου Ματέους Περέιρα, που η Ιντιάνα τα ξεχνούσε για μήνες, μέχρι που καλύπτονταν από ένα πράσινο χνούδι και κατέληγαν στον κάδο των σκουπιδιών. Η Αμάντα τα είχε δοκιμάσει για να μη μείνει πίσω από τους υπόλοιπους της γενιάς της, αλλά δεν έβλεπε τι το καλό είχε να κυκλοφορείς με το μυαλό θλωμένο – ήταν χαμένες ώρες που καλύτερα να τις αξιοποιούσε παίζοντας «Ripper»· παρ' όλα αυτά, εκείνο το απόγευμα της Κυριακής, κουκουλωμένη με τη φθαρο-

μένη ζακέτα του παππού της κάτω από τον φανοστάτη της πλατείας, σκέφτηκε με νοσταλγία τα μπισκότα του Περέιρα, που θα μπορούσαν να τη βοηθήσουν να ελέγξει τον πανικό της.

Στις δέκα και μισή η Αμάντα ήταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα, σίγουρη ότι η Σίνθια την είχε κοροϊδέψει από καθαρή κακία. Όταν θα μαθευόταν το ταπεινωτικό στήσιμο που είχε φάει, θα γινόταν ο περίεργος του σχολείου. *Δε θα κλάψω, δε θα κλάψω.* Τη στιγμή που έκανε να πιάσει το κινητό της για να τηλεφωνήσει στον παππού της και να του ζητήσει να πάει να την πάρει από εκεί, ένα φορηγάκι σταμάτησε στη γωνία των οδών Γκίρι και Πάουελ, ενώ κάποιος βγήκε ο μισός από ένα παράθυρο κι άρχισε να της κάνει νοήματα.

Με την καρδιά της να χτυπάει σαν τρελή, η Αμάντα πήγε προς τα εκεί τρέχοντας. Μέσα είδε τρεις νεαρούς τυλιγμένους σε ένα σύννεφο καπνού, μαστουρωμένους όσο δεν παίρνει, ακόμα και αυτός που οδηγούσε. Ο ένας τους έφυγε από την μπροστινή θέση και την παρότρυνε να καθίσει δίπλα στον οδηγό, έναν νεαρό με μαύρα μαλλιά, πολύ όμορφο με το *gothic* στιλάκι του. «Γεια σου, είμαι ο Κλάιβ, ο αδερφός της Σίνθια», της συστήθηκε, πατώντας τέρμα το γκάζι πριν εκείνη προλάβει καλά καλά να κλείσει την πόρτα. Η Αμάντα θυμήθηκε που η Σίνθια της τον είχε συστήσει στο χριστουγεννιάτικο κοντσέρτο που διοργάνωνε το σχολείο για τις οικογένειες των μαθητριών. Ο Κλάιβ είχε πάει με τους γονείς του, φορώντας μπλε κοστούμι, άσπρο πουκάμισο και λουστρίνια, δείχνοντας πολύ διαφορετικός από τον τρελό που είχε δίπλα της εκείνη τη στιγμή, με τους μελανούς κύκλους κάτω από τα μάτια και τη νεκρική χλωμάδα. Στο τέλος του κοντσέρτου ο Κλάιβ την είχε συγχαρεί για το σόλο της με το βιολί, με υπερβολική επισημότητα, κάνοντας πλάκα. «Ελπίζω να σε ξαναδώ», της είχε πει κλείνοντάς της το μάτι τη στιγμή που την αποχαιρετούσε κι εκείνη νόμισε πως δεν είχε ακούσει καλά, γιατί, μέχρι εκείνη τη στιγμή, από όσο ήξερε, κανένα αγόρι δεν της είχε ρίξει δεύτερη ματιά. Συμπέρανε πως μάλλον εκείνος ήταν η αιτία της παράξενης πρόσκλησης που είχε δεχτεί από τη Σίνθια. Αυτή η καινούργια, μυστηριώδης εκδοχή

του Κλάιβ και η αλλοπρόσαλλη οδηγική του συμπεριφορά την ανησύχησαν, αλλά, τουλάχιστον, επρόκειτο για κάποιον γνωστό που μπορούσε να του ζητήσει να την πάει εγκαίρως στο σχολείο την επόμενη μέρα.

Ο Κλάιβ ούρλιαζε σαν τον τρελό και έπινε από ένα φλασκι που περνούσε από χέρι σε χέρι, αλλά κατάφερε να διασχίσει την Γκόλντεν Γκέιτ και να πάρει τον Αυτοκινητόδρομο 101 χωρίς να τρακάρει πουθενά και χωρίς να τραβήξει την προσοχή της αστυνομίας. Στο Σαουσαλίτο, η Σίνθια κι ένα άλλο κορίτσι μπήκαν στο αυτοκίνητο, βολεύτηκαν στις θέσεις τους κι άρχισαν να πίνουν από το ίδιο φλασκι, δίχως να ρίξουν ματιά στην Αμάντα ή να απαντήσουν στον χαιρετισμό της. Ο Κλάιβ έδωσε το φλασκι στην Αμάντα με μια κίνηση αποφασιστική, επιτακτική σχεδόν, κι εκείνη δεν τόλμησε να αρνηθεί. Με την ελπίδα να χαλάρωνε λιγάκι, ήπιε μια γουλιά από εκείνο το ποτό, που της έκαψε τον λαιμό κι έκανε τα μάτια της να δακρύνουν· ένιωθε αδέξια, σαν ψάρι έξω από το νερό, όπως γινόταν πάντα στις παρέες, και, εκτός αυτού, γελοία, γιατί κανένα από τα άλλα κορίτσια δεν είχε μεταμφιεστεί όπως εκείνη. Ήταν αργά να κρύψει πια τα ζωγραφισμένα της μπράτσα, γιατί, πριν μπει στο αυτοκίνητο, είχε βάλει τη ζακέτα του παππού στο σακιδιό της. Προσπάθησε να αγνοήσει τους σαρκαστικούς ψιθύρους που ακούγονταν από τα πίσω καθίσματα. Ο Κλάιβ πήρε την έξοδο για Τιμπουρόν και συνέχισε κάνοντας ζιγκ-ζαγκ στον μακρύ δρόμο πλάι στην ακτή, έπειτα ανέβηκε έναν λόφο και άρχισε να κάνει γύρω γύρω ψάχνοντας τη διεύθυνση. Όταν, τελικά, έφτασαν, η Αμάντα διαπίστωσε ότι επρόκειτο για μια ιδιόκτητη κατοικία, απομονωμένη από τα γειτονικά σπίτια χάρη σε μια μάντρα που φάνταζε σωστό οχυρωματικό έργο, έξω δε από την οποία, στον δρόμο, ήταν παρακαρσιμένα δεκάδες αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες. Βγήκε από το φορηγάκι με τρεμάμενα γόνατα και ακολούθησε τον Κλάιβ διασχίζοντας έναν μισοσκοτεινό κήπο. Στη βάση των σκαλοπατιών που οδηγούσαν στην πόρτα, κάτω από έναν θάμνο, έκρυψε το σακιδιό της, αλλά κράτησε το κινητό της σαν πραγματικό σωσίβιο.

Μέσα είχαν ήδη συγκεντρωθεί πολλές δεκάδες νέοι και νέες

– κάποιιοι κουνιόνταν στον ρυθμό της εκκωφαντικής μουσικής, άλλοι έπιναν, και κάποιιοι άλλοι ήταν ξαπλωμένοι στη σκάλα, ανάμεσα σε κουτάκια μπύρας και μπουγκάλια που κυλούσαν στο πάτωμα. Πουθενά φώτα λείξερ ή ψυχεδελικά χρώματα, μόνο ένα σπίτι γυμνό, χωρίς κανενός είδους έπιπλα, με μερικέσ κούτες από μετακόμιση στο σαλόνη· ο αέρας ήταν πηχτός σαν ζυμάρι, πνιγηρός από τον καπνό, και πλανιόταν μια απαίσιια μυρωδιά, που θύμιζε κάτι ανάμεσα σε μπογιά, μαριχουάνα και σκουπίδια. Η Αμάντα στάθηκε, μην μπορώντας να κουνηθεί, έντρομη, αλλά ο Κλάιβ την έσφιξε πάνω του κι άρχισε να τραντάζεται στον φρενήρη ρυθμό της μουσικής, σέροντάς την προς το σαλόνη, όπου ο καθένας χόρευε μόνος του, χαμένος στον δικό του κόσμο. Κάποιος της έδωσε ένα χάρτινο ποτήρι με ένα ποτό με ανανά και αλκοόλ, που εκείνη κατέβασε με τρεις γουλιές, με το στόμα στεγνό. Άρχισε να την πιάνει πανικός και κλειστοφοβία, όπως της συνέβαινε όταν ήταν μικρή, τότε που κρυβόταν στην αυτοσχέδια σκηνή της για να γλιτώσει από τους απίστευτους κινδύνους του κόσμου, από την πιεστική παρουσία των άλλων ανθρώπων, από τις τυραννικές μυρωδιές και τους εκκωφαντικούς ήχους.

Ο Κλάιβ τη φίλησε στον λαιμό, γυρεύοντας τα χείλη της, κι εκείνη του αποκρίθηκε χτυπώντας τον με το κινητό στο πρόσωπο, έτσι που παραλίγο να του σπάσει τη μύτη· αυτό όμως δεν τον αποθάρρυνε. Απελπισμένη, η Αμάντα αποσπάστηκε από εκείνα τα χέρια που ψαχούλευαν στο ντεκολτέ της μπλούζας της και κάτω από την κοντή της φούστα, και προσπάθησε να ανοίξει δρόμο μες στο πλήθος. Εκείνη, που επέτρεπε τη σωματική επαφή μόνο με τα μέλη της άμεσης οικογένειάς της και μερικά ζώα, βρέθηκε να σέρονεται, να δέχεται εισβολές, να τρίβεται πάνω σε άλλα κορμιά και βάλθηκε να ουρλιάζει ξανά και ξανά, αλλά η μουσική που έπαιζε στη διαπασών έπνιγε τις κραυγές της. Βρισκόταν στον πάτο της θάλασσας, χωρίς αέρα, χωρίς φωνή, πεθαίνοντας.

Η Αμάντα, που περηφανευόταν ότι ήξερε την ώρα χωρίς να χρειάζεται ρολόι, δεν μπορούσε να υπολογίσει πόση ώρα βρι-

σκόταν μέσα σε εκείνο το σπίτι. Ούτε και μπορούσε να πει αν συναντήθηκε ξανά με τη Σίνθια και τον Κλάιβ κατά τη διάρκεια εκείνης της βραδιάς, ούτε και πώς κατάφερε να διασχίσει το πλήθος και να ταμπουρωθεί ανάμεσα σε κάτι κασόνια, που πάνω τους είχαν τοποθετήσει το ηχοσύνολο. Εκεί έμεινε για μια ολόκληρη αιωνιότητα, κουλουριασμένη μέσα σε ένα από τα κασόνια, διπλωμένη στα δύο, σαν ακροβάτισσα, τρέμοντας ανεξέλεγκτα, με τα μάτια σφιχτά κλεισμένα και τα χέρια στα αυτιά. Δε σκέφτηκε να το σκάσει και να βγει στον δρόμο, ούτε να καταφύγει στον παππού της ή να τηλεφωνήσει στους γονείς της.

Κάποια στιγμή έφτασε η αστυνομία, με τις σειρήνες των περιπολικών να ξεσηκώνουν τον κόσμο, περικύκλωσε το σπίτι και μετά μπήκε μέσα, αλλά μέχρι εκείνη την ώρα πια η Αμάντα ήταν τόσο σοκαρισμένη, που χρειάστηκε να περάσουν αρκετά λεπτά για να καταλάβει ότι η φασαρία των νεαρών είχε δώσει τη θέση της σε διαταγές, σφουρίγματα και φωνές. Τόλμησε να ανοίξει τα μάτια και να ξεπροβάλει λιγάκι ανάμεσα από τις σανίδες της κρυψώνας της – τότε είδε τις δέσμες φωτός από τους φακούς και τα πόδια των νεαρών που σπρώχονταν από τους ένστολους. Κάποιοι προσπάθησαν να το σκάσουν, αλλά οι περισσότεροι υπάκουσαν στην εντολή να βγουν στον δρόμο και να σταθούν στη σειρά, όπου τους έκαναν σωματική έρευνα ψάχνοντας για όπλα ή ναρκωτικά, κι άρχισαν να τους ανακρίνουν, παίρνοντας κατά μέρος τους ανήλικους. Όλοι είπαν την ίδια ιστορία: είχαν λάβει μια πρόσκληση μέσω μηνύματος ή facebook από κάποιον φίλο, δεν ήξεραν σε ποιον ανήκε το σπίτι ούτε ότι ήταν άδειο και προς πώληση, ούτε μπορούσαν να δώσουν καμία εξήγηση για το πώς ή ποιος το είχε ανοίξει.

Η κοπέλα έμεινε αμίλητη στην κρυψώνα της και κανένας δεν έψαξε ανάμεσα στα κασόνια, αν και δυο-τρεις αστυνομικοί πέρασαν από όλο το σπίτι, από πάνω μέχρι κάτω, ανοίγοντας πόρτες και κοιτάζοντας σε γωνιές για να σιγουρευτούν πως δεν είχε απομείνει κανένας εκεί μέσα. Σιγά σιγά αποκαταστάθηκε η γαλήνη στο εσωτερικό του σπιτιού, οι φωνές και η φασαρία ακούγονταν απ' έξω και τότε η Αμάντα μπόρεσε να σκεφτεί. Μεσ στη

σιωπή, και χωρίς την απειλητική παρουσία του κόσμου, ένιωσε πως οι τοίχοι υποχωρούσαν και πάλι, κι εκείνη μπορούσε να ανασάνει. Αποφάσισε να περιμένει να φύγουν όλοι για να βγει από την κρυψώνα της, αλλά εκείνη τη στιγμή άκουσε την αυταρχική φωνή ενός αξιωματικού που έδινε οδηγίες να κλείσουν το σπίτι και να βάλουν απ' έξω φρουρά μέχρι να πήγαινε ο τεχνικός για να βάλει καινούργιο συναγερμό.

Μετά από μιάμιση ώρα, η αστυνομία είχε συλλάβει όσους είχαν κάνει χρήση ναρκωτικών, είχε διώξει κάποιους άλλους, παίρνοντας πρώτα τα στοιχεία τους, και είχε πάει τους ανήλικους στο Τμήμα, όπου θα έπρεπε να περιμένουν τους γονείς τους. Στο μεταξύ, ένας υπάλληλος της εταιρείας συστημάτων ασφαλείας έκλεισε πόρτες και παράθυρα και αντικατέστησε τον συναγερμό και τον ανιχνευτή κίνησης. Η Αμάντα βρέθηκε κλειδωμένη μέσα στο άδειο και σκοτεινό σπίτι, με την εμετική μυρωδιά του πάρτι να εξακολουθεί, χωρίς εκείνη να μπορεί να κινηθεί ούτε να προσπαθήσει να ανοίξει κάποιο παράθυρο, γιατί θα ενεργοποιούνταν ο συναγερμός. Μετά την παρέμβαση της αστυνομίας, η κατάσταση στην οποία βρισκόταν φάνταζε αδιέξοδη: δεν μπορούσε να προσφύγει στη μητέρα της, γιατί δεν είχε αυτοκίνητο για να πάει να την πάρει, ούτε και στον πατέρα της, που θα ντροπιαζόταν όταν θα ερχόταν αντιμέτωπος με τους συναδέλφους του εξαιτίας της χαζομάρας της κόρης του, και, ακόμα λιγότερο στον παππού της, που ποτέ δε θα τη συγχωρούσε που είχε πάει σε εκείνο το μέρος χωρίς να του το πει. Μόνο ένα όνομα της ερχόταν στον νου, ο μόνος άνθρωπος που θα τη βοηθούσε χωρίς να της κάνει ερωτήσεις. Σχημάτισε τον αριθμό του ξανά και ξανά, μέχρι που ξεφορτίστηκε το κινητό της, δίχως να πάρει άλλη απάντηση πέρα από εκείνη του αυτόματου τηλεφωνητή. *Έλα να με βρεις, έλα να με βρεις, έλα να με βρεις.* Ύστερα κουλουριαστίστηκε πάλι μέσα στο κασόνι της, παγωμένη από το κρύο, περιμένοντας να ξημερώσει, παρακαλώντας να εμφανιστεί κάποιος να την ελευθερώσει.

Κάπου ανάμεσα στις δύο με τρεις τα ξημερώματα, το κινητό τηλέφωνο του Ράιαν Μίλερ δονούνταν επανειλημμένα, μακριά από το κρεβάτι του, σε μια πρίζα στον τοίχο, όπου φορτιζόταν η μπαταρία του. Έκανε πολικό κρύο στο *λοφτ* του, ένα ευρύχωρο διαμέρισμα σε ένα παλιό κτίριο, με τοίχους από τούβλα, τσιμεντένιο δάπεδο και ένα δίκτυο από μεταλλικούς σωλήνες στο ταβάνι, επιπλωμένο με τα απαραίτητα, χωρίς κουρτίνες, χαλιά ή θέρμανση. Ο Μίλερ κοιμόταν με το εσώρουχο, σκεπασμένος με μια ηλεκτρική κουβέρτα και με ένα μαξιλάρι πάνω στο κεφάλι του. Στις πέντε τα ξημερώματα, ο Ατίλα, στον οποίο οι χειμωνιάτικες νύχτες φαίνονταν ατελείωτες, πήδηξε πάνω στο κρεβάτι ειδοποιώντας τον πως ήταν ώρα να αρχίσει το πρωινό του τελετουργικό.

Ο άνδρας, συνηθισμένος στη ζωή του στρατού, σηκώθηκε σαν αυτόματο, σασιτισμένος ακόμη από τις εικόνες ενός αγχωτικού ονείρου, και ψηλάφισε το δάπεδο πλάι στο κρεβάτι ψάχνοντας το προσθετικό του μέλος, το οποίο και φόρεσε στα σκοτεινά. Ο Ατίλα γάβγιζε χαρούμενα, σπρώχνοντάς τον με κουτουλιές, κι εκείνος ανταποκρίθηκε στον χαιρετισμό του με μερικά χάρδια στην πλάτη του, έπειτα άναψε το φως, έβαλε ένα φούτερ και χοντρές κάλτσες, και πήγε στο μπάνιο. Βγαίνοντας βρήκε τον Ατίλα να τον περιμένει παριστάνοντας τον αδιάφορο, αν και τον πρόδιδε το ανεξέλεγκτο κούνημα της ουράς του – μια εικόνα που επαναλαμβανόταν ολόιδια κάθε μέρα. «Έρχομαι, φιλαράκο, κάνε λίγη υπομονή», του είπε ο Μίλερ, σκουπίζοντας το πρόσωπό του με μια πετσέτα. Μέτρησε το φαγητό του Ατίλα και του το έβαλε στο πιάτο, ενώ το ζώο, εγκαταλείποντας κάθε προσπάθεια να κρυφτεί, άρχιζε τον τρελό χορό με τον οποίο υποδεχόταν πάντα το πρωινό του, χωρίς όμως να πλησιάζει στο πιάτο, μέχρι να του δώσει ο Μίλερ την άδεια με ένα νεύμα.

Πριν αρχίσει τις αργές ασκήσεις του *τσι γκογκ* –το καθημερινό του μισάωρο διαλογισμού εν κινήσει–, ο Μίλερ έριξε μια ματιά στο τηλέφωνό του. Τότε είδε τις κλήσεις της Αμάντα – ήταν τόσες, που δεν προσπάθησε καν να τις μετρήσει. *Έλα να με πάρεις, είμαι κρυμμένη, ήρθε η αστυνομία, δεν μπορώ να βγω, είμαι κλεισμένη μέσα, έλα να με πάρεις, μην πεις τίποτα στη μάνα μου,*

έλα να με πάρεις... Όταν κάλεσε τον αριθμό της μικρής και διαπίστωσε πως δεν είχε σήμα, ένωσε την καρδιά του να χοροπηδάει στο στήθος του, αλλά μετά τον κατέκλυσε η γνωστή ηρεμία, αυτή που είχε διδαχτεί στο πλαίσιο της πιο σκληρής στρατιωτικής εκπαίδευσης του κόσμου. Συμπέρανε ότι η κόρη της Ιντιάνα κάπου είχε μπλέξει, αλλά δεν κινδύνευε κιόλας: δεν την είχαν απαγάγει, ούτε βρισκόταν σε πραγματικό κίνδυνο, αν και θα πρέπει να ήταν πολύ τρομαγμένη, αφού δεν είχε καταφέρει να του εξηγήσει τι της συνέβαινε ή πού βρισκόταν.

Ντύθηκε στο λεπτό και κάθισε μπροστά στους υπολογιστές του. Είχε τα πιο εξελιγμένα μηχανήματα και προγράμματα, παρόμοια με εκείνα του Πενταγώνου, που του επέτρεπαν να δουλεύει παντού εξ αποστάσεως. Το να εντοπίσει την περιοχή ενός κινητού που τον είχε καλέσει δεκαοκτώ φορές δεν ήταν καθόλου δύσκολη δουλειά. Τηλεφώνησε στο Αστυνομικό Τμήμα του Τιμπουρόν, συστήθηκε, ζήτησε να μιλήσει με τον αρχηγό και τον ρώτησε αν είχαν αντιμετωπίσει κάποιο πρόβλημα εκείνη τη νύχτα. Ο αξιωματικός, πιστεύοντας πως έψαχνε κάποιον από τους νεαρούς που είχαν συλληφθεί, τον ενημέρωσε για το πάρτι και ανέφερε τη διεύθυνση, λέγοντας πως δεν επρόκειτο για κάτι σοβαρό, αφού δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε κάτι παρόμοιο, και, εκτός αυτού, δεν είχαν σημειωθεί βανδαλισμοί. Όλα ήταν εντάξει, είπε, είχαν αντικαταστήσει το σύστημα συναγερμού και είχε ειδοποιηθεί το μεσιτικό γραφείο που είχε αναλάβει την πώληση του ακινήτου να στείλει ένα συνεργείο καθαρισμού. Κατά πάσα πιθανότητα οι νεαροί δε θα διώκονταν, αλλά αυτή ήταν μια απόφαση που δεν ενέπιπτε στην αρμοδιότητα της αστυνομίας. Ο Μίλερ τον ευχαρίστησε, και, αμέσως μετά, βρέθηκε να κοιτάζει στην οθόνη του μία αεροφωτογραφία του σπιτιού και τον χάρτη της διαδρομής μέχρι εκεί. «Πάμε, Ατίλα!» είπε στον σκύλο, που δεν μπορούσε να τον ακούσει, αλλά, από τη στάση του άντρα, κατάλαβε ότι δε θα έβγαιναν απλώς για μια βόλτα στη γειτονιά: τον καλούσε να αναλάβει δράση.

Ενώ προχωρούσε βιαστικά προς το φορητόκι του, τηλεφώνησε στον Πέδρο Αλαρόν, που εκείνη την ώρα κατά πάσα πι-

θανότητα θα προετοιμαζόταν για το μάθημά του πίνοντας *μάτε*. Ο φίλος του διατηρούσε αναλλοίωτες κάποιες από τις συνήθειες της Ουρουγουάης, της χώρας καταγωγής του, όπως, για παράδειγμα, αυτό το πράσινο και πικρό αφέψημα, που του Μίλερ τού φαινόταν εντελώς χάλια. Ήταν σχολαστικός στις λεπτομέρειες: χρησιμοποιούσε μόνο την κούπα και την ειδική ασημένια ράβδο –κάτι σαν μεταλλικό καλαμάκι– που είχε κληρονομήσει από τον πατέρα του, *μάτε* εισαγόμενο από το Μοντεβιδέο και φιλτραρισμένο νερό, σε μία συγκεκριμένη θερμοκρασία.

«Ντύσου, θα περάσω να σε πάρω σε έντεκα λεπτά: πάρε μαζί σου ό,τι χρειάζεσαι για να απενεργοποιήσεις έναν συναγερομό», του ανακοίνωσε ο Μίλερ.

«Τόσο νωρίς, ρε φίλε; Περί τίνος πρόκειται;»

«Για παράνομη εισβολή», αποκρίθηκε ο Μίλερ.

«Για τι συναγερομό μιλάμε;»

«Ενός σπιτιού· δεν πρέπει να είναι τίποτα το περίπλοκο».

«Τουλάχιστον, δεν πάμε να κλέψουμε τράπεζα», είπε αναστενάζοντας με ανακούφιση ο Αλαρκόν.

Ήταν σκοτάδι και δεν είχε αρχίσει ακόμη η κυκλοφορία της Δευτέρας, όταν ο Ράιαν Μίλερ, ο Πέδρο Αλαρκόν και ο Ατίλα διέσχισαν την Γκόλντεν Γκέιτ. Τα κιτρινωπά φώτα έκαναν να διαγράφεται το κόκκινο σίδηρο του σκελετού της γέφυρας, που φαινόταν να κρέμεται πάνω από το κενό, κι από μακριά ακουγόταν το βαθύ παράπονο της σειρήνας του φάρου, που καθοδηγούσε τα πλοία μες στην ομίχλη. Λίγο αργότερα, όταν έφτασαν στον οικισμό του Τιμπουρόν, ο ουρανός είχε αρχίσει να ξανοίγει, κυκλοφορούσαν πια μερικά αυτοκίνητα, και οι πρωϊνοί αθλητικοί τύποι είχαν βγει για τρέξιμο. Σκεπτόμενος ότι σε εκείνη την αριστοκρατική συνοικία οι κάτοικοι θα έβλεπαν με δυσπιστία τους ξένους, ο πεζοναύτης πάρακαρε το φορηγάκι του ένα τετραγώνο μακριά από το σπίτι και έκανε πως είχε βγάλει βόλτα τον σκύλο, ενώ κρατούσε τσίλιες.

Ο Πέδρο Αλαρκόν πήγε προς το σπίτι με βήμα σταθερό κι

αποφασιστικό, λες και τον είχε στείλει ο ιδιοκτήτης, έβαλε ένα μεταλλικό ραβδάκι στο λουκέτο της εισόδου –αστεία δουλειά για εκείνο τον Χουντίνι, που μπορούσε να παραβιάσει χρηματοκιβώτιο με τα μάτια κλειστά– και το άνοιξε σε λιγότερο από ένα λεπτό. Η ασφάλεια ήταν η ειδικότητα του Ράιαν Μίλερ – δούλευε για στρατιωτικές και κυβερνητικές υπηρεσίες που του ανέθεταν την προστασία πληροφοριών. Δουλειά του ήταν να μπαίνει στο μυαλό όποιων θα ήθελαν να κλέψουν αυτό το υλικό, να σκέφτεται όπως ο εχθρός, να φαντάζεται τους διάφορους τρόπους με τους οποίους θα μπορούσε να συμβεί αυτό, και έπειτα να σχεδιάζει την τακτική για να αποφευχθεί μια τέτοια περίπτωση. Βλέποντας τον Αλαρκόν με το ραβδάκι του, σκέφτηκε ότι οποιοσδήποτε αρκετά επιδέξιος και αποφασισμένος μπορούσε να «σπάσει» ακόμα και τους πιο περίπλοκους κώδικες ασφαλείας – αυτός ήταν ο κίνδυνος με την τρομοκρατία: η εξυπνάδα ενός και μόνο ανθρώπου κρυμμένου μες στο πλήθος, ενάντια στην τιτάνια δύναμη του ισχυρότερου έθνους στον κόσμο.

Ο Πέδρο Αλαρκόν ήταν ένας Ουρουγουανός πενήντα εννέα ετών, που είχε φύγει ως πολιτικός εξόριστος από τη χώρα του το 1976, κατά τη διάρκεια μίας βάνανσης στρατιωτικής δικτατορίας. Στα δεκαοκτώ του χρόνια είχε ενταχθεί στους Τουπαμάρους, αντάρτες της Αριστεράς που διεξήγαγαν ένοπλο αγώνα ενάντια στην κυβέρνηση της Ουρουγουάης, οι οποίοι πίστευαν ότι μόνο με τη βία μπορούσε να αλλάξει εκείνο το σύστημα της εκμετάλλευσης, της διαφθοράς και της επικρατούσας αδικίας. Μεταξύ άλλων μορφών αγώνα, τοποθετούσαν βόμβες, έκλεβαν τράπεζες και απήγαγαν κόσμο, μέχρι που τους διέλυσαν οι στρατιωτικοί. Πολλοί σκοτώθηκαν πολεμώντας, άλλοι εκτελέστηκαν ή βρέθηκαν φυλακισμένοι να υφίστανται βασανιστήρια, ενώ οι υπόλοιποι το έσκασαν από τη χώρα. Ο Αλαρκόν, που είχε ξεκινήσει την ενήλικη ζωή του φτιάχνοντας αυτοσχέδιες βόμβες και παραβιάζοντας κλειδαριές με τους Τουπαμάρους, είχε κορνιζάρει μια παλιά αφίσα από τη δεκαετία του '70, κιτρινωμένη από το πέρασμα του χρόνου, με μια φωτογραφία του ίδιου και άλλων τριών συντρόφων του, για τη σύλληψη των οποίων οι στρα-

τιωτικοί πρόσφεραν αμοιβή. Στη φωτογραφία ήταν ένας χλωμός νεαρός, με μούσια και μακριά μαλλιά, με σασιτισμένη έκφραση, πολύ διαφορετικός από τον γκριζομάλλη, μικρόσωμο και λιγνό άντρα –σκέτο μυς και κόκαλα–, σοφό και ατάραχο, με δεξιοτεχνία ταχυδακτυλουργού, που είχε γνωρίσει ο Μίλερ.

Ο Ουρουγουανός ήταν καθηγητής Τεχνητής Νοημοσύνης στο Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ, και συναγωνιζόταν στο τρίαθλο με τον Ράιαν Μίλερ, που ήταν είκοσι χρόνια νεότερος. Πέρα από το ενδιαφέρον τους για την τεχνολογία και τα σπορ, ήταν κι οι δυο τους άνθρωποι που δεν τους άρεσαν τα πολλά λόγια –γι' αυτό και τα πήγαιναν καλά. Ζούσαν λιτά, ήταν εργένηδες, και, αν τους ρωτούσε κανείς, έλεγαν ότι είχαν ζήσει τόσα, που δε θα μπορούσαν να πιστεύουν ακόμη στην ομορφιά του έρωτα, όπως επίσης δε γινόταν να πειστούν να δεθούν με μία και μόνη γυναίκα, αφού υπάρχουν τόσες πρόθυμες σε τούτο τον κόσμο, αλλά κατά βάθος υποπτεύονταν πως ήταν μόνοι απλώς επειδή είχαν σταθεί άτυχοι. Σύμφωνα με την Ιντιάνα Τζάκσον, το να γερνάζ χωρίς ταίρι ήταν πραγματικά αξιοθρήνητο, και εκείνοι συμφωνούσαν μαζί της, αλλά ποτέ δε θα το παραδέχονταν.

Μέσα σε λίγα λεπτά ο Πέδρο Αλαρκόν είχε παραβιάσει την κλειδαριά της κεντρικής εισόδου και είχε βρει πώς να αποσυνδέσει τον συναγερμό, οπότε μπήκαν και οι δύο στο σπίτι. Ο Μίλερ άναψε το φως του κινητού του, κρατώντας από το λουρί τον Ατίλα, που τον τραβούσε, λαχανιασμένος, με τους κυνόδοντες γυμνούς κι ένα στεγνό γρύλισμα κολλημένο στον λαιμό του, έτοιμος για μάχη.

Σε μια αναλαμπή της μνήμης, όπως τόσες και τόσες που συνήθιζε να έχει στις πιο ακατάλληλες στιγμές, ο Ράιαν Μίλερ βρέθηκε πίσω στο Αφγανιστάν. Ένα μέρος του εγκεφάλου του μπορούσε να επεξεργάζεται αυτό που συνέβαινε: το μετατραυματικό σύνδρομο, με τις εικόνες που ανασύρονται απρόσμενα από το παρελθόν, τους νυχτερινούς εφιάλτες, την κατάθλιψη, τις κρίσεις οργής, τα ξαφνικά κλάματα. Είχε καταφέρει να ξεπερά-

σει τον πειρασμό τού να αυτοκτονήσει, τον αλκοολισμό και τα ναρκωτικά, που είχαν κοντέψει να τον καταστρέψουν πριν από μερικά χρόνια, αλλά ήξερε πως τα συμπτώματα μπορούσαν να επιστρέψουν οποιαδήποτε στιγμή, δεν έπρεπε να κατεβάζει τις άμυνές του ποτέ – αυτά ήταν οι εχθροί του τώρα.

Άκουσε τη φωνή του πατέρα του: *κανένας άντρας άξιος να φοράει τη στολή δεν κλαψουρίζει επειδή εκτέλεσε τις διαταγές που του δόθηκαν, ούτε κατηγορεί τον στρατό για τους εφιάλτες του, ο πόλεμος είναι για τους δυνατούς και γενναίους, αν σε τρομάζει το αίμα, ψάξε να βρεις άλλη δουλειά.* Ένα μέρος του εγκεφάλου του επανέλαβε τα νούμερα που ήξερε από μνήμης, 2,3 εκατομμύρια Αμερικανοί στρατιώτες στο Ιράκ και το Αφγανιστάν την τελευταία δεκαετία, 6.179 νεκροί και 47.000 τραυματίες, οι περισσότεροι με ανήκεστο βλάβη, 210.000 βετεράνοι σε θεραπεία για το ίδιο σύνδρομο που βασάνιζε και εκείνον, αν και αυτός ο αριθμός δεν κατόπτριζε πλήρως την επιδημία που σάρωνε τις Ένοπλες Δυνάμεις· οι στρατιώτες με ψυχολογικά προβλήματα υπολογίζονταν στις 700.000. Ένα άλλο τμήμα, όμως, του εγκεφάλου του Ράιαν Μίλερ, ένα τμήμα που δεν μπορούσε να ελέγξει, ήταν παγιδευμένο σε εκείνη τη συγκεκριμένη νύχτα –τη νύχτα στο Αφγανιστάν.

Η ομάδα των πεζοναυτών προχωρά σε ένα ερημικό τοπίο, πλησιάζοντας ένα χωριό στους πρόποδες μιας οροσειράς. Οι διαταγές είναι να μην αφήσουν τίποτε όρθιο, να εξαρθρώσουν μια τρομοκρατική ομάδα που υποτίθεται πως δρα στην περιοχή και να πάρουν αιχμαλώτους για ανάκριση. Ο τελικός στόχος είναι το φευγαλέο φάντασμα του Οσάμα Μπιν Λάντεν. Είναι μια νυχτερινή αποστολή με στόχο να αιφνιδιαστεί ο εχθρός και να περιοριστούν οι παράπλευρες απώλειες: τη νύχτα δεν υπάρχουν γυναίκες στην αγορά ούτε παιδιά που παίζουν στη σκόνη. Εκτός αυτού, πρόκειται για μια μυστική αποστολή που απαιτεί ταχύτητα και διακριτικότητα, ικανότητες στις οποίες ειδικεύεται η ομάδα του, που έχει εκπαιδευτεί για να δρα στην ανυπόφορη ζέστη της ερήμου, στους αρκτικούς πάγους, στα υποθαλάσσια ρεύματα, στις πιο απότομες κορυφές, στην υγρασία της ζούγκλας. Έχει

φεγγάρι και η νύχτα είναι ξάστερη, ο Μίλερ μπορεί να διακρίνει το χωριό από απόσταση, και, πλησιάζοντας, βλέπει καμιά δεκαριά πλινθόκτιστα σπίτια, ένα πηγάδι και κάτι μαντριά. Ξαφνιάζεται από το βέλασμα μιας κασίκας μες στην απόκοσμη ησυχία της νύχτας, νιώθει ένα μυρμηγκιασμα στα χέρια και τον αυχένα του, τη ροή της αδρεναλίνης στις αρτηρίες, την ένταση στον κάτω μυ, την παρουσία των άλλων ανδρών που προχωρούν μαζί του κι αποτελούν μέρος του ίδιου του εαυτού: δεκαέξι σύντροφοι και μία μόνο καρδιά. Αυτό τους είχε τονίσει ο εκπαιδευτής στην πρώτη φάση των ασκήσεων, εκείνη τη «διαβολοβδομάδα», την περιβόητη *hell week*, κατά τη διάρκεια της οποίας έπρεπε να ξεπεράσουν τα όρια της ανθρώπινης αντοχής – ήταν η τελική δοκιμασία, την οποία μόνο το δεκαπέντε τοις εκατό των ανδρών κατάφερε να περάσει· αυτοί είναι οι ανίκητοι.

«Ε, Ράιαν, τι τρέχει, φίλε μου;»

Η φωνή ερχόταν από μακριά, και επανέλαβε το όνομά του δύο φορές προτού εκείνος μπορέσει να επιστρέψει από το χωριό του Αφγανιστάν στο ακατοίκητο σπίτι του Τιμπουρόν, στην Καλιφόρνια. Ήταν ο Πέδρο Αλαρκόν, που τον τράνταζε. Ο Ράιαν Μίλερ βγήκε από εκείνη την κατάσταση απώλειας συνείδησης, πήρε μια ανάσα, προσπαθώντας να διώξει τις αναμνήσεις και να συγκεντρωθεί στο παρόν. Άκουσε τον Πέδρο να καλεί την Αμάντα μια-δυο φορές χαμηλόφωνα, για να μην την τρομάξει, και τότε συνειδητοποίησε ότι είχε αμολήσει τον Ατίλα. Τον έψαξε με τη δέσμη του φακού του και τον είδε να τρέχει πέρα-δώθε με τη μύτη κολλημένη στο πάτωμα, μπερδεμένος από τις τόσες μυρωδιές. Ήταν εκπαιδευμένος για να εντοπίζει εκρηκτικά και ανθρώπινα σώματα, ζωντανών ή και νεκρών, και, με δυο χτυπήματα στον λαιμό, εκείνος του είχε υποδείξει ότι έπρεπε να βρει έναν άνθρωπο. Ο Μίλερ δεν τον φώναξε, γιατί το σκυλί ήταν κουφό, αλλά έτρεξε να πιάσει το λουρί του, και, με το τράβηγμα, ο Ατίλα στάθηκε, σε εγρήγορση, κοιτάζοντάς τον απορημένος με τα έξυπνά του μάτια. Ο άντρας τού έγνεψε να καθίσει ήσυχος και περίμενε να ηρεμήσει πριν του επιτρέψει να συνεχίσει την έρευνά του. Τον ακολουθούσε από κοντά, κρατώντας

το λουρί με δύναμη, γιατί το ζώο είχε μια στάση ανυπόμονη και επιθετική – πήγαν στην κουζίνα, στο πλυσταριό και, τελικά, στο σαλόνι, ενώ ο Αλαρκόν περιέμενε στην κεντρική είσοδο. Ο Ατίλα τον οδήγησε γρήγορα στα κασόνια της μετακόμισης, μυρίζοντας ανάμεσα στις σανίδες, με τα δόντια να φαίνονται.

Ο Μίλερ φώτισε το εσωτερικό ενός κασονιού που γρατζουνούσε ο Ατίλα και στο βάθος είδε ζαρωμένη μια σιλουέτα που τον έκανε να ταξιδέψει και πάλι στο παρελθόν, και, για μια στιγμή, θαρρείς πως έβλεπε δυο παιδιά ζαρωμένα σε μια τρύπα, να τρέμουν: ένα κορίτσι τεσσάρων-πέντε χρονών, με ένα μαντίλι δεμένο στο κεφάλι του και μια έντρομη έκφραση στα πελώρια πράσινα μάτια του. Η μικρή κρατούσε στην αγκαλιά της ένα μωρό. Το γρύλισμα του Ατίλα και το τράβηγμα στο λουρί τον έκαναν να γυρίσει και πάλι στην πραγματικότητα εκείνης της στιγμής, σε εκείνο το μέρος.

Εξαντλημένη από το κλάμα, η Αμάντα είχε αποκοιμηθεί μέσα στο κασόνι, κουλουριασμένη σαν γάτα, προσπαθώντας κάπως να ζεσταθεί. Ο Ατίλα εντόπισε μεμιάς τη γνώριμη μυρωδιά του κοριτσιού και κάθισε στα πίσω του πόδια, περιμένοντας οδηγίες, ενόσω ο Μίλερ την ξυπνούσε. Εκείνη τεντώθηκε αδέξια, όντας πιασμένη και τυφλωμένη από το φως που έπεφτε στο πρόσωπό της, μην ξέροντας πού βρισκόταν, και της πήρε λίγη ώρα να θυμηθεί συνολικά τις περιστάσεις. «Εγώ είμαι, ο Ράιαν, όλα είν' εντάξει», της είπε πολύ σιγά ο Μίλερ, βοηθώντας τη να ξεδιπλωθεί και να βγει έξω. Με το που τον αναγνώρισε, εκείνη κρεμάστηκε στον λαιμό του, κολλώντας πάνω στο φαρδύ στήθος του άντρα, που τη χτυπούσε παρηγορητικά στην πλάτη, μουρμουρίζοντας μια σειρά από τρυφερά λόγια που ποτέ του δεν είχε ξαναπεί σε κανέναν, συγκινημένος ως τα βάθη της ψυχής του, λες και δεν ήταν αυτή η καλομαθημένη μικρή που τον μούσκευε με τα δάκρυστά της, παρά η άλλη, εκείνη με τα πράσινα μάτια, μαζί με τον αδερφούλη της, τα παιδιά που εκείνος έπρεπε να βγάλει προσεκτικά από την τρύπα και να τα μεταφέρει στην αγκαλιά

του, έτσι που να μη δουν τίποτε από όσα είχαν συμβεί. Τύλιξε την Αμάντα με το δερμάτινο σακάκι του και, υποβασιάζοντάς τη, διέσχισαν τον κήπο, πήραν το σακίδιο που είχε αφήσει εκείνη ανάμεσα στους θάμνους και πήγαν ως το φορηγάκι, όπου περίμεναν ώσπου να κλείσει ο Πέδρο Αλαρκόν το σπίτι.

Η μύτη της Αμάντα είχε βουλώσει από το κλάμα, ενώ την παίδευε κι ένα κρύωμα που είχε ξεκινήσει πριν από καμιά δυο μέρες και εκείνη τη βραδιά είχε εξελιχθεί ραγδαία. Ο Μίλερ και ο Αλαρκόν πίστευαν πως δεν ήταν σε θέση να πάει στο σχολείο, αλλά, καθώς εκείνη επέμενε, πέρασαν από ένα φαρμακείο για να της πάρουν κανένα φάρμακο και οινόπνευμα για να βγάλουν τη φωσφοριζέ μπογιά από τα χέρια της. Έπειτα πήγαν για πρωινό στη μόνη καφετέρια που βρήκαν ανοιχτή –πάτωμα από λινόλεουμ, πλαστικά τραπέζια και καρέκλες–, όπου η θέρμανση ήταν καλή και στον αέρα πλανιόταν μια υπέροχη μυρωδιά από νόστιμο τηγανητό μπείκον. Οι μόνοι άλλοι θαμώνες ήταν τέσσερις άντρες με στολές και προστατευτικά κράνη από εκείνα που φορούν στις οικοδομές. Τους πήρε παραγγελία μια κοπέλα με μαλλιά όρθια από το τζελ, σαν σκαντζόχοιρος, μπλε νύχια και νυσταλέα έκφραση, που φαινόταν να έχει περάσει εκεί όλη τη νύχτα.

Ενώσω περίμεναν το φαγητό, η Αμάντα έβαλε τους διασώστες της να της υποσχεθούν ότι δε θα έλεγαν κουβέντα σε κανέναν για ό,τι είχε συμβεί. Εκείνη, η αρχηγός του «Ripper», ειδική στο να νικά κακοποιούς και να σχεδιάζει επικίνδυνες περιπέτειες, είχε περάσει τη νύχτα της μέσα σε ένα κασόνι από μετακόμιση, μην μπορώντας να ανασάνει καλά καλά από τα δάκρυα και τις μύξες. Μετά από δύο ασπιρίνες, ένα φλιτζάνι ζεστή σοκολάτα και μερικά *πάνκνικ* με μέλι προστά της, η περιπέτεια που τους αφηγήθηκε δίχως να πάρει ανάσα τούς φάνηκε αξιοθρήνητη. Παρ' όλα αυτά, ο Μίλερ και ο Αλαρκόν δεν την κορόιδεψαν ούτε της έδωσαν συμβουλές. Ο πρώτος έκανε μεθοδική επίθεση στα αυγά με λουκάνικα που είχε παραγγείλει και ο δεύτερος βύθισε τη μύτη του στο φλιτζάνι με τον καφέ –φτωχό υποκατάστατο του *μάτε*–, για να κρύψει το χαμόγελό του.

«Κι εσύ από πού είσαι;» ρώτησε η Αμάντα τον Αλαρκόν.

«Από δω».

«Έχεις ξενική προφορά».

«Είναι από την Ουρουγουάη», παρενέβη ο Μίλερ.

«Είναι μια μικρή χώρα στη Λατινική Αμερική», πρόσθεσε ο Αλαρκόν.

«Αυτό το εξάμηνο, στο μάθημα της Αγωγής του Πολίτη, μας ζητάνε να κάνουμε μια παρουσίαση με θέμα την κοινωνική δικαιοσύνη, επιλέγοντας όποια χώρα θέλουμε. Σε πειράζει αν διαλέξω τη δική σου;»

«Θα ήταν τιμή μου, αλλά καλύτερα να διάλεγες καμιά χώρα της Αφρικής ή της Ασίας, γιατί στην Ουρουγουάη δε συμβαίνει ποτέ τίποτα».

«Τόσο το καλύτερο – θα είναι πιο εύκολο. Μέρος της παρουσίασης είναι και μια συνέντευξη με κάποιον απ' τη συγκεκριμένη χώρα, βιντεοσκοπημένη ίσως. Θα μπορούσες να το κάνεις;»

Αντάλλαξαν τηλέφωνα και ηλεκτρονικές διευθύνσεις και συμφώνησαν να συναντηθούν στα τέλη Φεβρουαρίου ή στις αρχές Μαρτίου για να βιντεοσκοπήσουν τη συνέντευξη. Στις επτά και μισή εκείνου του επεισοδιακού πρωινού, οι δύο άντρες άφησαν το κορίτσι έξω από την πόρτα του σχολείου. Καθώς τους αποχαιρετούσε, εκείνη φίλησε ντροπαλά τον καθένα στο μάγουλο, έβαλε το σακίδιο στην πλάτη της και έφυγε με το κεφάλι σκυμμένο, σέρνοντας τα πόδια της.

Οι γυναίκες της οικογένειας Τζάκσον, η Ιντιάνα και η Αμάντα, είχαν πάντα η μία την άλλη. Παρότι ο δεσμός τους είναι πολύ δυνατός, διαφέρουν μεταξύ τους όπως η μέρα με τη νύχτα. Η Ιντιάνα είναι ελεύθερο πνεύμα, μια όμορφη μπόμε γυναίκα που ασχολείται με τις ολιστικές θεραπείες. Χωρισμένη εδώ και χρόνια από τον πατέρα της Αμάντα, αρνείται να δεσμευτεί με κάποιον από τους άντρες που την πολιορκούν – τον Άλαν, γόνο μιας από τις επιφανέστερες και πλέον εύπορες οικογένειες του Σαν Φρανσίσκο, και τον Ράιαν, τον αινιγματικό και πληγωμένο πρώην πεζοναύτη.

Και ενώ η μητέρα της πάντα ψάχνει το καλό στους ανθρώπους, η Αμάντα γοητεύεται από τη σκοτεινή φύση του ανθρώπου, ακριβώς όπως κι ο πατέρας της, αρχηγός του Τμήματος Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας του Σαν Φρανσίσκο. Πανέξυπνη κι εσωστρεφής, η τελειόφοιτη μαθήτρια και μελλοντική φοιτήτρια του MIT είναι γεννημένη ντετέκτιβ, εθισμένη στα αστυνομικά μυθιστορήματα και στο διαδικτυακό παιχνίδι μυστηρίου «Ripper», που παίζει με τον πολυαγαπημένο της παππού και τους φίλους της από όλο τον κόσμο.

Με αφορμή μια σειρά παράξενων δολοφονιών που σημειώνονται σε όλη την πόλη, η Αμάντα ξεκινά τη δική της έρευνα και ανακαλύπτει πριν από την αστυνομία ότι οι θάνατοι πιθανώς συνδέονται μεταξύ τους. Η υπόθεση, όμως, γίνεται ακόμα πιο προσωπική όταν, ξαφνικά, η Ιντιάνα εξαφανίζεται. Μπορεί το γεγονός αυτό να συνδέεται με τον κατά συρροή δολοφόνο; Με τη ζωή της μητέρας της σε κίνδυνο, η νεαρή ντετέκτιβ θα κληθεί να λύσει το πιο περίπλοκο μυστήριο που έχει αντιμετωπίσει ποτέ προτού να είναι αργά.

CRIME

www.psichogios.gr/crime

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1914-5

9 | 786180 | 119145

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 17487

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ